

NICOLE BROOKS

Adiere de vară

Traducerea și adaptarea în limba română de
VERONICA PĂUN

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Fotografia

Julie Olson Anderson își imaginase întotdeauna cum avea să fie minunata clipă a reîntâlnirii. Atunci când se aștepta mai puțin, avea să-l vadă, să alerge spre el și să se arunce fericită în brațele lui. L-ar fi sărutat cu pasiune și i-ar fi spus cât de mult îl iubea și cât de mult îi dusesese dorul. Apoi el ar fi strâns-o în brațe și i-ar fi șoptit la ureche toate acele lucruri pe care ea tânjea să le audă. S-ar fi iubit pururi, fără a se uita vreodată în urmă, fără a-și aduce aminte de trecutul lor tulbure.

Iar acum, visul ei era foarte aproape de a deveni realitate. Tocmai aici, pe drumeagul prăfuit de țară, pe care doar din când în când vedeai câte o mașină trecând grăbită spre destinații urbane, spre civilizație.

Era o dimineață obișnuită de sâmbătă. Plecase de acasă fără să aibă o țintă anume. Se gândea să cutreiere prin magazinele de antichități sau să facă niște cumpărături, orice, numai să iasă din monotonia cotidiană, să evadeze și să fie singură, doar ea cu gândurile ei.

Apoi îi venise o idee mai bună. Peisajul rural i se păruse întotdeauna mediul cel mai potrivit pentru a se regăsi, pentru a-și alina durerile sufletului. Așa că părăsise aglomerația orașului și se avântase printre colinele de un verde crud, pe drumeagul îngust și pustiu.

Condusese mult timp, bucurându-se de splendoarea împrejurimilor. Era o zi superbă. Soarele strălucea amețitor, gâzele erau într-o continuă alertă, cântecul păsărelor răsuna printre văi. I se părea că ajunsese în rai. Simțea o liniște interioară, un calm neobișnuit.

După un timp, oprise la un chiosc de pe marginea drumului. Își cumpărase un suc și frunzărise într-o doară

un ziar local.

Tocmai atunci, o mașină trecuse în viteză pe lângă ea, atrăgându-i atenția. Ridicase privirea și o văzuse. Mașina lui - Triumphul alb și decapotabil. La volanel, cu părul de culoarea nisipului fluturând ușor în bătaia vântului. Nici nu-i venea să creadă. Nu-l mai văzuse de luni de zile.

Fără să mai stea pe gânduri, se urcase la volan și demarase, lăsând în urmă un nor de praf. Apăsă energic pedala de accelerație, urmărind cu privirea punctul alb ce se vedea în zare și se pierdea uneori printre colinele de smarald. Acum nu mai avea timp să observe minunățiile din jur. Tot ce putea vedea era mașina lui.

Nu existase zi să nu se gândească la el, nu existase clipă în care să nu spere că, mai devreme sau mai târziu, se vor reîntâlni. Își imaginase de multe ori ce avea să-i spună, cum avea să-i mărturisească sentimentele ei.

Numai că acum, apropiindu-se de acel moment, curajul o părăsea, trecutul îi revenea în minte, năucind-o. Atât de multe se întâmplaseră...

La început, se iubiseră nebunește, apoi el se îndrăgostise de mama ei și se căsătoriseră. Din dragostea lor se născuse micuța Hope, surioara ei vitregă. Suferise enorm și crezuse că nu va mai găsi niciodată fericirea. Însă soarta îi mai dăduse o șansă. Addie, mama ei, murise în urma unui accident stupid, iar Doug era din nou liber. Dar acum nu mai era ea liberă. Se măritase cu Bob Anderson. Nu-l iubea, însă era iubită și nu ducea lipsă de nimic. Și totuși, regreta că făcuse acest pas și se gândea tot mai des la un posibil divorț. Poate că nu era încă prea târziu pentru ca ea și Doug să fie din nou împreună. Poate că, dacă i-ar fi spus cât de mult îl mai iubea, dacă amândoi ar fi încercat să uite ce-a fost, atunci lucrurile s-ar fi aranjat, în sfârșit.

Doug Williams trebuia să fie al ei. Simțea că fuseseră sortiți unul altuia. Destinele lor erau strâns legate și se învârtteau într-un cerc al dragostei și suferinței. Julie știa că ar fi putut îndepărta necazurile care se abătuseră asupra lor numai recunoscându-și dragostea unul față de

celălalt, triumfând în fața sortii.

Mașina lui încetini înaintea unei intersecții și apoi o luă la dreapta. Julie o urmă îndeaproape.

Acum îl putea vedea clar, îi putea distinge umerii puternici, părul ce strălucea în bătaia soarelui. Inima începuse să-i bată nebunește. Era atât de aproape de el...

Pe partea dreaptă a drumului apărură o stație de benzină. Triumphul alb încetinisese și apoi oprise în dreptul unei pompe. Șoferul coborâse din mașină.

Julie frână brusc, scârțâind din roți. Deschise repede portiera și fugi spre el.

Dar rămase ca paralizată, simțind în același timp cum un val de transpirație rece o făcea să tremure chiar acolo, în bătaia soarelui.

Nu era Doug. Bărbatul acesta era mai scund și mai bătrân. O privise nepăsător, apoi se urcase la volanul mașinii sale sport.

Julie era dezamăgită. Lacrimile amenințau să izbucnească în orice clipă, așa că se retrase în interiorul mașinii ei și rămase dusă pe gânduri. Cât de mult și-ar fi dorit să fie Doug. Dar, dacă era el, ce-ar fi putut să-i spună? Puteau oare cuvintele să distrugă zidul care se ridicase între ei? Și-n plus, dacă el ar fi fost dispus să înceapă o nouă relație cu ea, de ce n-o căutase până acum? De ce nu luase inițiativa? Dar, se gândi Julie, de ce și-ar fi dorit el asta? Se părea că dragostea lor nu dădea naștere decât la durere și suferință. Și-atunci, poate era mai bine ca fiecare să uite, să-și renege sentimentele față de celălalt.

Se privi în oglinda retrovizoare. „Ce prostuță ești!”, se adresă ea ochilor albaștri și înlăcrimați care o priveau. „Iarăși alergă după himere”.

* * *

Baza sportivă Racket Club din Salem era pustie în dimineața aceea. Doar doi jucători se aflau pe terenul de tenis. Doi bărbați. Unul tânăr și unul mai în vârstă. Nu jucau, ci doar stăteau pe o bancă și discutau.

Doug Williams spuse absent:

— Te ascult. Ce voiai să-mi spui?

Tom Horton se ridică în picioare și își vârî mâinile în buzunarele șortului alb. Tăcu un timp, de parcă mintea lui căuta cuvintele cele mai potrivite, apoi începu să vorbească blând:

— Doug, știu că treci printr-o perioadă foarte grea de când a murit Addie. Pentru noi toți a fost un mare șoc. Dar vine un timp când tristețea și suferința trebuie îngropate undeva în adâncul sufletului, unde se vor stinge încet, încet. Viața trebuie să meargă înainte.

Se opri și trase adânc aer în piept, apoi continuă:

— Iartă-mă, cred că medicii nu prea se pricep la discursuri. Tot ce vreau să-ți spun este că eu și Alice ne facem griji pentru tine. În ultimul timp te-ai cam neglijat. Nu-ți mai pasă nici de afacerea la care țineai atât de mult, nici de propria sănătate. Nu te odihnești, nu mănânci mai nimic.

— Mă descurc, stai liniștit, interveni Doug plictisit.

Tom se încruntă.

— N-aș zice că te descurci prea bine. Continui să te autoînvinovățești pentru această tragedie. Trebuie să înțelegi, moartea ei a fost un accident.

— Da, iar viața ei a fost un chin și-o luptă. Și asta numai din cauza mea.

— Dă-mi voie să te contrazic. Viața ei a fost un prilej de bucurie, pentru ea și pentru noi toți. A fost fericită alături de tine. Doug, toți greșim. Toți avem câteodată senzația că am fi putut face mai mult sau că ar fi fost mai bine să procedăm altfel. Stă în natura noastră să simțim că am eșuat în anumite privințe. Însă depinde numai de noi să depășim momentul, căci numai așa ne putem păstra demnitatea și caracterul, mergând înainte, depășind obstacolele.

Doug se ridică brusc, luă plasa cu mingi de tenis și se îndreptă spre teren. Părea foarte tensionat.

— Tom, îți mulțumesc pentru predică. Acum, ce-ai zice să jucăm? Doar pentru asta am venit, nu-i așa?

Socrul său nu răspunse. Îl urmă dezamăgit pe teren.

Jucară două seturi, fără a schimba niciun cuvânt. Primul set îl câștigase Doug, datorită serviciului său agresiv. Dar se părea că al doilea set va fi câștigat de Tom, care juca mult mai relaxat, cu lovituri mult mai precise.

Dimineața amenința să devină caniculară, iar ritmul alert în care jucaseră îi epuizase.

— Pauză de joc, anunță Tom gâfâind. Bătrânul are nevoie de puțină odihnă.

— Bătrân, bătrân, dar ai scos untul din mine, răspunse Doug zâmbind.

Acum părea mult mai relaxat. Își consumase nervii pe terenul de joc.

— Ți-ai cam ieșit din formă, constată socrul său. Dacă am veni în fiecare săptămână pe teren, probabil că te-ai simți mult mai bine.

— Uite ce este, îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, dar deocamdată mă descurc.

Tensiunea revenise. Ștergându-se nervos cu prosopul, adăugă:

— În plus, nu simt nevoia să fiu cicălit.

Tom se încruntă. Momentele de calm și relaxare dispăruseră ca prin minune. Se gândi că ar fi fost mai bine să abandoneze subiectul și să se întoarcă la meciul de tenis, dar nu-și putea permite să piardă această ocazie. Cine știa când avea să-l întâlnească din nou pe Doug? Ginerelile său devenise un pustnic, se închisese într-o lume a lui în care nimeni nu putea pătrunde. Nu, se gândi el, trebuia să-i spună acum tot ce avea de spus.

— Uite ce este, dragul meu, înțeleg că ești supărat pe mine, încerc să înțeleg de ce ne eviți, dar nu reușesc să pricep de ce nu mai vrei să-ți vezi nici fetița. Cu ce ți-a greșit ea? Doug, Hope este fiica ta, pe ea n-o poți abandona ca pe o amintire neplăcută.

Doug îl străfulgeră cu privirea.

— Tu și Alice ați vrut ca ea să stea la voi. Ați spus că așa e cel mai bine. Ce s-a întâmplat? V-ați răzgândit?

— Nu despre asta e vorba. Noi o iubim, așa cum iubim fiecare clipă petrecută alături de ea.

— Atunci, ce vrei de la mine?

— Doug, văd că nu înțelegi nimic din tot ce-ți spun. Mai bine hai să ne întoarcem la joc.

— Nu, nu. Mai bine spune tot ce ai pe suflet. Oricum, nu mai am chef de tenis.

Spusese asta aruncând racheta din mână și întorcându-se să plece. Tom îl prinse de braț, oprindu-l pe loc.

— Uite ce este, Doug. Cred că ești nefericit doar pentru că tu vrei să fii așa. Ți place ca lumea din jur să te compătimească. Dar, la un moment dat, lumea o să te acuze că ți-ai abandonat fiica. Te comporți ca un copil, sau, mai bine spus, ca un laș. Trezește-te odată, pentru Dumnezeu!

Doug îl privea cu răutate. Furia aproape că-l desfigurase.

— Ia mâna de pe mine, altfel.

— Altfel ce? Ai de gând să mă pocnești? Poate ar fi mai bine. În felul acesta am fi și noi mai apropiați, măcar pentru o clipă.

Simți cum brațul lui Doug se încordează și se temu că va trece la fapte. Dar n-o făcu. Se întoarse și plecă.

Tom rămase nemișcat. Oftă dezamăgit. Suferea enorm pentru ginerele lui, dar se părea că nu avea cum să-l ajute.

Alice Horton intră în casă, ținând în mână un coș cu trandafiri culeși proaspăt din grădină. Rămase uimită, văzându-și nepoata.

— Julie, de când stai aici? Eu am lucrat în grădină toată dimineața.

— Abia am venit, bunico. Acum voiam să ies să te caut.

— Mai bine că n-ai ieșit. E atât de cald afară.

Julie privi nepăsătoare pe fereastră. Un singur nor se vedea în depărtare, pe întinderea albastră a cerului. Soarele dogorea cu putere.

Alice începu să aranjeze florile în vase. Simțea că ceva nu era în regulă cu nepoata ei.

— Cum a fost la plimbare, draga mea?

Julie ezită câteva clipe, apoi răspunse:

— Nu cine știe ce, bunico. Uite, ți-am adus un ziar local. L-am cumpărat pe drum. M-am gândit că o să-ți facă plăcere să-l răsfoiești. Poate afli despre vreo vânzare de antichități.

— O idee foarte bună. Ce-ar fi să ne așezăm și să-l răsfoim împreună?

— Îmi pare rău, bunico, dar n-am chef acum. Mă gândesc s-o lăsăm pe altă dată.

Alice terminase de aranjat florile și își privea acum întrebătoare nepoata. Aceasta însă îi evită privirea și rămase tăcută.

— Bine, spuse bătrâna, dacă nu vrei să-mi spui ce ai pe suflet.

— Nu te supăra pe mine, dar.

— Dar n-am de ce să mă supăr. Ai să-mi spui atunci când vei crede tu de cuviință, sunt sigură de asta.

— Strânge-mă-n brațe, bunico. Simt nevoia să fiu iubită.

Alice o îmbrățișă drăgăstos. Cât de mult și-ar fi dorit să o poată ajuta. Știa că Julie era nefericită și ar fi vrut să alunge cumva tristețea din sufletul și de pe chipul ei. Dar se simțea complet neputincioasă.

— Bunico, pot avea încredere în tine?

— Întotdeauna, draga mea. Fii sigură de asta.

— Bine. Uite, am să-ți spun. Azi dimineață conduceam fără o țintă anume pe un drumeag prăfuit de țară. La un moment dat, am oprit pe marginea drumului să-mi iau un suc. Răsfoiam nepăsătoare ziarul, când l-am văzut pe.

Se auzi o ușă trântindu-se. Vocea lui Tom Horton răsună din holul de la intrare:

— Partida mea de tenis a fost un fiasco total. Băiatul ăsta trăiește izolat într-o lume a lui, în care nimeni nu poate intra.

Julie se desprinsese din îmbrățișarea bunicii ei și se așeză pe canapea. Tom intră în sufragerie, ținând în mână

racheta de tenis.

— Și crede-mă, Alice, nimeni nu poate fi mai enervant decât Doug Williams, în zilele lui proaste.

Văzându-și nepoata, se opri.

— Ia te uită, ce surpriză!

— Bună, bunicule. Am trecut doar să vă văd. Acum vă las.

Și fără să mai spună nimic, se ridică și plecă.

Tom își privi uimit soția.

— Cred că am venit într-un moment total nepotrivit.

— Cam așa ceva. Iar faptul că l-ai pomenit pe Doug a fost și mai nepotrivit.

— Înțeleg.

Alice luă glastra cu trandafiri și ziarul pe care-l lăsase Julie și se îndreptă spre bucătărie. Trecând pe lângă soțul ei, îl sărută împăciuitor pe obraz.

— Nu-ți mai face atâtea griji, dragul meu. Ai făcut exact ce trebuia. Cineva trebuia să-i spună odată și-odată cât de mult greșește izolându-se de lume și neglijându-și fiica.

Tom o urmă la bucătărie.

— Da, și numai eu puteam face asta. Pentru că toți ceilalți nici nu mai vor să audă de el.

— Așa este. Acum, povestește-mi ce s-a întâmplat.

— Păi, ce să-ți spun, era cât pe ce să ne luăm la bătaie.

— Nu se poate. Glumești?

— Nu glumesc deloc. Vorbesc cât se poate de serios. Puțin a lipsit să nu dea în mine. Noroc că s-a abținut la timp. Altfel, nu știu ce-ar fi ieșit.

Alice se așează la masă, spunând cu blândețe:

— Dragul meu, liniștește-te. Mai bine du-te și fă un duș. Între timp am să-ți pregătesc un ceai rece și apoi ai să te simți mult mai bine.

Începu să răsfoiască preocupată ziarul. Tom nu se clintise din loc. Părea tare îngândurat.

— Nu te mai gânde la Doug. Până la urmă, își va reveni el. Cu ajutorul nostru, bineînțeles.

— Păi da, dar nu vezi că eu vreau să-l ajut, iar el.

— Tom, ia privește! spuse Alice dintr-odată, întinzându-i ziarul.

— Nu acum, draga mea. Mă duc să fac duș.

Se îndreptă alene spre scări.

— Tom!

— Ce este, draga mea?

— Vino înapoi. E ceva foarte important.

— Ce poate fi atât de important?

— Julie a cumpărat ziarul ăsta de undeva de la țară.

— Așa, și care-i problema?

Alice îi întinse ziarul și spuse cu emoție în glas:

— Privește această fotografie.

— Cred că știu. Precis e vorba despre o vânzare de antichități la care ții morțiș să participi. Așa faci întotdeauna.

Se opri. Privea șocat micuța fotografie din ziar, nevenindu-i parcă să-și creadă ochilor. Pălise, iar buzele îi tremurau necontrolat.

— Dumnezeuule, spuse într-un târziu. El este.

Capitolul 2

Prezent și trecut

Julie ajunse acasă. Numai că nici aici nu-și putea găsi liniștea de care avea atâta nevoie. Casa era plină de ospătari, ușieri și grădinari, angajați de soțul ei în vederea petrecerii pe care o organiza în seara aceea.

Parcă mașina în fața casei impunătoare. Un tânăr veni repede spre ea, o privi admirativ și spuse:

— Domnișoară, am să vă parchez mașina în parcare a oaspeților de onoare.

— Nu, mulțumesc, nu e nevoie. Eu sunt doamna Anderson, locuiesc aici.

Băiatul roși și spuse bâlbâindu-se:

— Mmmă scuzați, doamnă.

Julie intră în holul casei. Ușa de la intrare era larg deschisă. Înăuntru era o agitație obositoare. Simți cum se înfurie. De ce trebuise Bob să facă toate astea?

Inițial, spusese că va organiza o mică petrecere în

cinstea noii lor case. Apoi, hotărâse să facă din asta cel mai important eveniment monden al anului. Evident, ei nu-i spusese nimic despre schimbarea de plan. Bob era omul surprizelor. „Va trebui să te obișnuiești cu mine, Julie”, îi spusese el cândva. „Învață să te relaxezi și să trăiești fiecare clipă”. Dar cum putea să se relaxeze când casa era invadată de străini ale căror voci răsunau din toate colțurile? Se simțea ea însăși ca o străină.

Noua lor locuință era o construcție mare și impunătoare, așezată în mijlocul unor grădini imense, părând desprinsă dintr-un film romantic. Era superbă, se gândi Julie, dar nu suficient de confortabilă. Cu atât mai puțin cu cât, de două luni de zile, de când se mutaseră aici, casa era veșnic plină de instalatori, tâmplari, zugravi și decoratori.

Se îndreptă alene spre sufragerie. Tineri și tinere îmbrăcați în alb și negru așezau mesele. Din bucătărie se auzea zgomot de vase, pahare și tacâmuri. Peste tot era mare agitație.

„Ei bine, se gândi ea, petrecerea va avea loc, indiferent dacă mie îmi convine sau nu. Așa că ar fi mai bine să fac un duș, să mă îmbrac și să încerc să-mi găsesc buna dispoziție”.

Urcă scările și trecu pe lângă biroul lui Bob. Ușa era deschisă. El vorbea la telefon.

— Bineînțeles, Phyllis, spuse el în receptor. Nu te supăra, dar nu pot veni chiar acum. Musafirii pot sosi dintr-o clipă în alta. Am să vin altă dată.

Urmă o pauză, după care adăugă:

— Bine, draga mea, te-nțeleg. Vin chiar acum. Te pup, pa.

Se-ntoarse repede și-și luă haina, pregătindu-se să plece.

Abia atunci o văzu pe Julie în cadrul ușii.

— Mă-ntorc într-o oră, spuse el sec.

— Bob, dar e petrecerea ta. Ai de gând să lipsești așa, pur și simplu?

— Dar nu lipsesc, draga mea, doar întârzii o oră. În

plus, totul e aranjat aici.

— Dar cu mine cum rămâne?

Julie știa că fosta lui soție, Phyllis, suferise o cădere nervoasă cu un an în urmă. Își împușcase atunci propria fiică, crezând că era Julie. După aceea fusese internată într-un sanatoriu, de unde scăpase de câteva luni. De atunci însă, îl înnebunise pe Bob, făcându-l să se simtă vinovat pentru starea ei, telefonându-i pentru tot felul de probleme imagine.

— Ei, haide, nu fi ridicolă, spuse Bob, vizibil enervat.

— De data asta ce s-a mai întâmplat? Iarăși este în pragul sinuciderii? Sau se simte cam slăbită?

Bob încercă să evite un scandal.

— Ce-ar fi s-o lăsăm baltă?

— De ce, dragul meu, n-ai chef să vorbești cu mine?

Vocea ei devenise ironică, încărcată de sarcasm.

— Știi ceva? încep să intru la bănuieli. Cum sună telefonul, soțul meu fuge repede în brațele fostei lui soții. Și, culmea, face asta chiar și puțin înaintea petrecerii la care a invitat atâta lume.

Bob încercă să-și ia apărarea:

— Julie, știi bine că Phyllis este foarte bolnavă. Măcar ai bunăvoința și încearcă să înțelegi o astfel de situație.

Se îndreptă spre ușă, dar Julie îl prinse de braț.

— Uite ce este, consider că am fost destul de înțelegătoare până acum. Știu că este bolnavă. Dar și tu trebuie să știi că te folosește. Își bate joc de tine, nu observi?

Era foarte furioasă. Obrajii îi ardeau, iar ochii îi scânteiau.

— Cu mine cum rămâne în toată povestea asta? Ai uitat că sunt soția ta? Sau crezi că sunt unul dintre zecile de angajați ai tăi?

Bob își trase mâna din strânsoarea ei și spuse:

— Nu crezi că ar fi mai bine s-o lăsăm pe altă dată?

— S-o lăsăm pe altă dată? Doamne, m-am săturat de expresia asta. O aud mult prea des de la tine, atât în conversațiile noastre uzuale, cât, mai ales, în pat.

Regretă ceea ce spusese, înainte chiar de a termina fraza. Bob o prinse furios de umeri și o scutură energic.

— Să nu mai spui niciodată asta, ai înțeles? Fie că-ți place sau nu, am și eu responsabilități față de unii oameni. Dar cred că e foarte greu pentru tine să înțelegi. Tu n-ai avut responsabilități față de nimeni în toată viața ta.

O eliberă și adăugă sec:

— Mă întorc cât de repede pot.

Apoi ieși. Însă Julie nu se dădu bătută:

— Cât ai de gând să mai trăiești în trecut, Bob? Nu-ți dai seama că asta ne împiedică să fim fericiți împreună?

Soțul ei se opri și se întoarse spre ea. Părea mult mai obosit decât de obicei, chiar îmbătrânit.

— Eu trăiesc în trecut, nu? Cred că tu știi cel mai bine cum vine asta.

Coborî în fugă scările. Julie rămase pe loc, ascultând cum pașii lui se îndepărtau. Ușa de la intrare se trânti zgomotos.

Căsnicia lor mergea din ce în ce mai prost. De fapt, se gândi Julie, nici nu-și amintea ca lucrurile să fi stat vreodată altfel. Se căsătorise cu el pentru că se simțea iubită și protejată, dar mai ales pentru că nu ducea lipsă de nimic. Îi fusese recunoscătoare pentru grija și atenția pe care i le acordase, dar se părea că nu era singura care beneficia de acest tratament. Mai era și Phyllis, femeia pe care o părăsise înainte de a se căsători cu ea.

Își aminti cu tristețe despre acea perioadă. Crezuse că avea, în sfârșit, șansa de a fi din nou cu Doug, auzind că mama ei era grav bolnavă și avea să moară în scurt timp. Apoi, în mod miraculos, Addie reușise să învingă boala. Se bucurase pentru ea, dar își pierduse din nou speranța că va mai fi vreodată cu bărbatul pe care-l iubea atât de mult. Căzuse pradă disperării, crezând că nu va mai fi fericită niciodată, simțind că nimeni n-o iubea cu adevărat.

Exact atunci apăruse Bob în viața ei. De fapt, îl cunoștea de mult, dar nu știuse cât de mult o iubea el. Își părăsise soția pentru a fi cu ea. După un timp, o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase. Nu înțelegea nici acum de ce.

Phyllis rămăsese șocată la aflarea veștii și înnebunise. Iar Bob trăia acum cu impresia că era numai vina lui. De aceea, încerca să-i facă toate plăcerile, neglijându-și actuala nevastă în favoarea fostei.

Julie închise ochii, simțind cum un val de oboseală o cuprinde încet, încet. Întreaga ei viață se schimbaseră din cauza lui Bob. Avea tot ce-și dorea. Afacerile lui mergeau foarte bine, trăiau în îndestulare și confort. Un singur lucru lipsea, de altfel cel mai important dragostea. Iar când spunea dragoste, nu se putea gândi decât la Doug, care acum era liber. Numai că ea era căsătorită.

Se trezi din visare. Era târziu. Probabil că musafirii începuseră deja să apară. Era timpul să facă un duș, să se aranjeze și să ascundă, pentru a mia oară, întreaga suferință sub un machiaj reușit. I se părea din ce în ce mai greu să facă asta.

În timp ce stătea sub jetul de apă caldă, un singur gând îi revenea obsedant în minte. Nu putea trăi în minciună la nesfârșit. Căsătoria ei fusese o greșeală. Poate cea mai mare greșeală.

* * *

Era deja zece dimineața când Laura Horton se trezi din somn. Se întoarse pe partea cealaltă și întinse mâna după Bill. Nu era acolo. Nimic nu-l putea reține în pat după ora șapte, nici chiar într-o zi de sâmbătă.

Se întinse leneș, privind spre fereastră. Era o dimineață superbă. Soarele strălucea cu putere. O adiere blândă de vară umplea dormitorul.

— Unde o fi iubitul meu? se întrebă Laura cu voce tare.

— Chiar aici, draga mea.

Bill stătea picior peste picior pe scaunul ei de la toaletă și o privea. Laura zâmbi.

— Cred că visez.

— De ce?

— Păi, nu-mi vine să cred că ești încă aici. Mi se pare că e trecut de zece. Mă gândeam că ești deja în birou, cufundat în lectura cărților tale de chirurgie.

— Ei bine, te-ai înșelat. Nu sunt în birou pentru că n-am putut pleca de aici.

— De ce?

Bill se ridică și veni lângă pat.

— Simplu. Ești atât de frumoasă când dormi. Am stat și te-am privit, așteptând să te trezești.

Se aplecă și o strânse în brațe.

Laura se simțea minunat cuibărită la pieptul singurului bărbat pe care-l iubise vreodată. Nu-și dorea nimic altceva decât să fie veșnic alături de el. Dar, gândindu-se la asta, fu cuprinsă de un sentiment de teamă. Un gând obsedant îi reveni în minte, același care-i provocase de-a lungul timpului coșmaruri îngrozitoare.

Nu, nu se va gândi la asta acum. Era păcat să se lase pradă tristeții și disperării, în loc să se bucure de clipele petrecute în brațele lui Bill.

Laura își iubea soțul nespus de mult, iar relația lor mergea mai bine ca niciodată. Reușiseră să depășească toate micile temeri și neînțelegeri. Boala lui Mickey, dispariția lui, chinul prin care trecuseră ținând ascunsă dragostea lor de-o viață, toate dispăruseră acum. În urma lor rămăsese o căsătorie solidă, bazată pe dragoste, încredere și respect.

Îl trase în pat, lângă ea, mângâindu-l pe spate și trecându-și ușor mâinile prin părul lui mătăsos.

Deodată, se auzi un ciocănit scurt, apoi ușa se deschise. Era Michael, fiul lor.

— Mamă, pot să iau și eu mașina ta astăzi?

Laura se ridică din pat.

— Dragul meu, mi-e teamă că nu se poate. Am nevoie de ea mai târziu. Dar te duc eu unde ai nevoie. Mă îmbrac imediat.

— Pot să te duc eu, interveni Bill.

Băiatul părea dezamăgit.

— Lăsați, mă duc pe jos, spuse el, și plecă.

Laura îl privi pe Bill.

— Michael, strigă ea, vino înapoi, te rog.

Dar era prea târziu. Ușa de la intrare se închidea

deja cu zgomot.

Atmosfera devenise încordată. Fiul lor se comporta foarte ciudat în ultimul timp.

— Bill, spuse Laura cu blândețe, până la urmă se va obișnui cu ideea că tu ești tatăl lui. Dar pentru asta are nevoie de timp.

— Știu, draga mea. Să sperăm că totul va fi bine. Ce naiba, doar eu sunt tatăl lui adevărat, nu Mickey. Culmea ironiei este că trebuie să joc rolul tatălui vitreg cu propriul meu copil.

Laura se așează din nou pe pat. Vântul adia ușor și mișca perdelele.

— Crezi că ar fi mai bine să-i spunem adevărul? întrebă ea.

— Nu, nu cred că e momentul.

Bill se masă energic pe frunte.

— A trecut deja prin atâtea. Bietul copil, ce șoc a avut când a aflat că Mickey a fost declarat oficial mort.

Rămaseră tăcuți un timp, fiecare gândindu-se la cât de ciudată era uneori viața. Apoi, Laura sări din pat, se îndreptă spre fereastră și trase draperiile.

— Gata cu problemele, doctore Horton. E o zi superbă, tu ești un bărbat minunat, diseară mergem la petrecere, așa că ar fi cazul să ne înveselim puțin.

— Ai dreptate, doamnă Horton, răspunse Bill, ridicându-se din pat. Îți aduc la cunoștință că sunt gata să te dansez toată noaptea. Să nu uit să-mi iau pantofii mei de dans în mașină, ca să mă pot schimba.

— Vrei să spui că mă abandonezi? Pleci la spital?

— Da, dar nu stau mult. Am puțină treabă.

— O, nu se poate. Când o să petrecem și noi o dimineață de sâmbătă împreună?

Bill își privi soția și oftă.

— Iubito, crede-mă, am treabă. Altfel n-aș pleca din brațele tale.

— Te cred, dragul meu. Poți să pleci, dar nu chiar acum, spuse Laura cu o voce senzuală. E un caz de extremă urgență, doctore Horton.

Se lipise de el și își strecurase o mână sub cămașa lui subțire, mângâindu-l tandru.

— Serios? Despre ce urgență e vorba?

Bill începuse s-o sărute pe gât, pe ceafă, pe lobul urechilor.

— Doctore, spuse Laura printre săruturi, inima mea a luat foc.

— Atunci ar trebui să chemăm și pompierii.

Se iubiră cu pasiune, într-un dans al dragostei și dăruirii.

Se cunoscuseră în internatul facultății de medicină. Laura urma psihiatria, iar Bill chirurgia. Pe atunci, frumusețea Laurei era ascunsă în spatele unor ochelari mari, cu rame groase, și a unor haine lălâi. Bărbații nu-i dădeau prea mare atenție. Însă el reușise să vadă dincolo de acel exterior, deloc atrăgător.

Pe vremea aceea, nu izbutise să înțeleagă de ce se simțea atât de atras de ea, dar acum înțelegea prea bine. Laura era o femeie deosebită, cu foarte multe calități, alături de care te simțezi minunat.

Reușise cu greu s-o convingă să iasă împreună la o cafea, la un film sau la un concert. Ea era deosebit de conștiințioasă și-și petrecea cea mai mare parte a timpului studiind și învățând.

Laura fusese un model pentru el. Atunci când se simțea descurajat, obosit sau speriat, era suficient să se gândească la ea sau să stea de vorbă cu ea. Găsea în atitudinea și în vorbele ei curajul și ambiția de a merge mai departe, de a depăși starea de criză în care se afla.

De-a lungul anilor, Bill se gândise de multe ori și admisesese în sinea lui că, fără Laura, poate nici n-ar fi terminat facultatea sau poate n-ar fi avut atâta respect față de meseria de medic.

* * *

Câteva ore mai târziu, Bill intra în restaurantul unde avea întâlnire cu Laura. Un plasator îi ieși în întâmpinare.

— Bună seara, domnule Horton. Bine ați venit la noi. Soția dumneavoastră vă așteaptă pe terasa de la etaj.

— Mulțumesc, Carlo. Ești sigur că n-a fugit încă? întrebă Bill în glumă.

— Nu, domnule, aș fi văzut-o.

— Bine, atunci mă duc repede.

Urcă scările două câte două. Se simțea foarte bine. Restaurantul acesta era preferatul lui. îl cucerise cu ani în urmă, datorită atmosferei plăcute și intime, dar și a interiorului luxos și a servirii ireproșabile. Avea să fie o seară minunată, se gândi el bucuros. Chiar și vremea ținea cu ei. Cerul era perfect senin, acoperit de o puzderie de stele. O adiere ușoară se simțea în aer.

Ajunse pe terasă și o căută pe Laura cu privirea. O văzu. Stătea la o masă lângă balustradă și arăta fantastic în rochia de mătase de un albastru deschis. Se apropie zâmbind de ea.

Dar, deodată, zâmbetul îi îngheță pe buze. Ceva nu era în regulă. Laura stătea cu capul plecat și parcă plângea.

— Laura? spuse el încet.

Nu primi niciun răspuns.

— Iubito, s-a întâmplat ceva?

Laura ridică, în sfârșit, privirea. Avea ochii roșii, iar pe chip i se putea citi tristețea.

— Ce-i cu tine, draga mea?

O cuprinse în brațe, dar ea se smulse imediat.

— Bill, ce ne facem?

— Ce vrei să spui?

— Bill, Mickey. trăiește.

Mickey, soțul ei legitim. Ținuse tare mult la el, dar el o rănise îngrozitor. Nici acum nu putea uita vorbele grele și acuzațiile nefondate pe care i le adusese.

Atunci când terminase facultatea, se logodise cu Bill. Apoi, el dispăruse. Aflase mai târziu că era disperat și șocat. Își dorise foarte mult să devină chirurg și, când în sfârșit reușise, constatase că nu putea opera, nu putea trece peste șocul emoțional. Iar asta îl adusese în pragul nebuniei. Dispăruse, pentru a-și acorda timp de gândire, pentru a se regăsi.

Însă ei nu-i spusese nimic din toate acestea, iar ea aflate adevăratul motiv al dispariției lui mult prea târziu.

Atunci însă, se simțise părăsită și abandonată. De aceea, își căutase refugiul alături de Mickey, fratele lui Bill.

Ieșiseră de câteva ori să ia prânzul împreună, apoi se plimbaseră prin parcul din apropierea tribunalului, unde Mickey își exercita meseria de avocat, și în felul acesta deveniseră din ce în ce mai apropiați. Nu după mult timp, Mickey o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase.

Nu înțelegea nici acum de ce făcuse asta. Probabil că avusese intenția de a se răzbuna pe Bill, însă nici nu-și dăduse seama atunci cât avea s-o coste această greșeală.

Mickey era un bărbat drăguț și iubitor, alături de care trăise multe clipe plăcute. Dar inima ei rămăsese a lui Bill. El era singurul bărbat pe care-l iubise vreodată cu adevărat.

Atunci când Mickey dispăruse brusc din spital, după o operație complicată pe cord, toată familia fusese disperată. Și ea suferise, însă avusese totodată un sentiment de liniște. Putea fi din nou cu Bill. Îl căutaseră luni întregi, apelaseră și la ajutorul poliției, dar Mickey nu era de găsit. După un timp, fusese declarat oficial mort.

Atunci se căsătorise cu Bill și se mutaseră împreună. Însă Michael nu reușise să se acomodeze cu noul lui tată și chiar își condamna mama pentru această relație.

Capitolul 3

Lacrimi ascunse

Pendulul bătu ora exactă, ceainicul începu să fluiera încet. Erau singurele sunete care spărgeau liniștea mormântală din bucătăria familiei Horton. Toți cei adunați aici priveau înmărmuriți fotografia din ziar.

Tom Horton stătea în capul mesei și ținea ziarul în mâini. Își dresе glasul și spuse:

— Nu este exclus să fie el.

Alice puse ceșcuțele de ceai pe masă și turnă cu grijă lichidul fierbinte și aromat.

— Ce păcat că fotografia este atât de întunecată,

remarcă ea cu tristețe. Credeți că am putea contacta redacția ziarului și să-i rugăm să ne trimită originalul?

— Ar fi inutil, izbucni Bill. Noi nu avem decât o simplă bănuială. S-ar putea să fie el, dar, la fel de bine, s-ar putea să nu fie el. E posibil doar să semene cu Mickey.

Dădea nervos din mâini, părând foarte agitat.

— Ne place să credem că este Mickey, dar tot ce avem aici este o fotografie nereușită a unui fermier pe nume Hansen.

Urmară clipe de tăcere apăsătoare. Doar ticăitul pendulului se auzea regulat, părând ticăitul unei bombe ce ar fi putut exploda în orice moment.

Într-un târziu, Laura spuse:

— Dar uită-te la fața lui, Bill. Bărbatul acesta seamănă perfect cu Mickey. S-ar putea.

— Cum poți să spui una ca asta? o întrerupse el. Tipul ăsta pare atât de solid, atât de sănătos și puternic. Cum îl puteți compara cu pirpiriul de frate-miu?

Laura nu voia să se certe cu Bill. îi înțelegea temerile, ea însăși se îngrozea la gândul că fostul ei soț, soțul ei legitim, ar fi putut fi în viață. Bănuiala aceasta nu-i dădea pace. Într-un fel sau altul, trebuia să afle adevărul. Altfel, n-ar mai fi avut liniște niciodată.

Privi din nou poza din ziar.

— Nu se poate să nu fie el. Seamănă mult prea bine. Ochii, zâmbetul.

Bill nu mai spunea nimic. Însă, în adâncul sufletului, se simțea trădat. De ce oare încerca Laura să demonstreze că acela era Mickey? I se părea că ea dorea să creadă asta, dorea ca supoziția ei să se adeverească. Se simți dintr-odată respins, abandonat. Parcă toți cei din jur erau acum împotriva lui, nimeni nu mai era dispus să-i asculte argumentele.

Făcu o ultimă încercare:

— Pur și simplu nu pot să accept ideea că acesta este fratele meu. Chiar credeți că după un atac de cord sever, după o lungă perioadă de spitalizare, după o absență atât de îndelungată, Mickey reappare dintr-odată, părând

întruchiparea sănătății și a poftei de viață? Nu vedeți, tipul ăsta a câștigat un concurs de agricultură. Asta înseamnă că-și petrece toată ziua pe tractor. Vi-l puteți imagina pe Mickey conducând un tractor?

Se opri câteva clipe, studiind reacția celor din jur. Laura și Alice îi evitară privirea, făcându-și de lucru cu ceașca de ceai. Tom privea fix fotografia din ziar, părând că nu aude nimic din ceea ce se vorbea.

Bill ridică neajutorat din umeri.

— Bine, mă dau bătut. Se pare că n-am cum să vă fac să nu credeți ceea ce, de fapt, voi vreți cu tot dinadinsul să credeți. Îmi răcesc gura degeaba.

— Fiule, spuse Tom părând dintr-odată mai bătrân și mai obosit, nu suntem convinși că e Mickey, dar asemănarea dintre el și bărbatul din fotografie e izbitoare. Asta ne dă speranțe. Familia noastră a suferit enorm în ultimul an. Mai întâi l-am pierdut pe Mickey, apoi am pierdut-o pe Addie. Iar acum se întrezărește posibilitatea de a-l găsi pe unul dintre ei, de a-l avea din nou printre noi pe dragul nostru Mickey. Știu ce-ar însemna asta pentru tine și Laura, dar trebuie să înțelegeți că nu putem să pretindem că nici n-am văzut fotografia. E de datoria noastră să facem cercetările necesare și să ne convingem dacă într-adevăr este el.

Bill își privi tatăl, apoi se ridică și spuse sec:

— Laura, te aștept în mașină.

Ieși, fără a mai spune un cuvânt.

Tom se sprijini cu coatele pe masă și își masă încet ochii obosiți.

— Alice, draga mea, se pare că astăzi nu prea am avut noroc la discursuri. Mai bine trec la fapte, căci vorbele nu par a fi de niciun folos. Mă duc să-mi pregătesc bagajele.

— O, Tom, pleci deja?

— Da. Am să lipsesc câteva zile. Te voi suna în fiecare seară să te țin la curent.

Se ridică și se îndreptă spre scările ce duceau la etaj.

— Trebuie să-mi găsesc fiul. Dacă este încă în viață,

trebuie să-l văd și să stau de vorbă cu el. Dacă nu, vreau să știu ce s-a întâmplat cu el.

* * *

Laura își luă rămas bun de la Alice și plecă. Bill o aștepta în mașină. Nu reacționează în niciun fel când deschise portiera și se așează lângă el. Privea absent în depărtare, pierdut în gânduri.

Laura se gândea ce-ar fi putut să-i spună pentru a risipi tensiunea dintre ei. Dar, până să-i vină vreo idee, Bill o luă de mână. Avea degetele reci și tremura. Spuse trist:

— Nu vreau să te pierd din nou, draga mea. N-ai putea suporta să te pierd pentru a doua oară.

Laura se întoarse spre el.

— Iubitule, dar nu mă vei pierde. Cum poți să te gândești la așa ceva? Nu știi că doar pe tine te iubesc?

— Știu, știu. Dar nu știu ce se va întâmpla dacă Mickey se va întoarce printre noi. Poate că asta ne va despărți, poate că nici dragostea mea, și nici a ta nu va rezista acestui șoc. Nu-ți dai seama că nu avem nicio șansă?

* * *

Luna plină răsărise pe cerul înstelat, luminând văzduhul, dând o strălucire aparte petrecerii familiei Anderson. Pe măsură ce orele treceau, musafirii migrau spre exterior, în grădinile cu verdeață și cu aer curat, în curtea pavată cu dale albe de piatră ce păreau argintate în lumina rece a lunii.

Muzica răsună peste tot, venind dinspre aripa de vest, unde camerele mari, cu parchet, ofereau ringul perfect de dans.

Pe una dintre terase, Bob stătea împreună cu câțiva parteneri de afaceri. Valuri de râs zgomotos se auzeau dintracolo, din când în când.

Julie se îndreaptă spre bar și-și luă încă un pahar de vin. Apoi se amestecă printr musafiri. Evitase toată seara să dea ochii cu soțul ei. Nici nu fusese prea greu, având în vedere mulțimea de oameni care se aflau acum în casa lor. Toți păreau să se distreze de minune, mai puțin Julie.

În propria ei casă, se simțea ca o străină. Majoritatea invitaților erau prieteni și asociați ai lui Bob. Rareori se întâlnea cu cineva cunoscut și, chiar și atunci, nu reușea decât să zâmbească vag și să articuleze câteva cuvinte de bun venit.

Vrând să evadeze din vacarm, se îndreptă spre terasa din partea sudică a casei. Dar nici acolo nu era singură. Jim Spivak, partenerul lui Bob, împreună cu soția lui, Rosalee, o luară prin surprindere.

— Julie, ce seară minunată! Îți mulțumim tare mult că ne-ai invitat, spuse Rosalee entuziasmată.

— Mă bucur că vă simțiți bine, dragii mei.

— Cum să nu ne simțim bine într-o casă ce seamănă cu un palat? Chiar te rog să ne spui și nouă cum ați reușit să o amenajați atât de frumos, într-un timp atât de scurt. Arată fabulos.

Julie oftă disperată, dar se supuse. Începu să le povestească despre cumpărarea casei, despre renovare și îmbunătățirile pe care le aduseseră. Apoi, Jim își aduse aminte despre casa unor prieteni și o descrie cu lux de amănunte.

Julie ascultă, mulțumită că nu mai trebuia să vorbească ea. Era mult mai ușor să dea din cap aprobator, străduindu-se în același timp să pară interesată. Sorbea încet din paharul de vin, în timp ce privea absentă în jurul ei. Undeva, în grădină, văzu un bărbat ce stătea singur, pierdut în gânduri, fumând liniștit o țigară. Ceva din atitudinea lui o făcu să tresară. Gâtul i se uscăse, zumzetul din jurul ei se auzea acum undeva departe.

„Cred că încep să înnebunesc, își spuse în gând. Peste tot unde mă uit mi se pare că-l văd pe el. Pe stradă, în mașină, iar acum în propria mea casă”.

Nici nu era de mirare că Bob începuse s-o bănuiască de adulter. Minte ei refuza să se gândească la ceva ce nu avea legătură cu Doug. Era mereu visătoare, absentă, neatentă. Se comporta exact ca o puștoaică îndrăgostită. Era imposibil ca Bob să nu observe asta.

Încercă să se concentreze asupra discuției cu Jim,

dar tot nu se putea abține să nu privească în direcția în care se afla necunoscutul.

Un ospătar veni lângă ei, servindu-i cu șampanie. Julie luă o cupă și o bău până la fund. Apoi se scuză și se despărți de cei doi, îndreptându-se spre ringul de dans. Cel puțin acolo n-avea nicio șansă să participe la discuții plictisitoare, din moment ce orchestra acoperea toate vocile.

Se opri puțin la marginea ringului, urmărind dansatorii. Păreau că se distrează de minune. Simți deodată o poftă nebună de a se distra și ea la fel. Oricum, n-avea sens să se lase copleșită de tristețe și de melancolie.

Își scoase repede pantofii din picioare și se adresă primului bărbat care-i ieși în cale:

— Drăguțule, am chef să mă distrez și n-am cu cine. Ce zici, dansăm?

— Cum aș putea refuza așa o domnișoară? răspunse tipul și o luă de mână, conducând-o pe ringul de dans.

Doug se rezemă de un copac. Scoase abătut o țigară din pachet și o aprinse. Asta era. Se părea că seara avea să fie un fiasco total pentru el.

Venise s-o vadă pe Julie, să afle cum îi mai mergea în ultimul timp. Ei bine, constatase că era fericită, se simțea foarte bine în calitate de doamna Anderson, căci soțul ei avea grijă de asta. Aveau o casă splendidă și trăiau în lux. Ce altceva și-ar mai fi putut ea dori?

Julie arăta minunat în rochia de culoarea ierbii, care-i evidenția formele apetisante ale trupului. Părea mai fericită ca niciodată.

Și-ar fi dorit s-o poată atinge, să stea de vorbă cu ea și, de ce nu, să fie din nou iubitul ei.

Își aminti de vremurile când erau amanți. Se iubiseră cu pasiune, crezuseră că vor fi împreună toată viața. Dar nu fusese așa și se părea că nici nu avea să fie vreodată, se gândi Doug trist.

Era deja trecut de miezul nopții și musafirii începeau să plece. Nici el nu mai avea de ce să rămână. Așa că porni

spre mașină, mai abătut ca niciodată.

Capitolul 4

Coșmaruri

Deși era aproape dimineată și petrecerea se sfârșise de mult, Bob se distra încă, în compania câtorva prieteni. Râdeau zgomotos și continuau să bea din licorile dulci și amețitoare.

Și de ce să nu se simtă bine? se gândi el. În ultimul timp muncise foarte mult la firmă, iar problemele cu Julie și Phyllis se înrăutățeau de la o zi la alta. Așa că avea dreptul ca, măcar din când în când, să uite de toate și să se simtă fericit.

Totuși, se trezi căutând-o cu privirea pe Julie. N-o mai văzuse de câteva ore. O zărise la un moment dat pe una dintre terase. Arăta minunat în seara aceea și ar fi vrut s-o prezinte unor clienți importanți.

Dar nu acesta era adevăratul motiv pentru care era nerăbdător s-o vadă. Trebuia să recunoască, în sinea lui, că era speriat. Se temea că o va pierde. Se temea că nu era suficient de bun pentru ea. Groaza, frica, nesiguranța, se strecuraseră de ceva timp în sufletul lui.

Dar oare unde era Julie? Și cu cine? Oricât de mult ar fi încercat să se concentreze asupra discuției pe care o avea cu prietenii, nu putea. Gândul lui fugea mereu la Julie. Trebuia s-o găsească.

Plecă în căutarea ei. Observă că marea majoritate a musafirilor plecase. Doar pe ringul de dans mai era ceva agitație. Se îndreptă într-acolo.

Orchestra interpreta acum șlagăre pop, alternate când și când cu muzică jazz sau blues. Dansatorii erau în delir.

Bob o zări pe Julie în mijlocul ringului. Dansa înfocat. Își dăduse pantofii jos, era transpirată, coafura nu mai avea nicio formă, dar nu părea deloc deranjată de aceste mici amănunte. Își privea languros partenerul, un tânăr brunetel, cu o garoafă roșie la rever. Acesta îi șopti ceva la ureche, iar Julie se lăsă provocator pe spate, râzând cu poftă. Părea că se simte minunat.

Bob se simți cuprins de disperare. Soția lui îl evitase toată seara, iar acum făcea tot posibilul să prelungească petrecerea, agățându-se de gâtul oricărui bărbat și încercând să-l cucerească. Era un comportament pe care nu-l mai întâlnise niciodată la ea, dar de care o bănuise de multe ori.

Melodia se termină, dar imediat începu alta. Julie se învârtea pe ring, fără să țină cont de faptul că rochia i se ridicase alarmant de mult. Acum avea un alt partener. Se părea că toți bărbații de acolo așteptau să-i fie parteneri.

Bob se îndreaptă spre ea și o luă de mână.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spuse el. Chiar acum.

Julie îl privi amuzată.

— Bob, vremea când bărbatul era stăpânul soției a apus de mult, dacă nu știai. Așa că ia-ți mâna de pe mine și lasă-mă să mă distrez.

— M-ai evitat toată noaptea. Vreau să lămurim situația. Nu va dura decât un minut, Julie, îți promit.

O trase de pe ringul de dans și o duse în biroul de la primul etaj. Închise bine ușa în urma lui.

— Bob, spuse Julie, uite ce este, dacă ți-e somn, n-ai decât să te duci să te culci. Însă e păcat să strici așa o petrecere doar pentru că nu mai ai chef să te distrezi.

Soțul ei ignoră remarca ironică.

— Julie, toată noaptea am încercat să stau de vorbă cu tine, dar n-am putut din cauza mulțimii de admiratori din jurul tău.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ai făcut tot posibilul să-i cucerești pe cei din jurul tău. Chiar crezi că n-am observat? De ce a trebuit să faci asta?

— Să nu-mi spui că ești gelos.

Julie îl privea consternată.

— Ai devenit ridicol. Nu înțeleg de ce te-ai supărat. Doar pentru că am dansat cu musafirii tăi? Pentru că mi-am dat tot interesul ca petrecerea ta să fie una reușită? Explică-mi, ce nu-ți convine?

— Ce nu-mi convine? Nu-mi convine că mă înșeli,

Julie. Sunt din ce în ce mai sigur că ai o aventură.

— Julie pufni în râs și se îndreptă spre ușă.

— Bob, ai început s-o iei razna. Eu n-am nicio aventură. Cred că tu ai un coșmar.

Soțul ei se ridică și-i blocă drumul.

— Te rog să nu mă minți. Te-am auzit cum vorbeai în somn.

— Da? Și ce spuneam?

— Strigai pe cineva. Și-n mod sigur, nu pe mine.

— Poate am visat ceva, cine știe.

— Dar nu e vorba numai de vise, Julie. Simt că te-ai îndepărtat de mine. Simt că între noi doi se află altcineva. Iar comportamentul tău din seara asta îmi confirmă bănuielile.

— Comportamentul meu? Vrei să spui faptul că am dansat cu niște puști? Bob, înțelege că n-am mai fost cu un bărbat de-o veșnicie. Am crezut că am unul lângă mine, dar m-am înșelat. Tu nu te poți numi bărbat, din păcate.

Nici nu termină bine ce avea de spus, că văzu cum brațul lui Bob se îndrepta spre ea. O plesni cu putere peste față, dezechilibrând-o. Căzu pe canapea și rămase acolo, cu ochii scăldați în lacrimi.

— Să nu îndrăznești să-ți mai bați vreodată joc de mine, spuse el furios. Și te avertizez: dacă te mai prind cu vreun bărbat, vă omor pe amândoi.

Părea o fiară sălbatică și, pentru o clipă, Julie se temu că avea s-o lovească din nou. Dar nu o făcu, ci se întoarse și ieși din cameră. Trânti ușa cu putere, zgomotul reverberând în toată casa.

Julie rămase nemișcată, mai mult șocată decât rănită. Umflătura de pe obrazul ei începea să se micșoreze, dar durerea din suflet se amplifică. Se simțea singură, abandonată, batjocorită.

Cum era oare posibil ca tandrețea și dragostea lui Bob să se transforme dintr-odată în furie, gelozie și suspiciuni? Probabil că firea ei pătimasă și arzătoare, care-l atrăsese la început, îl speria acum, îi amenința orgoliul masculin. Altfel, cum și-ar fi putut explica impotența lui

cronică, izbucnirile lui de furie?

Se ridică încet și se îndreptă spre fereastră. Deodată, își dădu seama că era foarte posibil ca, în somn, să fi pomenit numele lui Doug. În fiecare noapte se gândea la el și-l visa. Da, probabil că acesta era motivul pentru care Bob devenise atât de gelos și de bănuitor. Ori îi rostise numele în timp ce dormea, ori soțul ei observase că era tot timpul visătoare și îngândurată. Poate că ea singură se dăduse de gol. Iar dacă n-o făcuse încă, nu știa cât timp va mai putea să-și ascundă adevăratele sentimente.

Se auzi un ciocănit ușor în ușă. Își șterse repede lacrimile și se privi în oglindă.

— Cine e? întrebă încet.

Ușa se deschise. Era Bob. Părea distrus.

— Julie, iartă-mă, n-am vrut să te lovesc. Mi-am ieșit din minți. Te implor, iartă-mă!

Julie se întoarse cu spatele la el și spuse sec:

— Dacă n-ai vrut să mă lovești, atunci de ce-ai făcut-o? De ce? Ți spun eu de ce. Pentru că ai vrut să mă rănești, fizic și sufletește. Ei bine, ai reușit. Acum ești mulțumit?

Bob începuse să plângă ca un copil.

— Julie, nu vreau să te pierd. Te rog, Julie, iartă-mă, am greșit.

— Și eu am greșit, Bob. Am crezut că vom avea o căsnicie liniștită, bazată pe dragoste și respect. Dar m-am înșelat. Sincer, nu cred că mai putem continua așa.

Bob nu spuse nimic.

— Mă duc să mă culc, anunță Julie. Vorbim mâine.

Ieși, închizând ușa în urma ei.

* * *

Era la fel ca de fiecare dată. Bill călărea pe un cal alb, cu o coadă lungă, iar Laura se afla în spate, ținându-se strâns de mijlocul lui. Goneau cu viteză prin văzduh, îndepărtându-se tot mai mult de pământ și apropiindu-se de nori. Bill mâna calul din ce în ce mai repede. Laura simțea că-și pierde echilibrul și se agăța disperată de iubitul ei. Se îndreptau cu viteză spre un nor imens, ce semăna cu un munte de gheață. În fața lui se afla Mickey.

Văzându-l, Laura încerca să strige, dar nu putea. Iar calul se îndrepta direct spre el. Era disperată.

Apoi, Mickey dispărea în spatele norului, iar Bill continua să gonească într-acolo.

— Bill, striga Laura, Mickey ne pândește. Ai grijă!

Apoi, dintr-odată, Mickey apărea în fața lor, smulgea frâiele calului din mâna lui Bill și-l arunca de pe cal pentru a se sui el alături de Laura. Ea țipa înnebunită și privea cum iubitul ei cădea printre nori, până când se făcea nevăzut.

— Laura, șopti Bill îngrijorat. Ce-i cu tine?

Laura deschise ochii. Iubitul ei stătea lângă ea în pat și o mângâia ușor pe fruntea transpirată. Se liniști îndată ce-și dădu seama că nu fusese decât un vis urât.

— Am avut un coșmar, iubitule, atâta tot.

— Bine, dar în ultimul timp ți se întâmplă foarte des să ai coșmaruri.

— Da, de când am aflat de posibilitatea ca Mickey să fie în viață, chipul lui mă urmărește peste tot, dar mai ales în somn.

— Nu-ți mai face atâtea griji, iubito, chiar dacă Mickey se întoarce, relația noastră nu se va schimba, ai să vezi. Noi doi ne iubim, și asta e tot ce contează. Nu știi că iubirea învinge întotdeauna?

— Chiar crezi asta?

— Da. Și tu trebuie să crezi.

Avea dreptate. Dragostea lor era tot ce conta.

Bill se dădu jos din pat și se duse să facă un duș. Reveni după câteva clipe, cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Laura era fascinată de priveliștea pe care o ofereau bustul lui proeminent, brațele puternice, abdomenul plat și acoperit cu câteva fire rebele de păr. Doamne, cât de mult îl iubea. Întinse brațele spre el, zâmbindu-i drăgăstos.

Bill se apropie de pat.

— Nu, spuse el categoric. Nu-l putem lăsa pe Mickey să distrugă tot ce este frumos între noi. Viu sau mort, el nu ne va despărți niciodată.

O îmbrățișă tandru, șoptindu-i la ureche:

— Te iubesc, draga mea. Te iubesc atât de mult.

— Și eu te iubesc, Bill.

Se sărutară. Flacăra pasiunii ardea între ei, mai puternică și mai strălucitoare ca niciodată. Era clar că viitorul n-avea cum s-o distruge.

* * *

Bob se trezi și simți amenințarea unei dureri groaznice de cap. Întinse mâna după Julie. Dar așternuturile erau reci, de parcă nu fusese niciodată acolo. De când devenise impotent, ea mai dormea uneori în camera de alături. Lucrurile mergeau din ce în ce mai prost între ei și se părea că nici n-aveau să se îndrepte prea curând.

Bob deschise ochii și cercetă camera, sperând totuși s-o vadă. Dar dormitorul era gol. Se ridică încet din pat, simțind apăsarea celor patruzeci și ceva de ani, și intră în camera de alături. Julie era îmbrăcată într-o cămașă de noapte verde, de satin. Stătea pe canapea și privea pe fereastră. Auzind ușa, se întoarse și întrebă:

— Cum ai dormit?

Bob o privi cercetător. Nu știa ce să creadă. Soția lui era sarcastică sau era pur și simplu interesată de felul cum dormise el?

— Groaznic.

Julie nu spuse nimic, iar Bob profită de momentele de liniște pentru a se gândi la ce putea spune în legătură cu cele petrecute noaptea trecută. Însă țârâitul telefonului îi întrerupse gândurile. Se întoarse în dormitor și ridică receptorul.

— Bob, sunt eu, Phyllis, spuse o voce mieroasă. Mă bucur că te-am găsit. Poți să treci pe la mine în drum spre serviciu? Vreau să te văd.

— Phyllis, astăzi nu mă duc la serviciu. E duminică.

— Bob, dar trebuie să te văd. Simt că înnebunesc.

Auzind un zgomot, Bob se întoarse și o văzu pe Julie în cadrul ușii. Arăta minunat, tânără și seducătoare. Dintr-odată, simți că o dorește, așa cum n-o mai dorise de mult.

— Phyllis, trebuie să înțelegi, astăzi chiar nu pot să

vin.

— Bine, bine, răspunse ea aproape plângând.

Bob se lăsă impresionat, ca de fiecare dată.

— Bine, poate vin, dar numai pentru câteva minute.

Cu coada ochiului, văzu cum Julie se întoarce și pleacă, trântind ușa în urma ei.

— Te aștept, Bob, spuse Phyllis mulțumită.

* * *

Nimic nu era mai greu de suportat decât așteptarea și incertitudinea, se gândi Alice în timp ce patrula nerăbdătoare prin bucătărie. Oare de ce nu suna Tom? Nu aflase încă nimic?

Se rugă pentru a mia oară ca acel Marty Hansen din fotografie să fie Mickey, fiul lor iubit. Ce mult și-ar fi dorit ca fiul ei să fie în viață și să se întoarcă acasă.

Telefonul țârâi, în sfârșit.

— Tom, cât mă bucur să te aud. Aștept de atâta timp vești de la tine.

— Draga mea, din păcate n-am vești deocamdată, răspunse soțul ei oftând. Cred că treaba asta va dura mai mult decât am preconizat noi. Dacă nu aflu nimic până la sfârșitul săptămânii, te rog să suni la spital și să-mi prelungești concediul.

— Bine, dar n-ai nici măcar un indiciu, n-ai aflat chiar nimic?

— Am fost în orașelul unde se publică ziarul, dar redacția este închisă până luni. Așa că mai am de așteptat. Te sun imediat cum aflu ceva.

— Ai grijă de tine, dragul meu. N-aș vrea să ți se întâmple ceva.

— Nu te mai gândi la prostii. Am să mă întorc înainte să-ți dai seama că am fost plecat. Și poate mă voi întoarce împreună cu Mickey.

— Mă rog pentru asta în fiecare clipă.

Alice închise telefonul, simțindu-se puțin mai ușurată. În curând, așteptarea și incertitudinea aveau să ia sfârșit.

* * *

„Clubul lui Doug” era unul dintre cele mai cunoscute

printre locuitorii orașului Salem. Numai că, în ultimul timp, își cam pierduse din notorietate. Și asta din cauză că Doug nu prea se mai ocupase de afacere.

Acum se plimba trist printre mesele goale. Situația pe care contabilul i-o prezentase în dimineața aceea îl îngrozise. Disperarea îl cuprindea încet, încet. Ce naiba se întâmpla cu el? Ce avea de gând să facă în viitor cu propria lui afacere, cu propria lui persoană?

Sui pe ringul de dans, amintindu-și de vremurile când cânta și dansa pentru clienții lui. Ce vremuri. Nu-și aducea aminte ca afacerea lui să fi mers vreodată atât de prost ca acum. Nici chiar în perioada când era cu Julie. Apoi, în timpul căsniciei cu Addie, localul atinsese perioada de glorie, căci soția lui îl ajutase mereu cu bani.

Addie îi dăruise atât de multe. Un cămin fericit, o fetiță minunată, poftă de viață, încredere în forțele proprii. Iar atunci când viața lui căpătase, în sfârșit, un sens, când viitorul părea mai luminos ca niciodată, când avea tot ce-și putea dori, Addie dispăruse tragic, lăsându-l singur și derutat.

Ei bine, acesta era trecutul și n-avea cum să-l mai schimbe. Însă putea schimba prezentul. „Clubul lui Doug” era la ananghie, iar Doug Williams trebuia să facă ceva. Nu știa exact ce, dar știa că nu putea sta, pur și simplu, să privească nepăsător cum totul se ducea de râpă.

Se gândi că era nevoie de ceva nou, de o formație sau un cântăreț care să dea un aer special localului, să atragă clienții. El unul nu se mai simțea în stare să facă asta. Dar un artist talentat ar fi putut readuce clienții vechi și, de ce nu, ar fi putut ademeni clienții altor localuri.

Știa însă că nu putea găsi ceea ce dorea în Salem. Puse mâna pe telefon și formă numărul unei agenții de turism.

— Aș dori să rezerv un loc pentru zborul de New York. Cât mai curând posibil, vă rog.

După ce făcu rezervarea, se simți ușurat. Avea sentimentul că făcea exact ce trebuia. Avea de gând să lase în urmă trecutul și durerea și să facă ordine în viața

lui. Iar pentru asta, trebuia să readucă localul în circuitul celor mai apreciate cluburi din Salem.

* * *

Tom opri mașina în fața redacției. Afară ploua cu găleata. Văzu că pe ușa clădirii era încă scris „închis”. Ei bine, avea de gând să aștepte până când cineva va veni să deschidă. Pentru a-l găsi pe Mickey, ar fi făcut absolut orice. Presimțea că Marty Hansen era unul și-același cu Mickey Horton.

Așteptă preț de câteva ore, apoi se cază la motelul de peste drum. O sună pe Alice și își petrecu toată seara ascultând ploaia și gândindu-se la ce avea să-i aducă ziua următoare.

Dacă se dovedea că, într-adevăr, Marty Hansen era Mickey, cum avea să reacționeze? În primul rând, trebuia să afle de ce fugise din spital și de ce stătuse ascuns atâta timp. Știa că Mickey era o fire dificilă, dar nu înțelegea de ce luase hotărârea de a dispărea brusc și de a nu da niciun semn de viață. Nu se gândise oare că familia lui avea să fie îndurerată și avea să sufere după el? Ar fi trebuit măcar să le dea un telefon sau să scrie o scrisoare.

Înainte de a dispărea, Mickey fusese grav bolnav. Făcuse un infarct și suferise o intervenție chirurgicală foarte complicată. După operație, fusese foarte slăbit. Într-un fel, Bill avea dreptate, se gândi Tom. Cum ar fi putut Marty Hansen, un fermier robust și puternic, să fie Mickey, un avocat slăbuț și pipernicit? Și totuși, nu trebuia să renunțe, exista o speranță. Iar gândul că fiul pe care-l crezuseră mort de atâta timp ar fi putut fi în viață le dădea energia necesară pentru a face tot ce era omeneste posibil.

Se uită la ceas. Era trei dimineața. Trebuia să încerce să doarmă puțin. Se întinse pe pat și închise ochii.

Dimineața veni curând, senină și strălucitoare. Tom se trezi la ora șapte, nerăbdător să ia legătura cu cei de la redacție. Trebuia să afle de la ei unde fusese făcută fotografia, apoi avea să-și găsească singur fiul. Se îmbracă și coborî.

Ajunse în fața clădirii și observă că pe ușa era acum

lipit un alt bilet. Se apropie și citi: „Concediu de odihnă. Ne întoarcem în trei săptămâni”.

Era distrus. Privi prin geamurile fumurii în interior. Birouri, stive de hârtii, aparate de tot felul, dar nici urmă de viață.

Dezamăgirea și pesimismul puseră stăpânire pe el. Rămase nemișcat, privind împrejurimile. East Otter era un orașel mic. Observă în apropiere un băruleț și intră. Se așează la o masă, părând trist și abătut.

— Bună ziua, domnule, spuse chelnerița. Sunteți nou pe-aici?

— Da, sunt în vizită. Mă numesc Tom Horton și am nevoie de un mic dejun delicios și de câteva sfaturi.

— Cu cea mai mare plăcere, domnule. Ați venit exact unde trebuia. Mai întâi, ce-ați dori să serviți?

— O omletă și o ceașcă de cafea.

— S-a făcut. Doriți pâinea prăjită?

* * *

O oră mai târziu, Tom conducea pe un drum prăfuit de țară, căutând cu privirea o cutie poștală mare, vopsită alb cu roșu. Chelnerița nu-l recunoscuse pe bărbatul din fotografie, dar casa din fundal i se păruse cunoscută.

— Asta este ferma familiei Simmons, spusese ea. Ambii soți au murit într-un accident de mașină, dar mi se pare că flica lor locuiește încă acolo și conduce ferma. Poate vă ajută ea.

O văzu, în sfârșit. Cutia poștală, alb cu roșu, ascunsă în spatele unei tufe de liliac. În depărtare se distingea clădirea fermei, străjuită de ulmi înalți.

Coborî din mașină și se apropie. Pe veranda casei stătea o tânără în cârje, îmbrăcată de lucru, cu părul strâns sub o basma.

— Bună dimineața, spuse tare Tom. Sunt Tom Horton și vin tocmai din Salem.

Femeia dădu din cap.

— Bună dimineața, domnule Horton. Eu sunt Maggie Simmons.

— Îl caut pe Marty Hansen. Am înțeles că lucrează

aici.

Tânăra rămase nemișcată timp de câteva clipe. Apoi spuse calm.

— Nu, domnule, numele ăsta îmi este total necunoscut. Ar trebui să încercați la ferma Mapston.

Tom scoase ziarul din buzunar.

— Domnișoară Simmons, bărbatul despre care vă vorbesc este acesta din fotografie, iar în spatele lui se află clădirea fermei dumneavoastră. M-am gândit că trebuie să-l cunoașteți.

Maggie luă ziarul și privi poza.

— Îmi pare rău, domnule. Nu-l cunosc. Tot ce vă pot spune este că la ferma mea au loc multe concursuri. Pe aici se perindă sute de oameni, n-am cum să-i rețin pe toți. Regret că nu vă pot ajuta.

Însă ceva din tonul și din privirea ei îi dădură de gândit lui Tom. Nu știa exact ce, dar simțea că femeia ascundea ceva.

Luă ziarul, îl împături cu grijă și-l vârî în buzunarul hainei.

— Ei bine, spuse el, în cazul acesta am să mai întreb prin vecini. Sunt hotărât să nu plec de aici până nu aflu ceva concret.

Maggie dădu din cap și intră în casă, sprijinindu-se de tot ce-i ieșea în cale.

Tom o urmări cu privirea. Era o tânără foarte drăguță, în ciuda handicapului ei. Într-un fel, îi aducea aminte de Alice, așa cum fusese în tinerețe.

Se întoarse la mașină, neștiind ce să mai creadă. Porni mașina și plecă, nu înainte de a mai arunca o privire spre fermă. Observă că la una dintre ferestre, perdeaua se lăsase brusc. Deci Maggie îl urmărea, vrând parcă să-l vadă mai repede plecat.

Apoi, dintr-odată, înțelese. Ceea ce simțise în tonul vocii ei nu era altceva decât panică. Maggie era cu adevărat speriată. Dar oare de ce?

* * *

Auzind ușa deschizându-se, Maggie se îndepărtă

repede de fereastră. Era Marty. Observă imediat că ceva nu era în regulă.

— Ce-i cu tine, draga mea? Parcă ai văzut o fantomă. Cine era bărbatul care a venit?

— Un prieten de-al familiei Mapston. Cred că se rătăcise. I-am spus pe unde s-o ia ca să ajungă la ferma lor.

— Bine, și-atunci de ce ești atât de răvășită? Haide, spune-mi, ce s-a întâmplat?

Maggie nu știa ce putea să-i spună. Nu avea cum să-l mai mintă. Marty o cunoștea deja mult prea bine. Dar cum putea să-i spună că familia lui îl căuta? Dacă avea să se întoarcă la viața lui anterioară iar pe ea s-o dea uitării? În mod sigur, asta s-ar fi întâmplat. Marty ar fi preferat cariera de avocat în locul celei de fermier, ar fi optat să stea alături de familia lui, decât să-și petreacă restul vieții alături de o străină.

Și totuși, cu riscul de a-l pierde, trebuia să-i spună adevărul. Poate că dragostea pe care o împărtășeau avea să învingă obstacolele care se iviseră în calea fericirii lor.

— Marty, spuse ea într-un târziu, bărbatul acela era Tom Horton. Ți spune ceva numele acesta?

Marty se gândi câteva clipe, apoi scutură negativ din cap.

— Nu mi se pare cunoscut. Dar ce-i cu el?

— A, nu, nimic. Mă gândeam că poate îl cunoști.

Maggie nu știa ce să mai spună. Amnezia lui Marty era încă departe de a se vindeca, din moment ce nu recunoștea numele propriului său tată. Și-atunci, ce sens avea să-și complice viața?

— Hai, spune-mi, ce-i cu numele ăsta? Întrebă Marty curios.

— Nu e cumva numele celui care se ocupă de armăsari în Weatherhead?

— Nu, Mags, acela e DiMaggio.

— În fine, cum l-o chema. Voiam să-ți propun să mergem până acolo și să achiziționăm și noi câteva exemplare.

— Acum?

— Da, chiar acum.

— Bine, dar până ajungem noi se înnoptează.

— Și ce dacă? Putem sta la un motel, dragul meu. Nu crezi că va fi romantic?

— Bine, atunci hai să mergem. Mă duc să aranjez lucrurile pe-afară până împachetezi tu. Ne vedem în zece minute.

Maggie răsuflă ușurată. Închise ochii, încercând să se adune. Nu era frumos ceea ce făcea. Fuga era rușinoasă, dar uneori sănătoasă. Avea nevoie de timp ca să-și facă un plan. Se gândea că ar fi putut vinde ferma și s-ar fi putut muta cu Marty în străinătate. Nu conta unde, tot ce conta era să fie cu el, departe de familia lui.

Dintr-odată, se simți strânsă în brațe și sărutată pe gât. Era Marty. Cum ar fi putut renunța la el, la mângâierile lui? Nu, indiferent ce le rezervase soarta, trebuia să-l păstreze. Era un bărbat minunat.

— Eu sunt gata, domnișoară, anunță el.

— Atunci, să mergem! răspunse Maggie zâmbind.

Luară bagajele și se îndreptară spre poartă, unde se afla parcată mașina.

Dar, stupoare. În fața porții se afla Tom Horton.

— Bine v-am găsit, spuse el adresându-i-se lui Maggie, dar privindu-l pe Marty.

Nu mai era nicio îndoială, se gândi el. Bărbatul acesta era Mickey, fiul lui. Inima îi tresălta de bucurie.

Maggie nu putea ridica ochii din pământ. Simți cum, într-o singură clipă, viața ei se sfârșește.

— Îmi pare rău că am jucat murdar, spuse Tom, dar m-am gândit că veți încerca să fugiți.

Se apropie de Marty și spuse blând:

— În sfârșit, te-am găsit. Fiule, e timpul să te întorci acasă.

Capitolul 5

În fața adevărului

— Ce tot spune omul ăsta? întrebă Marty, vizibil derutat.

Speranțele lui Maggie renăscură.

— Nu-l cunoști?

— Nu. De ce, ar trebui să-l cunosc?

Tom păli. Ar fi vrut să protesteze, dar observă tristețea din ochii albaștri ai lui Maggie, precum și iubirea ce i-o purta fiului lui.

— Nu-ți amintești de mine? Întrebă, încercând să? i ascundă dezamăgirea.

— Nu, nu-mi amintesc absolut nimic, răspunse Mickey afundându-și mâinile în buzunare.

Maggie se temuse întotdeauna că Marty își va aminti cine era cu adevărat în clipa când ar fi dat ochii cu vreunul dintre membrii familiei. Dar se părea că se înșelase, constată cu bucurie. Relația lor avea totuși o mică șansă de a supraviețui. Poate, până la urmă, soarta lor era să rămână împreună.

Tom insistă:

— Eu sunt tatăl tău, Mickey. Tatăl tău adevărat. Iar tu ești fiul meu.

Maggie își ținu respirația. Privea când la Tom, care părea tensionat și nerăbdător, când la Marty, pe chipul căruia se citeau disperarea și deruta. Nu, nu mai suporta să-l vadă așa. Chinul acesta trebuia să ia sfârșit.

— Domnule, nu credeți c-ar fi mai bine să plecați? Omul acesta e soțul meu, Marty Hansen, și, după cum puteți observa, el nu vă cunoaște.

— Mickey, spuse Tom apropiindu-se de fiul său.

— V-am rugat să plecați.

— Dar nu pot să plec, înțelegeți. Să plec tocmai acum, când l-am găsit?

— Domnule, interveni Marty, soția mea are dreptate. Nu vă cunosc, așa că cel mai bine ar fi să plecați.

Maggie abia se abținu să nu țipe de bucurie. Dar nici nu era cazul, încă. Tom Horton era un om tenace, care nu se lăsa ușor bătut.

— Nu vrei nici măcar să mă asculți câteva clipe, fiule? Presupun că suferi de amnezie profundă, dar trebuie să mă crezi. Eu sunt tatăl tău. Am bătut țara-n lung și-n lat ca să te găsesc. Am apelat și la ajutorul detectivilor

particulari, am anunțat și poliția. Am așteptat să apară, rugându-ne în fiecare clipă ca Dumnezeu să te aducă din nou printre noi. Iar acum, în sfârșit, te-am găsit. Așa că, te rog, dă-mi măcar șansa de a sta de vorbă cu tine.

Urmără momente de tăcere apăsătoare. Mickey stătea nemișcat, încercând să se gândească la ceva, să găsească o soluție pentru situația în care se afla. Își dădu seama că se temea să afle cine era cu adevărat. Viața lui alături de Maggie era atât de liniștită, atât de perfectă. Se temea că, aflând adevărul, fericirea lui va lua sfârșit.

— Îmi pare rău, domnule, nu vă pot ajuta cu nimic. Maggie, mergem? întrebă el îndreptându-se spre camionetă.

— Da.

Soția lui se apropie de mașină, dar întoarse capul și-l privi pe Tom. Bătrânul părea complet distrus, iar pe chipul lui se putea citi teama. Teamă de a-și pierde din nou fiul. Pe Maggie o mustră conștiința. Știa că la fel s-ar fi simțit și ea dacă Marty ar fi optat să plece cu tatăl lui la adevărata lui familie.

Văzând-o că ezită, Marty se înfurie.

— Bine, spuse el nervos, dacă n-ai de gând să vii, am să plec singur.

Se urcă în mașină, trânti portiera și porni motorul. Demară în forță, lăsând în urmă un nor de praf.

Maggie se uită după el, nevenindu-i să creadă. Acesta nu era Marty al ei, bărbatul calm și iubitor de care se îndrăgostise.

Tom își ascunse fața în mâini. Se simțea de parcă îmbătrânise cu zece ani în câteva minute. Ar fi vrut să se întindă pe jos și să nu se mai ridice niciodată. Dar primi ajutor de la cine se aștepta mai puțin. Maggie îl luase de braț și-i vorbea cu blândețe.

— Domnule, haideți să intrăm și să bem o limonadă. Nu vă faceți griji, o să se întoarcă el.

— Mulțumesc, spuse el recunoscător.

— N-aveți de ce să-mi mulțumiți. Vă așteptam de mult, doctore Horton.

* * *

Soarele apunea la orizont, pictând fâșii roz și portocalii pe cerul nesfârșit. Tom privea câmpurile imense cu culturi, ce se mișcau ușor sub adierea blândă a verii, în timp ce o asculta pe Maggie.

— Și chiar nu-și amintește absolut nimic?

— Nimic, spuse Maggie. Câteodată, mi se pare că revede instantanee ale trecutului, pentru că rămâne dus pe gânduri. Dar asta doar pentru câteva momente. Apoi revine în prezent, fără să-i pese că nu-și amintește absolut nimic.

— Fantastic. Nici nu-mi vine să cred.

— Nici mie, dar e adevărat. La început, îmi doream tare mult ca memoria să-i revină. Și el își dorea asta. Dar apoi.

— Apoi te-ai îndrăgostit de el, spuse Tom întorcându-se de la fereastră.

Maggie roși.

— Eram singură pe lume, doctore Horton. Și pe deasupra și handicapată. Dar Marty m-a iubit așa cum sunt. Este singurul om de pe lumea asta care mă iubește cu adevărat.

— Maggie, nici nu e de mirare că s-a îndrăgostit de tine. Ești o femeie cu totul și cu totul specială.

— Doctore Horton.

— Spune-mi Tom, te rog.

— Tom, trebuie să știi că n-am vrut și nici nu vreau să-l țin pe Marty departe de familia lui. Dar, în același timp, nici n-aș vrea să-l pierd.

— Maggie, aici nu e vorba despre mine și despre restul familiei. Este vorba în primul rând despre soția lui. Știai că Mickey este căsătorit?

Știa, bineînțeles. Știa că Laura stătea în calea fericirii ei. Simți un gol în stomac.

— Da, știam.

Tom se apropie și se așeză lângă ea pe canapea. O adiere fierbinte intră pe geam, umflând perdeaua.

— Maggie, tu ai știut tot timpul cine e el. Și totuși nu

i-ai spus nimic.

— Nu.

— De ce? Nu ți-ai dat seama că mai devreme sau mai târziu va afla? Era inevitabil.

— N-am putut să-i spun. Nu-ți dai seama, el e tot ce am pe lume. Fără el, n-aș putea trăi. Nu puteam risca să aflu adevărul.

În ziua în care Marty Hanson apăruse la fermă, întreaga ei viață se schimbase. Era atât de blând și de bun, atât de atent și grijuliu. Era bărbatul la care visase întotdeauna, deși nu crezuse că-l va găsi vreodată, mai ales după groaznicul accident care o lăsase infirmă.

De altfel, crezuse atunci că viața ei se încheiase, că niciun bărbat n-avea să-i mai acorde vreodată atenție. O speriasse gândul de a nu mai putea avea o familie, dar, cu timpul, se acomodase cu ideea. Își găsisese refugiul în muncă, străduindu-se ca ferma moștenită de la părinții ei să devină din ce în ce mai prosperă.

De multe ori se gândise că soarta fusese mult prea crudă cu ea. După o copilărie fericită, petrecută în sânul familiei iubitoare, într-o liniște și armonie desăvârșite, se trezise dintr-odată singură, la o vârstă mult prea fragedă, într-o lume mult prea rea și plină de interese ascunse. Inițial, avusese un șoc puternic și crezuse că nu va putea face față. Apoi învățase să se descurce, să meargă mai departe, indiferent de obstacolele ivite. Își pierduse însă speranța de a fi vreodată iubită cu adevărat, de a fi respectată pentru felul ei de a fi, și nu pentru averea ei.

Dar niciodată nu puteai ști ce-ți rezerva viitorul, se gândise ea atunci când Mickey apăruse în viața ei ca o rază caldă și tămăduitoare. Dintr-odată, întreaga ei viață se schimbase. Descoperise alături de el bucuria de a trăi, învățase să zâmbească din nou și să se bucure de orice clipă trăită lângă el. Descoperise că speranța unei vieți fericite, în sânul unei familii iubitoare, se strecurase din nou în sufletul ei trist.

Și cum ar fi putut renunța la toate acestea? Pentru că, spunându-i adevărul despre el, l-ar fi pierdut. Probabil

că el și-ar fi dorit să se întoarcă la familia lui, iar ea ar fi rămas din nou singură. Știa că era egoistă, dar considera că merita și ea puțină fericire.

Maggie deveni foarte agitată și începu să vorbească puțin răstit.

— Vrei să-ți spun ceva? Mă bucur că nu te recunoaște. Și sper să nu-și amintească nimic niciodată. Vreau ca lucrurile să rămână exact așa cum sunt.

— Mi-e teamă că e deja prea târziu, spuse o a treia voce.

Mickey stătea în cadrul ușii.

— De cât timp stai aici? întrebă Maggie cu glas tremurător.

— Dar tu de cât timp știi cine sunt eu cu adevărat?

Maggie își șterse palmele transpirate de blugii strâmți.

— Păi. aproape de la bun început. Poza ta a apărut în multe ziare la vremea aceea, dar eu le-am ascuns.

Încercă să schimbe subiectul.

— Dar când ai venit? N-am auzit mașina.

— Am parcat în spate. Acolo am stat și am meditat. M-am hotărât să vin, să te iau și să fugim în lume, undeva unde nimeni nu ne-ar fi putut găsi. Dar nu pot fugi cu o mincinoasă.

Dezamăgirea i se întipărise pe față, riduri fine îi apăruseră în colțurile gurii.

— Deci, ai știut tot timpul. spuse el pe un ton acuzator.

— Mickey, interveni tatăl său.

— Tu să taci. Asta este între mine și soția mea.

Tom amuți. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să provoace mai multă durere, mai multă suferință. Era cazul să plece.

— Eu am să plec. Dar înainte de asta, trebuie să-ți mai spun ceva, fiule.

Mickey îl privi uimit.

— Vreau să știi că ai o soție acolo, în Salem. O soție care, în tot acest timp, a crezut că ai murit. Gândește-te la

ea, fiule. Gândește-te că și ea trebuie să-și facă ordine în viață. Și. te-aș mai ruga ceva. Nu uita nici de Maggie.

Se simțea deja foarte atașat de tânăra aceasta și n-ar fi vrut să aibă de suferit din cauza lui. La fel cum n-ar fi vrut nici ca Laura și Bill să se despartă.

— Dacă vrei să te căsătorești legal cu Maggie, trebuie mai întâi să divorțezi de Laura.

— Laura? repetă Mickey, derutat.

Maggie strânse din buze, încercând să-și stăvilească lacrimile ce amenințau să-i inunde ochii și chipul.

— Da, Laura. E soția ta. Întoarce-te în Salem, fiule. Și după ce te regăsești, te poți întoarce la Maggie. Încearcă numai.

— Laura. repetă Mickey în șoaptă.

Dar Maggie îl auzise și lacrimile țâșniseră acum printre degetele cu care își acoperise fața.

* * *

Julie se lupta cu două sacoșe imense cu cumpărături. Parcase mașina în fața garajului și încerca să ajungă nevătămată în casă. Nici nu vedea pe unde mergea.

— Lasă-mă să te ajut.

Era Bob. îi luă sacoșele din mână.

— Bob, ce-i cu tine acasă așa devreme? întrebă Julie, surprinsă.

— Mi-am propus să petrec după-amiaza cu iubita mea soție. Nu te superi, nu-i așa?

Intrară în sufragerie. Pe bar se afla o sticlă desfăcută de whisky și un pahar pe jumătate golit. Era abia patru după-amiază și Julie se întrebă de ce își schimbase soțul ei tabieturile.

— M-am gândit să facem o salată pentru cină. Am cumpărat legume și brânză.

— Mmm, sună bine.

Bob se așeză în fotoliul lui și își trecu o mână prin părul grizonant. O privea admirativ pe Julie.

— Arăți foarte bine, draga mea.

După incidentul de la petrecere, Bob își schimbase complet atitudinea. Dar Julie nu se lăsa impresionată de

noul lui comportament. Era convinsă că, în sinea lui, Bob o credea în continuare infidelă, indiferent ce-i spunea ea. Și dacă tot era bănuită și pedepsită pentru asta, regreta că nu-l înșela cu adevărat, nu numai în vis. Dar, din păcate, Doug era mult prea departe, iar ea era încă măritată cu Bob.

Tresări atunci când simți un braț ce o cuprindea de umeri și niște buze ce o sărutau pe ceafă. Bob nu fusese niciodată prea drăgăstos și tandru. Probabil că se temuse ca ea să nu ceară mai mult de-atât, să nu-i ceară ceva ce nu-i putea da. Într-un fel, Julie era mulțumită că soțul ei nu o dorea sexual, pentru că nici ea nu și-ar fi dorit asta.

— Hei, ce faci? întrebă Julie, încercând să evadeze din brațele lui.

— Îmi degust soția, răspunse Bob, sărutând-o în continuare.

— Dar am treabă, trebuie să pregătesc cina.

— Nu mai poate aștepta?

— Bob, dacă prin comportamentul ăsta vrei să-ți ceri scuze pentru acel incident nefericit, nu te mai obose. Ți-am mai spus deja că nu mai contează. Ce-a fost a fost, acum ar trebui să încercăm să uităm și să vedem dacă mariajul nostru mai poate fi salvat.

— Știi foarte bine că da, răspunse Bob ofensat. Între noi doi e o relație specială.

— Da? Și cu Phyllis cum rămâne?

Bob se întunecă la față. Pentru o clipă, ochii îi scânteiară de mânie. Dar apoi se relaxă și reuși chiar să zâmbească.

— Bine, am să fac tot posibilul să nu mai ai ce să-mi reproșezi. Promiți că ai să faci la fel?

În clipa următoare, se aplecă și o sărută. Julie nu avea cum să se opună. O parte a ei era complet detașată, de parcă urmărea scena de la distanță. Bob o sărutase de multe ori, dar de fiecare dată simțise absența dorinței, a pasiunii. Însă de data aceasta era cu totul altfel. Era un sărut plin de ardoare. Încercă să-i răspundă cu aceeași pasiune.

— Mmm. Ce bine a fost! îi șopti el la ureche.

Julie simți mirosul de alcool și se înfurie, gândindu-se că băuse prea mult, în încercarea de a fi cât mai seducător. Încercă să se îndepărteze, dar brațele lui o strânseseră cu putere.

— Ce-i cu tine, Julie? Nu mai suporti atingerea mea? Dar a lui? Abia o aștepți, nu-i așa?

Julie se zbătea nervoasă, lovindu-l cu pumnii în piept.

— Cum îl cheamă, draga mea? Ei, nu mai face atât pe nevinovata, știu foarte bine că ai un amant. Ei bine, astăzi îi voi lua eu locul.

Se năpusti asupra ei, sărutând-o violent. Julie fu salvată de țârâitul strident al telefonului. Întinse mâna și luă receptorul, dar Bob i-l smulse din mână. Exact la timp pentru a auzi la celălalt capăt vocea unui tânăr.

— Doamnă Anderson, am tot căutat un motiv să vă telefonez și, în sfârșit, l-am găsit.

Înainte ca tânărul să mai poată spune ceva, Bob smulse telefonul din priză și-l aruncase în mijlocul camerei.

— Bob, ai înnebunit? Ce te-a apucat? Era Chuck Goodwin de la supermarket. Probabil că am uitat ceva acolo.

— Serios? Și cum își permite să vorbească așa cu tine?

— Dar e doar un puști. Așa vorbește cu toate doamnele.

Se opri o clipă, apoi spuse tristă:

— Nici nu știu de ce mă mai obosesc să-ți explic.

— Adică nu merit nici măcar o explicație?

Bob se ridicase nervos, își turnase un alt pahar de whisky și-l dăduse pe gât. Julie îl privi dezgustată și se îndreptă spre ușă. Dar el o prinse brutal de mână.

— Nu pleci nicăieri, draga mea.

— Bob, încetează! strigă Julie, lovindu-l cu pumnii.

— Dragă mea, soțul tău nu știe să se lupte. Hai mai bine să facem dragoste. Aici și acum.

O luă în brațe și o duse în dormitor. Panicată, Julie nu

mai găsi puterea să se lupte. Se abandonă brutei care o aruncase pe pat și își lăsase toată greutatea asupra ei. Reuși să șoptească:

— Bob, nu știu dacă e bine ce faci.

— Fac exact ce trebuie, draga mea. Poate dacă ai să fii satisfăcută, n-ai să mă mai înșeli.

— Bob.

— Taci din gură!

Începuse s-o dezbrace, smulgându-i hainele una câte una. Julie rămase ca paralizată, nemaiputând să se opună. Făcu o ultimă încercare de a-l potoli:

— Bob, dacă faci asta, între noi doi totul s-a terminat. Mă auzi?

Dar Bob părea că nu mai auzea nimic. Incredibil, dar după o perioadă atât de lungă de indiferență și impotență, acum o dorea cu adevărat. Pasiunea strălucea în ochii lui, făcându-l să pară complet schimbat. Cât tânjise Julie după atingerea, după tandrețea lui. Numai că acum era prea târziu.

Imaginea lui Doug îi apăru în minte și nu făcu niciun efort s-o alunge. Era singurul lucru care o ajuta în astfel de momente.

Capitolul 6

Ultimul sărut

Tom Horton pășea neliniștit prin camera de motel, neștiind ce să facă. Își propusese să plece, dar nu putea, nu acum când fiul lui avea atâta nevoie de el. Avea senzația că făcuse o mare greșeală spunându-i că era căsătorit, dar își dădea seama că, mai devreme sau mai târziu, Mickey ar fi trebuit să afle adevărul. Suferința lui Maggie îl impresionase profund. Nu dormise toată noaptea, gândindu-se ce ar fi putut face pentru ca treaba asta să se termine cu bine pentru toată lumea.

Ridică receptorul telefonului, întrebându-se ce să-i spună lui Alice. Nu-i plăcuse niciodată să mintă, dar pentru moment nu era cazul să-i dea speranțe care, până la urmă, ar fi putut să se dovedească deșarte.

Alice răspunse înainte ca el să aibă ceva clar în

minte. Începu să pună tot felul de întrebări.

— Draga mea, spuse Tom, îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, dar încă n-am aflat nimic. Am totuși destule indicii care mă vor conduce, cu siguranță, spre fiul nostru. Te rog să suni la spital și să anunți că-mi prelungesc concediul cu câteva zile.

Era mai bine așa. Familia va afla totul la momentul potrivit.

* * *

Dacă exista într-adevăr un loc unde puteai uita de griji și probleme, ei bine, acela era New York-ul, se gândi Doug, plimbându-se liniștit pe una din străzile din fața hotelului său. Căldura, miremele plăcute și efervescența orașului îi dădeau energie și poftă de viață. Era fericit că venise aici și avea să stea o săptămână. Își închiriasse o cameră confortabilă la hotel, căci, deși situația financiară a clubului nu era deloc îmbucurătoare, el stătea totuși destul de bine cu banii. Își putea permite o vacanță. Nici nu-și dăduse seama până acum cât de mult tânjise după așa ceva.

Hotelul Centurion era unul dintre cele mai luxoase din New York. Fațada lui impunătoare te atrăgea ca un magnet, determinându-te să intri, convins fiind că înăuntru te vei simți minunat.

Doug se îndreptă spre ușa masivă de sticlă și-i zâmbi prietenos portarului. Pătrunse în holul primitor, își cumpără un ziar și concepu în minte un plan de bătaie. Urma să contacteze câteva agenții artistice și apoi să facă un tur prin cluburile mai renumite. Nu știa cum avea să convingă un artist să părăsească New York-ul și să se mute în Salem, dar trebuia să-și încerce norocul. Poate că erau artiști doritori de schimbare, iar misiunea lui era să-i găsească.

Până la lăsarea serii, Doug nu făcuse niciun progres. Picioarele și capul îl dureau îngrozitor, gâtul îi era uscat și simțea nevoia să bea ceva rece. Ajunse la hotel și se îndreptă spre bar. Se așază la o masă, urmărind cu un ochi critic cântăreața care evolua pe scenă. Nu-i plăcea. Cânta

prea lent, era lipsită de viață. El își dorea pe cineva care să impresioneze publicul în primul rând prin personalitatea sa și apoi prin talent și repertoriu.

În timp ce sorbea încet din băutura pe care o comandase, un alt solist urcă pe scena micuță. Doug îl cercetă lipsit de interes. Era un bărbat brunet, cu trăsături frumoase, îmbrăcat foarte elegant. Ce mai, aparențele erau încântătoare. Termină băutura, aruncă pe masă câteva bancnote și se ridică să plece. Tocmai atunci, solistul începu să interpreteze o melodie.

Doug rămase pe loc, șocat. Omul acesta avea o voce minunată. Era francez, iar accentul său dădea versurilor o notă romantică aparte. Interpretase un potpuriu care redusese la tăcere zarva din local. Deci, se gândi Doug, nu numai că era talentat și avea o prezență ce cucerea orice auditoriu, dar era și foarte deștept. Știa să-și adapteze repertoriul la genul de spectatori pe care-i avea într-un anumit moment.

Doug se întoarse și se așeză din nou la masa lui. Ascultă cu atenție toate melodiile. Ce mai, era foarte plăcut impresionat.

Când termină de cântat, solistul se prezentă: Robert LeClaire. Doug notă repede numele pe un carnețel. Scoase din buzunar o carte de vizită și o înmână unei chelnerițe.

— Vă rog frumos să i-o dați domnului LeClaire.

Apoi rămase în așteptare. După câteva minute, francezul veni la masa lui.

— Ați vrut să mă vedeți, domnule?

— Da. Mă numesc Doug Williams și sunt proprietarul unui club.

Dădură mâna prietenește.

— Am venit în New York în căutarea unui solist pentru localul meu.

LeClaire studie cu atenție cartea de vizită și păru amuzat când văzu adresa.

— În Salem? Vreți să spuneți că Salem-ul este pista sigură de lansare spre succes?

Doug se rezemă de scaun și zâmbi fermecător.

— Ar putea fi, cine știe. Bănuiesc că depinde de ceea ce înțelege fiecare prin succes.

— Înțeleg. Din păcate, nu cred că sunt persoana potrivită, spuse francezul. Îmi pare rău.

Se ridică și plecă înainte ca Doug să mai poată spune ceva. Oftă neputincios și își comandă încă un pahar. Nu putea decât să speră că avea să fie mai norocos a doua zi.

— Tata nu s-a întors încă, îi spuse Bill Laurei în timp ce lua o gustare la bufetul din incinta spitalului. A cerut să-i fie prelungit concediul.

— Și, ce crezi, e semn bun sau rău?

— Greu de spus.

Laura amesteca absentă în paharul cu cafea, dorindu-și să aibă mai multă poftă de mâncare. Apetitul ei scăzuse considerabil în ultimul timp. Nu se mai putea gândi la nimic altceva, decât la Mickey.

Bill puse pe farfurie sanvișul său mâncat pe jumătate, observând că Laura nici nu se atinsese de al ei.

— Dacă Mickey este încă în viață.

— Știu că te îndoiești de asta, interveni Laura. Știu că speră din tot sufletul să nu fie.

— Nu-i adevărat.

— Dar tu ai spus asta.

— Am spus doar că nu cred să mai fie în viață.

Privirea i se întunecase, ochii îi erau foarte triști.

— Bine, recunosc, undeva în adâncul sufletului meu, îmi doresc să nu mai apară niciodată. Dar asta nu înseamnă că-mi doresc să fie mort.

Laura oftă. Cearcăne negre se conturau acum sub ochii ei frumoși, iar tenul avea o paloare nefirească.

— Nu mai știu ce să cred, spuse ea abătută.

Bill o luă de mână și o privi în ochi.

— Mai ai coșmaruri, draga mea? întrebă el blând.

De fapt, era o întrebare retorică. Știa foarte bine că răspunsul era afirmativ.

— N-ai vrea să ieșim în oraș în seara asta și să încercăm să uităm de toate problemele?

— Nu cred că-i o idee prea bună. Sunt foarte obosită

și nici nu cred că m-aș putea distra.

— La naiba! Viu sau mort, Mickey nu ne dă pace. Când se va termina totul? Când, Laura?

Laura îl privi disperată. Se temea că nu se va termina niciodată.

* * *

Julie apăsă furioasă pe pedala de accelerație, strângând cu putere între degete cauciucul volanului. Gonea cu viteză pe un drum de țară, încercând parcă să evadeze din coșmarul vieții sale.

Cufundată în gânduri, nu observă că se apropia o curbă destul de periculoasă. Viră în ultimul moment, dar mașina derapă pe pietrișul fin și intră pe sensul celălalt. Un camion venea cu viteză, iar șoferul claxona disperat. Julie reuși în ultimul moment să evite un accident ce ar fi putut să-i fie fatal.

Trase pe dreapta și coborî din mașină. Picioarele îi tremurau, capul îi zvâcnea dureros. Se sprijini de portieră și încercă să se adune. La naiba! Ce se-ntâmpla cu ea, cu viața ei?

Ultima săptămână fusese un coșmar pentru ea. Bob, fericit că reușise să întrețină un așa-zis act sexual, își făurea acum tot felul de planuri de viitor referitoare la familia și căsnicia lor. Dar, din punctul de vedere al Juliei, totul se terminase între ei. Nu-l iubea pe Bob și nu-l iubise niciodată. Singurul bărbat pe care-l iubea cu adevărat era Doug. Așa că trebuia să pună capăt actualei ei căsnicii, care fusese de fapt o farsă.

Încercase să-i spună asta și lui Bob, a doua zi dimineață, după partida de amor, pe care ea o considerase mai mult un viol. Dar, pentru prima oară în viața ei, constatase că nu putea spune nimic. Parcă avea limba legată. Însă Bob era mai vesel ca niciodată.

— De acum înainte totul va fi bine, draga mea, o anunțase el plin de optimism. Așteaptă și ai să vezi.

— Nu știu de ce, dar eu n-am aceeași senzație, spusese Julie posomorâtă.

— Ai să vezi că vom fi cu adevărat soț și soție.

— Nu prea cred.

— Ba da. Și cred că a sosit momentul să avem și noi un copil.

— Asta în niciun caz!

— Julie dragă, te porți ca un copil. Ce-i cu tine?

— Te rog să mă lași în pace. Am mari îndoieli în privința viitorului nostru. Am senzația că ai făcut dragoste cu mine aseară doar pentru a-ți marca teritoriul. De fapt, nu mă iubești și nu-ți pasă deloc de mine. Gândul tău e tot la Phyllis.

— Nu fi prostuță. Te iubesc. Și știu că și tu mă iubești.

— Nu-i adevărat, Bob, eu nu te iubesc.

Bob se ridicase brusc de la masă, înjurând de mama focului.

— Știam eu, știam că ai pe altcineva. Cine e, Julie? Spune-mi chiar acum, altfel.

Nu terminase fraza, dar era clar că urma o amenințare.

— Altfel ce, Bob? Ai să pui detectivi pe urmele mele, ai să mă sechestrezi în casă sau ai să mă violezi din nou?

— La naiba, urlă Bob, lovind cu pumnul în masă.

— Trebuie să înțelegi că nu mai putem continua așa. Între noi totul s-a terminat. Vreau să divorțăm. Cred că e singura soluție. Am să iau legătura cu un avocat. Îmi pare rău, Bob.

Îi fusese foarte greu să spună toate astea, să vadă atâta nefericire în ochii celui la care ținuse cândva, dar era mai bine să pună punct acestei căsnicii ratate.

Acum, stând pe marginea drumului, sub razele fierbinți ale soarelui, își pierduse tot curajul. Știa că ar fi trebuit să se mute la bunicii ei, să fie liberă din nou, liberă să iubească. Oricât de rău îi părea pentru Bob, era imposibil să mai rămână cu el.

* * *

Doug mototolea șervețelul între degete și studia atent lichidul din paharul de cristal. În ultimul timp, numai asta făcusecolindase prin baruri, comandase fel și fel de

băuturi și studiase fel și fel de artiști, sperând că va găsi pe cineva dispus să părăsească New York-ul în favoarea Salem-ului. Dar nu găsisese pe nimeni.

Oftă, gândindu-se la viața lui dezordonată. Nimic nu părea să mai meargă bine în ultimul timp, nici clubul, nici relația lui cu Julie sau cu fiica sa. Amintindu-și de Hope, se întrista și mai tare. Fetița era o copie fidelă a femeii pe care o iubise atât de mult și încă nu se simțea în stare să dea ochii cu ea. Disparația lui Addie îi răsturnase lumea cu susul în jos și încă nu-și regăsisese echilibrul.

Se ridică abătut de la masă și se întoarse în camera lui de hotel. După câteva clipe de singurătate apăsătoare, ridică receptorul și formă numărul familiei Horton.

— Bună, Alice. Tom e pe-acolo? Aș vrea să programăm o partidă de tenis pentru când mă întorc în oraș.

— Îmi pare rău, Doug. Tom e plecat din Salem. Cred că se va întoarce săptămâna viitoare. Am să-i spun că l-ai căutat.

— Bine, mulțumesc.

— Dar tu unde ești? Asta în caz că Hope are nevoie de tine.

Căutase să aducă vorba despre fiica pe care el o neglijase atât de mult în ultimul timp. Simțindu-se ca ultimul om, Doug spuse:

— Sunt la New York, la hotelul Centurion.

— Am notat. Doug, să știi că Hope întreabă de tine tot mai des.

Doug simți o durere acută în piept.

— Alice, sărut-o din partea mea.

— Bine, am s-o fac, spuse femeia cu blândețe.

— Și spune-i că o iubesc tare mult.

— Bine, Doug.

Alice închise telefonul, fericită. I se păruse din tonul vocii lui Doug că era, în sfârșit, pe drumul cel bun. Se așeză la masa din bucătărie și privi ceasul de pe perete. Cu coada ochiului, observă că cineva stătea în ușa bucătăriei.

— Dumnezeu, copila mea, spuse, văzând-o pe Julie.

M-ai speriat. Ce-i cu tine aici?

Julie zâmbea vag. Avea părul strâns într-o coadă de cal și părea mult prea tânără pentru atâta suferință câtă se citea pe chipul ei.

— Am trecut să te văd, spuse ea luând un măr de pe fructieră.

— De când stai aici?

— De câteva minute.

Se apropie și își sărută bunica pe obraz.

— Am auzit că vorbeai la telefon și n-am vrut să te deranjez. Cu cine vorbeai, cu bunicul?

— Nu.

Alice ezită, întrebându-se dacă era o idee bună să-i spună adevărul. Dar n-avea cum s-o mintă. Dacă auzise totul?

— Vorbeam cu Doug. E la New York.

Deși Julie încercase să nu pară interesată, Alice observase că se îmbujorase și broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte.

— Și de ce e la New York? Ți-a spus?

— Da. Caută un solist pentru clubul său. A vrut să știm de el, în caz că se întâmplă ceva cu Hope.

Julie mușcă din măr și se așeză la masă, lângă bunica ei. Completase actele de divorț în dimineața aceea și se simțea puțin cam ciudat. Ca un porumbel călător care se întoarce mereu acasă, venise în căminul primitiv unde crescuse și fusese atât de fericită, să stea de vorbă cu singura persoană care o înțelesese mereu și o ajutase cu vorbe și sfaturi înțeleptebunica ei.

Vrând să ia încă o mușcătură din măr, Julie simți o amețelă nefirească. Alice observă imediat paloarea de pe chipul ei.

— Ce-i cu tine, draga mea? Nu te simți bine?

— N-am nimic. Cred că de vină este căldura de afară.

— Ești sigură că e doar atât?

Julie zâmbi forțat, gândindu-se la coșmarul prin care trecuse în ultimul timp.

— Ce altceva ar putea fi? întrebă inocent, apoi

schimbă subiectul, înainte ca Alice să înceapă să pună întrebări la care nu era încă pregătită să răspundă.

Nu era cazul să-i spună de divorț, deși era convinsă că, în curând, despărțirea de Bob avea să fie subiectul preferat al bârfelor din Salem.

* * *

Tom era din ce în ce mai nervos. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă acasă, în Salem, dar nu putea pleca până nu afla ce se întâmpla cu Mickey. Îl căutase de câteva ori, dar nu dăduse decât de Maggie, care părea acum foarte tristă și abătută, complet schimbată față de cum o cunoscuse. Din privirea ei, își putea da seama că-l învinovățea pentru ruptura dintre ea și Mickey. Pentru că relația lor se destrămasese. Mickey luase camioneta și plecase cine știe unde, iar ea rămăsese din nou singură și nefericită.

Singura soluție, se gândi Tom, era ca ei să aibă tăria de a accepta adevărul și de a face tot posibilul ca dragostea lor să supraviețuiască acestei grele încercări.

* * *

Julie scoase din debara o valiză și se apucă să îndese în ea câteva lucruri. Se simțea ca o infractoare, dar nu-i păsa. Era fericită că, în sfârșit, avea curajul de a face ceea ce-i dicta sufletul. New York. Viitorul ei era acolo.

Ajunse la ușă și se opri o clipă, privind în urma ei. Îi părea rău pentru Bob. Era un bărbat care avea multe calități, dar pur și simplu nu era omul ei.

Dintr-un simț al loialității, se întoarse și-i scrisese un bilețel, anunțându-l că urma să se întoarcă vineri, să-și strângă toate lucrurile și să se mute. Apoi ieși, se urcă în mașină și se îndreptă spre aeroport.

— Te rog, nu intra, spuse Maggie rugător, stând în cadrul ușii. Mickey de-abia s-a întors și n-am apucat încă să vorbesc cu el. Lasă-ne mai întâi să stăm de vorbă și să-i explic situația.

Tom o privi descurajat.

— Bine, dar promiți că ai să mă suni? Ai numărul meu, nu-i așa?

— Da, da.

Vorbea în șoaptă și părea foarte grăbită.

— Acum mă duc. Mickey trebuie să iasă de la duș. Te sun eu.

Ușa se închise înainte ca Tom să mai poată spune ceva. Se întoarse la mașină și porni spre motel.

* * *

Robert LeClaire nu mai cântase de câteva seri în clubul de noapte al hotelului. Dezamăgit, Doug încercă să afle ce se întâmplase cu el. Toată lumea spunea că nu se înțelesese cu directorul hotelului.

Stătea în holul mare, cu candelabre de cristal și covoare persane roșii, prea preocupat ca să conștientizeze frumusețea și luxul dimprejur. Îi părea rău că nu apucase să-l cunoască mai bine pe francez, să mai stea de vorbă cu el.

— Salut, străine.

Pentru o clipă, lui Doug i se păru că vocea din spatele lui se adresa altcuiva. Totuși, era o voce cunoscută, așa că întoarse capul. Era Julie, cu o valijoară în mână, stând în mijlocul holului și părând cam încordată.

— Julie, șopti Doug, nevenindu-i să creadă că o vedea. Arăta minunat, într-o rochie decoltată, de un albastru ce imita perfect nuanța ochilor ei.

— Tocmai mă îndreptam spre băcănie, când am văzut indicatorul pentru New York și, știind că ești aici, m-am gândit să trec pe la tine.

Zâmbi încurcată, neștiind ce să mai spună. Doug nici nu știa cum să reacționeze. Făcuse atâta drum, doar ca să-l vadă pe el.

— Crede-mă, Julie, nici nu-mi vine să cred că te văd.

— Dar te bucuri?

— Bineînțeles că mă bucur. Sunt doar puțin șocat, atâta tot. O luă de mâini și-i zâmbi fericit.

— A trecut atâta timp de când nu ne-am mai văzut.

— E vina mea, spuse Julie, gândindu-se la căsătoria ei cu Bob.

— Dar și vina mea. O, Julie.

Amândoi aveau lacrimi în ochi.

— L-am părăsit pe Bob. Am înaintat actele pentru divorț. Căsătoria noastră a fost o mare greșeală de la bun început.

— El știe că ești aici?

— Da, știe că sunt în New York, dar nu știe că sunt cu tine. Își mușcă buza, supărată că o luase gura pe dinainte.

— Dar ești cu mine, Julie? Chiar ești cu mine? Doar pentru mine ai bătut atâta drum?

Ea își îndreptă spatele, privindu-l drept în ochi.

— Am venit să aflu dacă dragostea noastră mai are vreo șansă.

Era tot ce-și dorea să audă de la ea. Speranța într-un viitor fericit îl făcu să se simtă dintr-odată mult mai bine. Își dădu seama că încă o iubea. O iubea foarte mult.

— Ei bine, atunci, să aflăm asta împreună.

Înserarea cobora alene peste metropola aglomerată. Ieșiră la plimbare în amurgul roșiatic. Se țineau de mână ca doi copii, își aruncau pe furie priviri drăgăstoase, râdeau tare din cel mai mic motiv.

— Ce-ai vrea să facem, Julie?

— Nu știu. Orice, totul. O, Doug.

Se opri brusc și se aruncă de gâtul lui.

— Nici nu-mi vine să cred că, în sfârșit, suntem împreună. spuse ea fericită.

— Nici mie, draga mea.

O sărută tandru, îngropându-și fața în părul ei mătăsos, adulmecând aroma plăcută a parfumului ei. O strânse cu ardoare în brațe, vrând parcă să recupereze tot timpul pierdut.

— Acum nimeni și nimic nu mai stă în calea fericirii noastre, Doug.

— O, Julie, iubirea mea.

Se sărutau și se îmbrățișau ca doi adolescenți, fără să ia în seamă mulțimea de oameni ce trecea pe lângă ei. Nu le păsa. Tot ce conta acum era faptul că se regăsiseră, că se iubeau la fel de mult ca în trecut.

Julie ar fi vrut să urce împreună în camera lui și să facă dragoste toată noaptea, așa cum visase în lungile

noapți de singurătate. Dar rațiunea îi spunea să nu se pripească. Aveau o viață întreagă înainte. Și-n plus, se temea de dezamăgiri. Avusese parte numai de ele în ultimul timp.

— Doug, spuse ea încet, desprinzându-se din îmbrățișarea lui, n-am venit la New York să fac o altă greșală. Am venit să te văd, să-ți spun că te iubesc și că, în curând, voi fi liberă. N-aș vrea să ne grăbim. Mai bine așteptăm până se pronunță divorțul și apoi avem toată viața înainte. Ești de acord?

Fără entuziasm, Doug dădu afirmativ din cap.

— Aș minți dacă aș spune că nu sunt dezamăgit, dar cred că e mai bine așa. Când ne întoarcem la hotel, am să-ți închiriez o cameră separată.

— Mulțumesc, dragul meu, șopti Julie, profund impresionată de gentilețea lui.

Doug o sărută pe frunte și spuse:

— Hai să facem o plimbare cu trăsura prin centrul orașului. E o noapte minunată.

— Ce romantic! exclamă Julie, râzând ca un copil.

* * *

Stăteau lipiți unul de altul în trăsura trasă de doi cai superbi, ce galopau prin Central Park. Julie era cu adevărat fericită. Se simțea minunat în compania lui Doug. Nici nu se mai gândea la viața ei din Salem. Acum începea o nouă viață, devenea o altă Julie Anderson. Iar de acum înainte, avea să ia numai hotărâri corecte în privința vieții ei.

Trăsura ajunsese în fața hotelului. Doug o ajută să coboare și intrară ținându-se de mână în holul imens. Așa cum promisese, îi închirie o cameră separată.

Dar, o dată ajunși în fața ușii camerei ei, amândoi ezitau. Se priveau în ochi, cu o dorință ce nu putea fi exprimată în cuvinte. Una era să-și propună să aștepte, alta era să ducă la îndeplinire ceea ce-și propuseseră când rațiunea prima în fața sentimentelor. Dorința făcea acum ca fiecare atingere, fiecare cuvânt să pară unic, plin de magie.

— Of, chiar trebuie să ne despărțim? Întrebă Doug.

Julie scutură afirmativ din cap.

— În cazul acesta, prefer să cobor la bar. Altfel, mi-e teamă că am să-mi petrec toată noaptea făcând dușuri reci.

Zâmbind, Julie își aruncă cheile în geantă și-l luă de braț.

— Să mergem, atunci.

Coborâra cu liftul. O dată ajunși la parter, auziră zarvă undeva, lângă recepție. Se opriră și se uitară într-acolo.

— Îmi pare rău, domnilor, spuse o voce cunoscută. Nu pot lucra pentru cineva care se îndoiește de cinstea și de corectitudinea mea. Îmi dau demisia. Locul meu nu e aici.

— Ce se întâmplă? Întrebă Julie curioasă.

Bărbatul boscorodea acum într-o engleză cu clare accente franțuzești.

— Așteaptă-mă puțin, spuse Doug și se îndreptă într-acolo.

— Îmi pare rău, domnule LeClaire, spunea o voce de bărbat. A fost o greșeală nevinovată.

— O greșeală nevinovată? Mă acuzați de hoție și apoi spuneți că a fost o greșeală nevinovată? Voi sunteți cei care furați, dați vina pe mine și apoi vă așteptați să vă accept scuzele?

— Vă rog, domnule LeClaire, sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere.

— N-avem nevoie de nicio înțelegere. Demisioniez.

Se întoarse și plecă nervos. îl observă pe Doug și se apropiе de el.

— Mai aveți nevoie de mine, domnule Wilson?

— Williams. Da, bineînțeles că am nevoie de dumneavoastră.

— Ei bine, atunci să mergem. M-am săturat de New York. Bătură palma, convenind ca Robert LeClaire să devină din clipa aceea extraordinarul solist al clubului lui Doug.

* * *

— Nu vreau să plec, spuse Julie aproape plângând, strângând între degete biletul de avion. Vreau să rămân aici, cu tine.

— Iubito, dar și eu am să mă întorc curând. Mai stau câteva zile ca să perfectez contractul cu LeClaire. Nici nu mi vine să cred că s-a hotărât să părăsească New York-ul.

Julie se foia neliniștită, dorindu-și să nu fi mâncat omleta în dimineața aceea. O simțea ca o piatră în stomac.

— Mă întreb ce se va întâmpla cu noi când te vei întoarce. Doug o luă de braț și o conduse la poarta de unde urma să decoleze avionul spre Salem.

— Sper să ne vedem în continuare. Asta dacă vei vrea și tu.

— Bineînțeles că vreau. Numai acordă-mi puțin timp ca lumea să se acomodeze cu ideea că eu și Bob divorțăm.

— Ai tot timpul din lume, draga mea. Acum, când știu că vei fi a mea, timpul nu mai contează.

În difuzoare se auzi ultimul apel pentru zborul către Salem. Julie era disperată.

— Trebuie să plec.

— Nu mai fi supărată. Ne vedem curând.

— De-abia aștept. Avem atât de multe să ne spunem.

Se strânseseră în brațe și se sărutară tădru timp de câteva clipe.

— Te iubesc din tot sufletul, draga mea, șopti Doug.

Julie se desprinseseră din îmbrățișare și se îndepărtă. Își atinse buzele cu degetul, vrând parcă să simtă încă atingerea caldă a buzelor lui.

„Mă iubește. Acum știu că mă iubește cu adevărat” își spuse ea fericită. Până la urmă, viața nu era atât de nedreaptă cu ea.

Capitolul 1

Regăsirea

Tom deschise poarta fermei și intra. Câinii lătrau bucuroși pe lângă el, anunțându-i venirea. Ajuns în fața verandei, fu întâmpinat de Maggie.

— Nu-i aici, spuse ea fără să mai aștepte întrebarea.

A plecat în oraș.

— Știu, zise Tom Horton scoțându-și pălăria și ștergându-și fruntea de sudoare. Am așteptat să plece.

Maggie îl privi uimită.

— De ce? Ai venit să mă vezi pe mine?

— Da. Voiam să stau puțin de vorbă cu tine înainte de a-mi lua rămas bun de la Mickey. E timpul să mă întorc în Salem.

Maggie se așeză în leagănul vechi de lemn.

— Marty s-a schimbat, nu mai este aceeași persoană, redevine același Marty Horton, mai dur, mai nervos, mai greu de înțeles.

Tom ezită.

— Crezi că ar fi de acord să stea de vorbă cu mine dacă l-aș aștepta?

Maggie ridică din umeri.

— Poate, dar nici cu mine nu prea mai vorbește.

Tom se așeză lângă ea, își împreună mâinile și căzu pe gânduri. Situația se înrăutățise mai mult decât se așteptase.

— Vrei o limonadă? întrebă Maggie.

— Nu, mulțumesc, nu te deranja. Nu vreau decât să stai aici cu mine.

Deodată, se auzi zgomotul camionetei lui Mickey și câinii începură să latre, dând fericiți din cozi. După câteva momente, el se apropie de verandă. Nici Maggie, nici Tom nu spuseră nimic.

— Nu-mi amintesc absolut nimic, începu Mickey. Am tot încercat, dar nu pot. În capul meu este doar vid. Și poate ar fi mai bine să las totul așa.

— Nu vorbi așa, fiule, spuse Tom speriat.

— În fine, deocamdată nu pot să promit nimic. Tot ce pot spune este că mă mai gândesc la ce ar trebui să fac.

Dar Tom nu era mulțumit de acest răspuns.

— Asta înseamnă că te mai gândești dacă să mă crezi sau nu? Aș putea să-ți dovedesc că ești Mickey Horton, dacă ai veni cu mine în Salem. Întreaga familie te-ar recunoaște și poate ți-ar reveni memoria văzând atâtea

chipuri ce-ți erau cândva cunoscute și dragi.

Mickey o privi pe Maggie, dar nu-i adresă niciun cuvânt. Se vedea pe chipul lui că era încă supărat pe ea.

— Lasă adresa și numărul de telefon la Maggie, spuse într-un târziu. Te anunț eu dacă iau o decizie.

Apoi intră în casă.

Mult mai optimist și mai vesel, Tom notă repede pe o hârtie adresa și numărul de telefon de acasă și i-o dădu lui Maggie.

— Puteți suna oricând, spuse el înainte de a pleca.

Maggie zâmbi vag și-l salută.

* * *

Julie își dădu cu apă rece pe față, apoi se aplecă deasupra chiuvetei. Stomacul o dorea îngrozitor și amenința să se revolte din nou.

Rămase nemișcată preț de câteva minute, încercând să alunge senzația de greață. Se ridică și își privi chipul în oglindă. Culoarea îi revenea încet, încet în obraji care, până acum, erau de o paloare nefirească.

„Doamne, te rog, fă să nu fiu însărcinată!” se rugă șoptit.

* * *

Orașul Salem părea toropit de canicula după-amiezii de vară. Doug ajunsese acasă, se dezbracă repede și sări în piscină. Se bucură de senzația pe care i-o dădea apa rece. Oftă fericit. În curând, Julie avea să fie a lui. Era doar o chestiune de timp.

Ieși din piscină, se înfășură cu un prosop și se îndreptă spre bucătărie. Deschise ușa frigiderului, căutând ceva de mâncare. Dar frigiderul era gol. Pesemne menajera uitase să facă aprovizionarea.

Văzu pe masă un bilet. îl citi curios. „Îmi pare rău, dar mă mut din oraș. Va trebui să vă găsiți pe altcineva. Karen”. „Grozav”, își spuse Doug, întinzând mâna după telefon. Apoi se răzgândi. N-avea sens să angajeze altă menajeră. Julie avea să se mute în curând la el și poate nu dorea să aibă o străină în casă. Trebuia să mai aștepte.

Telefonul țârâi strident. Doug ridică receptorul. Era

Robert LeClaire.

— Sosesc sâmbătă, spuse el entuziast.

— Perfect. Până atunci, am să-ți găesc o locuință confortabilă.

Doug închise telefonul și zâmbi fericit. În sfârșit, lucrurile începeau să se aranjeze în viața lui.

Optimist și plin de viață, se gândi cum să-și petreacă după-amiaza. Era prea riscant s-o sune pe Julie și să-i spună că s-a întors. Și totuși, trebuia s-o anunțe cumva. Cel mai bine era prin intermediul bunicilor ei. Da, era o idee foarte bună. Iar dacă Tom se întorsese în Salem, avea să-l provoace la o partidă de tenis.

Formă numărul familiei Horton. Află de la Alice că Tom nu se întorsese încă. Oricum, își atinsese scopul. Julie avea să afle curând că revenise în Salem și poate îl va căuta ea.

Între timp însă, trebuia să-și caute un partener de tenis. Simțea nevoia să facă puțină mișcare. Gândul îi fugi la doctorul Greg Peters, membru al clubului de tenis din Salem și un excelent jucător. Îl sună la birou, dar secretara lui îi spuse că era ocupat cu un pacient.

Fără să se descurajeze, Doug își luă racheta de tenis, se urcă în mașină și porni spre cabinetul lui Peters. Dacă era în continuare ocupat, poate colegul lui, doctorul Neil Curtis era dispus să joace o partidă. Trebuia să încerce, nu puteai ști niciodată de unde venea norocul.

* * *

Julie stătea în sala de așteptare a cabinetului de ginecologie. Nici nu-i venea să creadă că se afla aici, că era foarte posibil să fie însărcinată. Și asta tocmai acum, când relația ei cu Doug părea să fie mai posibilă ca niciodată.

Făcuse testul de sarcină, iar doctorul Curtis o rugase să aștepte rezultatul. De altfel, nici n-ar fi putut pleca acasă până nu afla exact ce se petrecea cu ea. Își împachetase deja toate lucrurile și era gata să se mute la bunicii ei. Dar înainte de asta, trebuia să afle adevărul.

Închise ochii și se rugă în gând ca testul să fie

negativ. Un nou val de amețeală o cuprinse, dându-i de gândit. Nu, era din cauza nervilor. Era imposibil să poarte în pânțe copilul lui Bob. Ar fi fost nedrept.

— Doamnă Anderson, strigă asistenta, doctorul Curtis vă așteaptă.

Julie se ridică, trase adânc aer în piept și păși nesigur spre cabinet. Doctorul Curtis stătea la birou și se uita pe niște hârtii.

— Ia loc, Julie, spuse el arătând spre un scaun din fața biroului. Am vești bune pentru tine. În câteva luni, tu și soțul tău veți avea un copil.

* * *

Doug ajunsese la clinică și, cum nu găsisese pe nimeni la recepție, se îndreptase spre cabinetul doctorului Curtis. Deschisese ușa, dar nu intrase. Doctorul era ocupat cu o pacientă.

— ...în câteva luni, tu și soțul tău veți avea un copil, se auzi vocea lui.

Un copil., se gândi Doug, cuprins de nostalgie. Își aminti cât de fericit fusese când aflase că soția lui, Addie, era însărcinată. Paternitatea îl făcuse să se simtă în stare să mute munții din loc, să escaladeze cele mai înalte vârfuri din lume. Se simțise împlinit.

Tristețea îl cuprinse gândindu-se cât de mult își neglijase fiica în ultimul timp.

— Mulțumesc, doctore, spuse o voce feminină ce i se părea cunoscută.

Nu îndrăznea să intre în cabinet, dar era din ce în ce mai convins că vocea pe care tocmai o auzise era a Juliei. Se înfioră. Julie aștepta un copil?

Nu putea crede așa ceva. Dar confirmarea veni după câteva secunde.

— Peste trei săptămâni vă aștept la control, doamnă Anderson. Și ar fi bine să-l aduceți și pe soțul dumneavoastră. Acum, și el este implicat.

Doug se întoarse și ieși în fugă din clinică. Ajuns la volanul mașinii sale, rămase nemișcat, vrând parcă să renege ceea ce tocmai aflase. Dar nu putea. Nu mai

încăpea îndoială. Julie era însărcinată.

Strânse cu putere volanul între degete, porni mașina și demară în forță. Tremura și respira sacadat. Mașina Juliei se afla în parcare. N-o văzuse până acum.

Deci, asta era. Soarta îl puneă din nou la încercare. Acum, Julie nu mai putea divorța. Purta în pânțece copilul lui Bob.

* * *

Tom trase mașina pe dreapta, pe marginea drumului ce ducea spre Salem, și opri motorul. Vremea se mai schimbase. Nu mai era chiar atât de cald. Peste noapte, bătuse o adiere răcoroasă de vară. Poate era un semn bun, se gândi el optimist.

Simțea înăuntrul lui o liniște pe care n-o mai simțise de mult timp. Mickey trăia, și asta era cel mai important. Îi venea să strige de bucurie. Nu știa cum aveau să evolueze lucrurile în continuare, dar cel puțin băiatul lui era în viață.

Acum își făcea griji în privința lui Bill și a Laurei. Știa că ei vor fi singurii care nu se vor bucura de veștile pe care le aducea. Reapariția lui Mickey avea să-i despartă. Soarta puneă din nou la încercare dragostea lor.

Porni mașina și se înscrise din nou în trafic. Conducea încet spre orașul pe care-l iubea atât de mult. Și-n curând, Mickey avea să sosească și el în orașul în care se născuse și copilărise. Știa asta cu siguranță.

Ajunse în scurt timp în fața casei. Alice era în grădină, udând petuniile.

— Tom, strigă ea fericită când îi văzu mașina. Ce-i cu tine, dragul meu? Nu arăți prea bine.

Îl îmbrățișă și-l sărută drăgăstos pe obraz.

— N-am nimic, Alice. Doar că nu prea am mâncat și n-am dormit prea bine în ultimul timp, atâta tot.

— Dar de ce nu m-ai anunțat că te întorci acasă?

— Nici eu n-am știut până azi dimineață.

Intrară împreună în casă. Tom se așeză la masa din bucătărie, iar Alice se grăbi să-i pregătească ceva de mâncare și o cafea.

— Ei, spuse ea nerăbdătoare, ce vești aduci?

— Păi. acum sunt sigur că Marty Hansen este fiul nostru.

Lacrimi de fericire apărură în ochii soției lui. Tom o luă de mână.

— Draga mea, cred că deocamdată ar fi bine să păstrăm veștile doar pentru noi.

— De ce? Nici nu cred că voi fi în stare să păstrez prea mult timp acest minunat secret.

— Alice, Mickey nu-și amintește absolut nimic. Ar trebui să-i acordăm ceva timp să se acomodeze cu noua lui identitate.

— Nu-și amintește nimic?

— Nu. E amnezic.

— O, Tom.

Alice era distrusă.

— Și ce o să le spunem lui Bill și Laurei? Așteaptă vești de la noi.

— Știu, m-am gândit și eu la asta. Nu va fi deloc ușor. Am să le spun că n-am aflat nimic sigur, dar că sunt pe drumul cel bun.

— E o idee bună, dragul meu. Cred că acum ar trebui să te odihnești puțin. Du-te să faci un duș și să tragi un pui de somn.

— Acesta este sfatul medicului?

— Nu, sfatul soției medicului. A, era să uit. Te-a căutat Doug. Voia să te invite la o partidă de tenis. I-am spus că ești plecat din oraș și am adus vorba despre Hope.

— Și?

— Cred că face progrese. N-ar fi frumos să-i vedem împreună pe Doug și micuța Hope?

— Ar fi minunat, fu de acord Tom.

* * *

Clubul lui Doug dădea din nou semne de viață. După ce-l angajase pe Robert LeClaire, Doug comandase mobilier nou și instalații de lumini mai performante. Acum totul arăta perfect, iar proprietarul era mândru de noua înfățișare a localului. Numai că era neliniștit în privința

Juliei.

De când aflate că este însărcinată, nu luase nici măcar o dată legătura cu ea. Nu-i răspunsese nici la telefon, atunci când îl căutase la club. Știa însă că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să dea ochii cu ea și se întreba ce ar fi putut să-i spună.

Doi tineri intrară în club și Doug se grăbi să-i întâmpine. Clienții începeau deja să sosească. Era seara cea mare, seara de debut a lui Robert LeClaire. Avea mari emoții, deși era aproape convins că artistul urma să facă o impresie foarte bună.

Se îndreptă spre bar, se așeză pe unul dintre scaunele înalte și-și comandă un whisky dublu. Bău o înghițitură zdravănă, în speranța că va reuși să-și alunge din minte imaginea Juliei. În ultimul timp o vedea din ce în ce mai des, cu părul ei castaniu, mățos, cu ochii aceia de un albastru intens. Julie. Cum va putea trăi fără ea?

Localul se umpluse deja. Toate mesele erau ocupate, toate scaunele de la bar fuseseră luate cu asalt de clienți curioși și dornici de distracție.

Robert LeClaire își făcu apariția pe scenă, în aplauzele tuturor. Orchestra începu să interpreteze prima melodie. Auditoriul era impresionat, constată Doug. După două-trei melodii, putea trage deja concluzia: LeClaire avea să fie atracția principală a Clubului lui Doug.

Încântat, Doug comandă încă un pahar de whisky. Deodată, simți o atingere caldă pe umăr.

— Hei, mi se pare mie, sau chiar m-ai evitat în ultimul timp? Întrebă o voce feminină cunoscută.

Era Julie. Primul lui instinct fu s-o strângă în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată. Dar simțul realității nu-l lăsa să facă asta. Julie urma să dea naștere unui copil care nu era al lui, ci al lui Bob. Așa că nu mai avea sens să viseze la un viitor alături de ea. Era cazul să pună punct chiar acum acestei relații.

Dregându-și vocea, spuse pe un ton rece:

— Îmi pare rău, Julie, dar m-am tot gândit la relația noastră. Am ajuns la concluzia că n-are rost să ne

complicăm. Între noi doi lucrurile nu vor merge niciodată prea bine.

Julie îl privea șocată.

— Dar atunci, de ce la New York mi-ai spus că mă iubești, că-ți dorești să fim toată viața împreună?

— Nu te iubesc, Julie. Totul a fost o mare greșeală. Tu ai viața ta cu Bob. Ești căsătorită cu el și nu cred că e o idee prea bună să divorțezi. Întoarce-te la el. El te iubește, eu nu te iubesc.

Lacrimi amare începuseră să-i curgă pe obraji. Durerea i se citea pe chip.

— Nu te cred, reuși ea să îngaima.

— Crede-mă. Julie, nu te iubesc. Niciodată nu te-am iubit cu adevărat.

Plângând în hohote, Julie se ridică și plecă. În urma ei, Doug rămăsese ca paralizat, nemaifiind în stare să se gândească decât la suferința ce i-o provocase. Oare procedase corect?

* * *

Maggie stătea pe verandă, tristă și îngândurată. Trebuia să-i fi spus lui Mickey despre trecutul lui, încă de când aflate din ziare că familia îl căuta. Trebuia să-și dea seama că, mai devreme sau mai târziu, el va afla cine era cu adevărat. În încercarea disperată de a-l păstra pentru ea pe singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, făcuse o mare greșeală. îi ascunsese adevărul despre el. Acum, probabil că avea să-l piardă definitiv.

Își mușcă buza de sus. Poate că încă nu era totul pierdut. Faptul că Mickey fusese de acord să plece la Salem nu însemna neapărat sfârșitul relației lor. În definitiv, o iubea, era sigură de asta. Iar dragostea putea învinge toate greutățile, putea depăși orice obstacole.

Mult mai optimistă, începu să se gândească la ce ar fi putut face pentru a-l păstra pe Marty al ei. Intră în bucătărie și pregăti repede cele necesare pentru o cină romantică. Tocă o salată, puse la cuptor o friptură stropită cu vin, o sticlă de șampanie la rece și pregăti câteva lumânări parfumate. Apoi se duse în dormitor și se

schimbă într-un capot vaporos și ademenitor. Poate Mickey o va vedea cu alți ochi și își va da seama cât de mult o iubește. Își aranjă părul roșcat-auriu, își aplică puțin luciu de buze și se privi în oglindă. Imaginea pe care o vedea nu mai era cea a unei țărăncuțe șterse, ci a unei tinere doamne destul de atrăgătoare, în ciuda handicapului ei. Mult mai încrezătoare în sine, coborî scările să-și aștepte iubitul. Aprinse focul în șemineu, deși nu era frig deloc. Dar își adusese aminte că prima lor noapte de amor începuse chiar aici, în fața șemineului, la lumina flăcărilor jucăușe. Și dorea să re trăiască alături de el acele momente magice, de neuitat, când se îndrăgostiseră unul de altul.

Aduse cina de la bucătărie și pregăti două cupe de cristal. Exact când se așezase canapea, auzi ușa din spate. Mickey se întorsese. Intră în sufragerie și se opri mirat.

— Bună, dragul meu, spuse Maggie cu vocea gătită de emoție. M-am gândit că ar trebui să petrecem o seară specială înainte să ne despărțim.

Înghiți cu greu și adăugă:

— Știu că vrei să pleci la familia ta și n-am să încerc să te opresc. Aș vrea doar să nu pleci supărat pe mine.

— Nu? Dar cum ai vrea să fiu? întrebă Mickey mânios. M-ai mințit, Maggie, iar minciuna este greu de iertat.

— Știu, dragul meu, și-mi pare rău.

Durerea din sufletul ei era greu de suportat.

— Acum nu pot, pur și simplu, să pretind că nimic nu s-a întâmplat, iar eu sunt același Marty Hansen. El nu mai există și nici n-a existat vreodată. Trebuia să nu-mi fi ascuns asta, Maggie.

— Am încercat să-ți spun adevărul, dar n-am putut. Mi-era teamă să nu te pierd.

— Să știi că asta nu e o scuză, spuse Mickey oftând.

Se așeză lângă Maggie și o privi în ochi. Arăta minunat în seara aceasta, atât de frumoasă, atât de inocentă. Și totuși, îl mințise. Acum nu mai putea avea încredere în ea.

— Ceea ce a fost între noi a fost o minciună.

— Nu-i adevărat, interveni Maggie. Relația noastră a fost foarte frumoasă un timp și ar putea fi în continuare la fel.

— Nu cred, spuse Mickey sec.

— Dar eu te iubesc la fel de mult, fie că te numești Mickey Horton sau Marty Hansen. Ești singurul bărbat pe care l-am iubit și pe care-l voi iubi vreodată. Chiar nu poți să mă ierți? Nu vrei să înțelegi de ce te-am mințit?

Mickey se ridică și se îndreaptă spre ușă. Nici nu voia să se mai uite la ea, să vadă cât era de frumoasă și câtă dragoste se putea citi în ochii ei triști.

— Mickey!

Doamne, cât de frumos îi pronunța numele, cu vocea ei dulce ce vibra de atâta iubire! Dar asta nu-l făcea să uite că-l mințise.

Ieși pe ușă, fără ca măcar să privească înapoi. Maggie încercă să se ridice și să iasă după el, dar se încurcă în cârje și se dezechilibra. Căzu neputincioasă.

— Mickey, te rog, nu pleca.

Dar camera era deja goală. Lacrimi de disperare se rostogoleau acum pe obraji ei. Trebuia să accepte adevărul: Marty al ei dispăruse. Locul lui fusese luat de un bărbat rece și neiertător.

Suflă și stinse lumânările. Era din nou singură. Iubitul ei fusese doar un vis frumos.

* * *

Alice nici nu știa pentru cine să-și facă griji mai întâi: pentru Tom, căruia îi era din ce în ce mai greu să păstreze secretul despre Mickey, pentru Bill și Laura, a căror dragoste era din nou pusă la încercare, pentru Julie care, după câteva zile în care radiase de fericire, se cufundase din nou în tristețe și disperare sau pentru micuța Hope, copila uitată de tatăl său?

— Doug trebuie să-și aducă aminte ce fetiță minunată are, spuse cu glas tare în timp ce pregătea mâncarea micuței.

Vrând parcă să-i alunge tristețea, Hope gânguri fericită din scăunelul ei.

— Nu-ți face griji, iubito, îi spuse Alice, tăticul tău va reveni curând cu picioarele pe pământ. Îți promit că eu și bunicul vom face tot posibilul să-ți recapeți tatăl. Cred că ar trebui să-i facem o vizită la club, să stăm de vorbă cu el, ce zici?

Fetița răspunse cu un zâmbet.

* * *

Robert LeClaire avea stil. Cânta perfect, se mișca foarte bine pe scenă și, ceea ce era cel mai important, știa să satisfacă orice fel de public. Popularitatea clubului lui Doug crescuse neașteptat de repede. Dar asta nu-l făcea s-o uite pe Julie. Se tot gândea ce bine ar fi fost dacă bebelușul ar fi fost al lui. Ei ar fi fost legați pe viață, iar Hope ar fi avut un frățior sau o surioară. Din păcate, copilul pe care Julie îl purta în pânțe era al lui Bob.

Își îndreptă din nou atenția către LeClaire, care se pregătea acum să-și încheie recitalul. Observă că ochii tuturor femeilor erau ațintiți asupra lui. Da, făcuse alegerea perfectă. Francezul era un artist înnăscut. Spera doar să fi luat și decizia corectă în privința relației lui cu Julie.

Observă că cineva se apropia de el. Erau Alice și Tom. Se grăbi să-i întâmpine.

— Bine-ați venit, spuse el, încântat să-i revadă.

Îi conduse la o masă și se așeză lângă ei.

— Vrem să stăm de vorbă cu tine, anunță Alice pe un ton puțin cam oficial.

— Da?

— Da. Cred că ți-ai dat deja seama că e vorba despre Hope. Să știi că-ți duce dorul și îți simte din ce în ce mai mult lipsa.

— Ei, nu cred, e încă prea mică pentru astfel de sentimente.

— Nu-i adevărat, Doug. Știe că tu ești tatăl ei și te iubește foarte mult. Mai mult decât atât, să știi că-și amintește și de Addie. Deși este foarte fericită alături de noi, nu înțelege de ce ambii părinți au părăsit-o.

— Doug, interveni Tom cu vocea lui blândă, fetița are

nevoie de tine. Tu ești tatăl ei.

O coardă sensibilă vibră puternic în sufletul lui. Simți dintr-odată o nevoie acută de a-și ține fetița în brațe, de a o săruta.

— Am să vin cât mai curând posibil s-o văd, spuse el entuziasmat.

* * *

Familia Horton fusese întotdeauna foarte drăguță și înțelegătoare cu Doug, pentru că se atașaseră de el încă de când îl cunoscuseră.

Îndată ce intrase pe ușă, se auzise un strigăt de fericire și Hope venise în fugă și se aruncase în brațele lui. Doug era încântat de reacția fetiței, dar și de sentimentele de liniște și fericire pe care le trăia revăzând-o.

— Tati, tati, strigă Hope bucuroasă.

Doug o puse jos, iar ea îl luă de mână și-l trase spre camera ei, ca să-i arate niște jucării.

Ce bine se simțea în prezența ei! Își dori dintr-odată, mai mult decât oricând, să fie din nou o familie. Nu conta că nu avea o soție, important era că avea o fetiță atât de dulce, care-l iubea atât de mult. Și-ar fi dorit să aibă mai mulți copii și poate nu era imposibil.

Tom și Alice stăteau în cadrul ușii și-i priveau fericiți. În sfârșit, lucrurile începeau să se aranjeze.

Întâlnirea cu Hope îl făcuse pe Doug să înțeleagă ce era cu adevărat important în viață. Și acum era convins că a fi tată era o mare responsabilitate, dar și o mare bucurie. Se gândea din ce în ce mai serios la posibilitatea de a avea și alți copii.

Parcă mașina în fața clubului și se duse direct în biroul lui. Puse mâna pe telefon și formă numărul de la cabinetul doctorilor Curtis și Peters.

— Neil, spuse el în receptor, sunt Doug. Uite de ce te-am sunat.

Apoi îi explică pe scurt că-și dorea să aibă încă un copil, evident, cu ajutorul unei mame purtătoare.

Ești sigur de asta? întrebă Neil oarecum șocat de dorința prietenului său.

— E tot ce-mi doresc. Mi-am dat seama că toată viața am alergat după fericire, când fericirea mi-era atât de aproape. Mi-am dat seama de asta aseară, când mi-am revăzut fiica. Vreau să fiu tată din nou. Acum. Și nu sunt dispus să aștept până când voi întâlni femeia potrivită. S-ar putea ca asta să nu se mai întâmple niciodată. Așa că, te rog pe tine să găsești o mamă surogat care să-mi poarte în pântece cel de-al doilea copil.

Capitolul 8

Tensiuni

Doctorul Neil Curtis se confruntase în întreaga lui carieră cu tot felul de situații ciudate, auzise fel și fel de rugăminți din partea pacienților lui, mai mult sau mai puțin serioase. Dar, uitându-se la Doug, își dădu seama că pentru el era foarte important să fie tată din nou.

— Deci vrei să găsim o mamă surogat, o femeie care să fie inseminată artificial?

— Exact. Vreau să am încă un copil. Nu mă interesează cine va fi mama purtătoare.

— Dar te-ai gândit bine ce implică asta?

— M-am gândit foarte bine, crede-mă. Știu exact ce vreau. Am deja o fiică și știu ce înseamnă paternitatea. Mai mult decât atât, îmi doresc ca ea să aibă o surioară sau un frățior. Sunt dispus să plătesc oricât, cu condiția ca mama purtătoare să fie perfect sănătoasă și să dea naștere unui copil sănătos.

— E-n regulă, atunci. Să văd ce pot face pentru tine. Însă trebuie să știi că mama surogat va rămâne anonimă.

— Sunt de acord. Ți mulțumesc, Neil.

— N-ai pentru ce să-mi mulțumești, deocamdată. Așteaptă să vedem ce putem face.

Doug plecă fericit, imaginându-și cum va fi când va avea încă un copil. Abia aștepta. Între timp, trebuia să găsească o menajeră căreia să-i placă să fie înconjurată de copii.

Știa că luase decizia corectă. În felul acesta, va uita și de Julie. Toată dragostea lui se va revărsa în curând asupra lui Hope și a celuiilalt copilăș. Ce bine ar fi fost dacă

de data aceasta era un băiețel.

* * *

Laura stătea la fereastră și privea în depărtare. Acum știa adevărul. Tom se destăinuisese. Mickey trăia. O ducea mai bine ca niciodată, era perfect sănătos și avea chiar și o iubită.

Oftă. Poate că ar fi fost normal să fie puțin geloasă, dar nu era deloc așa. În schimb, era foarte agitată și nervoasă. Se temea ca viața ei liniștită și fericită alături de Bill să nu fi ajuns la sfârșit.

Se auzi un ciocănit în ușă. Era Michael. Cât de mult crescuse în ultimul timp. O întrecuse deja cu câțiva centimetri.

Fără să vrea, își aduse aminte de noaptea în care fusese conceput. Fusese prima ei noapte liniștită, pe care o petrecuse în întregime în brațele lui Bill, nemaifiind nevoită să se așeze la masa de lucru. În ziua aceea, primiseră amândoi diplomele de absolvire, semn că anii lungi de studiu și stres se încheiaseră. Sărbătoriseră evenimentul la un renumit restaurant din centrul orașului, apoi se retrăseseră în intimitatea camerei de la internat. Făcuseră dragoste întreaga noapte, cu o pasiune pe care n-o mai simțiseră niciodată. Bill fusese atât de tandru și de iubitor. Își făuriseră apoi împreună planuri de viitor, planuri care, din păcate nu se realizaseră așa cum își doriseră ei.

Un singur vis li se îndeplinise din prima: aveau un fiu, dragostea lor dăduse roade. Michael fusese plămădit în cea mai frumoasă noapte a vieții lor. Nu trebuia să uite asta niciodată, nici ea, nici Bill. De dragul lui, trebuia să lupte cu destinul ce li se părea câteodată atât de nedrept. De dragul lui trebuia să-și păstreze speranța că, într-o bună zi, toate se vor aranja.

— Mamă?

— Ce este, dragul meu?

— Tata se va întoarce acasă?

Pentru câteva momente, Laura se gândi la Bill. Dar nu, Michael nu știa că Bill era tatăl lui adevărat, așa că el

se referise la Mickey.

— Nu știm încă exact. Vom vedea.

— Eu sper să vină. Poate de mine își mai aduce aminte.

Laura îl îmbrățișă drăgăstos, vrând să-i aline suferința. Ar fi trebuit să-i spună adevărul. Dar nu putea. Băiatul ar fi suferit prea mult.

Bill intră pe ușă și-i salută vesel. Michael se întoarse cu spatele și urcă în camera lui.

— Ce se întâmplă cu el? Întrebă Bill.

— Nu știu, răspunse Laura. Cred că e din cauza lui Mickey. Abia așteaptă să se întoarcă. Of, Bill, cât mi-aș dori să-i pot spune adevărul.

— Știi, draga mea, dar nu e cazul acum. Deocamdată este suficient că noi știm că este fiul nostru. El va afla asta mai târziu.

Se strânseră în brațe și se sărutară tandru.

Michael intră tocmai atunci în cameră. Văzu cum mama lui îl privea pe Bill, în ochii ei reflectându-se imensa dragoste. Simți cum îl cuprinde furia. Cum putea oare Laura să-l iubească pe Bill, fratele tatălui lui? Cum putea să-și trădeze astfel soțul?

Ieși și trânti ușa cu putere.

— Michael, stai!

Era vocea lui Bill, cel care încercase să-i ia locul tatălui lui. Michael fugi în curte. Trebuia să plece cât mai repede de aici.

* * *

A găsi o mamă purtătoare pentru copilul lui Doug se dovedise a nu fi o treabă tocmai ușoară. Neil intervievase deja zece femei, dar niciuna nu i se păruse potrivită. Una dintre ele insistase să afle cine era tatăl, alta recunoscuse că se droga, iar o tânără domnișoară pretinsese să primească toți banii în avans.

Oftând, Neil formă interiorul asociatului său, doctorul Greg Peters, pentru a-i cere sfatul în această complicată problemă.

* * *

Hope vărsase pe ea cutia cu suc de struguri și plângea de mama focului. Rebecca, bona pe care Doug o angajase cu câteva zile în urmă, veni repede lângă ea.

— Nu mai plânge, draga mea, nu s-a întâmplat nimic.

O luă în brațe, o spălă și o duse în camera ei s-o schimbe de hăinuțele murdare.

Acum, fetița se mai liniștise. Spălată, pieptănată, cu părul ei brunet și cârlionțat, cu ochii de un albastru inocent, îmbrăcată într-un costumăș galben cu volănașe și broderii, Hope părea un îngerăș.

Exact când terminase de spălat pe jos în bucătărie, Rebecca auzi frânele unei mașini ce parca în fața casei. Se uită pe geam și văzu un bărbat necunoscut care se apropia de ușă. Luă fetița în brațe și se duse să deschidă.

— Bună ziua, domnișoară, spuse străinul.

— Rebecca North. Sunt menajera domnului Williams.

— Eu sunt doctorul Neil Curtis, un prieten al lui Doug. Îmi pare bine să vă cunosc. Doug n-a sosit încă?

— Nu, îmi pare rău. A telefonat puțin mai devreme și a anunțat că întârzie.

— Înțeleg.

Neil se scărpină pe frunte. Abia se putea abține să n-o privească fix pe Rebecca. Era încântătoare. Înaltă, blondă, de o frumusețe rar întâlnită. Era convins că toți bărbații întorceau capul după ea pe stradă.

— Te superi dacă intru să-l aștept?

— De ce m-aș supăra? Pofțiți înăuntru, vă rog. Vă servesc cu un ceai sau o cafea?

— Un ceai cu gheață, dacă se poate.

— Bineînțeles.

Rebecca îl conduse lângă piscină și-l invită să ia loc. Dispăru apoi în bucătărie, de unde reveni după câteva clipe, ținând în mână o tavă cu două pahare de ceai.

Se așeză și ea, fiind însă tot timpul cu ochii pe fetiță. Neil rămase uimit cât de responsabilă era, având în vedere vârsta ei destul de fragedă. Nu credea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Mă scuzi că te întreb, spuse el, ești nouă în oraș?

— Da. De-abia m-am întors de la Paris. Logodnicul meu a rămas acolo.

— Ești franțuzoaică?

— Nu, m-am născut în New York, dar mi-am petrecut ultimii ani în Franța.

Neil era puțin cam dezamăgit, auzind că era logodită.

— Și logodnicul tău.

— Johnny? Urmează să vină și el curând și să ne căsătorim.

— Da? Și când va fi asta?

— Nu știu. Când va avea bani suficienți de drum. De aceea m-am angajat și eu, ca să-l pot ajuta cu bani.

— Dar de câți bani ai avea nevoie?

— Nici eu nu știu exact. Destui, în orice caz. Ne trebuie bani pentru întoarcerea lui, apoi pentru nuntă și am vrea să începem o afacere aici, în Salem. Cred că va dura o veșnicie până vom realiza tot ce ne-am propus.

— Poate că nu.

— Cum așa?

Neil gândise cu voce tare, iar acum nu știa ce să spună.

— Păi., am vrut să zic că nu putem ști niciodată când ne lovește norocul. Cine știe, poate în curând vei avea surpriza să constăți că toate visurile tale se pot îndeplini.

Discuția lor fu întreruptă de apariția lui Doug.

— Neil, îmi pare rău că te-am făcut să mă aștepți. Ia spune-mi, ce vești ai?

— Deocamdată, nimic concret, dar.

— Ce vrei să spui?

— Cred că, în sfârșit, am găsit persoana potrivită.

— Dar de unde știi că este potrivită?

— E vorba de fler. Sper să îți aduc vești bune cât de curând. Acum trebuie să plec. Îmi pare bine că am stat de vorbă.

Era aproape noapte când Michael se întoarce acasă. Laura și Bill stăteau neliniștiți la masa din bucătărie.

— Pe mine mă așteptați? întrebă băiatul sarcastic.

Laura era șocată. Cum putea Michael, băiatul pe

care-l credea perfect, să vorbească așa cu ei? Probabil de vină era adolescența, se gândi ea. Sau poate stresul acumulat în ultimele zile, de când aflase despre tatăl său.

— De fapt, spuse Bill calm, tocmai ne pregăteam să ieșim în oraș. N-am vrut să plecăm fără să știm că te-ai întors acasă.

— Dar ce treabă ai tu cu mine? Nu ești tatăl meu.

— Dar nici tu nu ești șeful în casa asta. Atâta timp cât locuiești aici, cu noi, trebuie să ne respecti, cel puțin pe mama ta. Nu știi cât de îngrijorată este atunci când întârzii?

— Nu-mi pasă. Sunt destul de mare ca să pot avea și singur grijă de mine.

— Asta crezi? întrebă Bill răstit.

— Da. Și să știi că aș putea și mâine să mă mut la tatăl meu. Bunicul a aflat unde este și spune că se va întoarce curând în Salem.

— Vă rog să nu vă mai certați, interveni Laura. Bill, liniștește-te, te rog. Michael, du-te în camera ta!

Rămaseră singuri. Laura veni și-l strânse în brațe. Numai ea putea să-i dea atâta liniște și atâta calm. Doamne, cât de mult o iubea. Îl iubea și pe Michael, dar nu înțelegea de ce băiatul era așa de pornit împotriva lui. Dacă ar fi știut adevărul.

— Iubito, ce-a spus Tom, Mickey se întoarce?

— Nu știe încă. Dar ce vom face dacă se întoarce?

— Vom vedea atunci. Deocamdată ar fi bine să ieșim puțin la plimbare, ce zici?

Laura dădu aprobator din cap.

Se plimbară tăcuți în liniștea serii, fiecare gândindu-se la ce avea să urmeze. Amândoi știau că nu puteau fugi de trecut. Mickey urma să se întoarcă, erau siguri de asta. Și, probabil, viața ei avea să devină din nou un calvar. Mickey urma s-o terorizeze din nou cu bănuielile lui, avea s-o jignescă din nou din cele mai neînsemnate motive.

Doamne, cât de bine se înțeleseră ei doi la început, își aminti cu tristețe. Mickey fusese un adevărat prieten pentru ea, după ce Bill dispăruse. Plânsese pe umărul lui,

iar el o înțelesese și o ajutase să depășească momentul. Fusesse ca un balsam pentru sufletul ei rănit.

Încet, încet, se îndrăgostise de el. O curtase răbdător și, până la urmă, o ceruse în căsătorie.

Când se întorsese Bill, era deja prea târziu. Se căsătorise cu Mickey. Acum îi părea rău că fusesse atât de slabă și de proastă încât să uite de singura ei dragoste adevărată și să cadă în brațele lui Mickey.

Mai târziu, Mickey își dăduse seama că mariajul lor fusesse o greșală și începuse să-l bănuiască pe Bill că încerca să i-o fure pe Laura. El nu știa însă că dragostea adevărată nu putea fi furată.

* * *

Tom și Alice stăteau împreună în leagănul de pe verandă. Telefonul țârâi scurt, iar Tom se ridică să răspundă. Deși n-aveau niciun motiv să creadă că era un apel special, amândoi presimțeau asta.

— Da, vă rog, spuse Tom.

Urmă apoi un lung moment de tăcere, după care spuse fericit:

— Fiule, abia așteptăm să te revedem. Mă bucur că ai luat această hotărâre.

Puse receptorul în furcă și veni lângă Alice.

— Mă duc până la Laura și Bill. Mickey se întoarce acasă.

* * *

O adiere plăcută de vară le mângâia fețele. Stăteau amândoi pe un deal, ținându-se de mână, și priveau panorama orașului. Veneau foarte des în locul acesta, încă de la începutul relației lor. Era locul lor preferat.

Bill trase aer în piept și spuse cu un oftat:

— Te iubesc, draga mea. Te voi iubi întotdeauna.

— Dar nu-mi place deloc cum ai spus-o, de parcă totul între noi se va termina curând.

— Nu, iubito, n-am să las ca asta să se întâmple.

Se îmbrățișară tandru, disperarea punând încet, încet stăpânire pe sufletele lor. Se iubeau tare mult, dar nu puteau opri timpul în loc.

— Dacă Mickey se întoarce, spuse Bill trist, temporar mă voi muta de la tine.

— Ce spui?

— Doar temporar, până când lucrurile se mai aranjează puțin. Noi nu suntem căsătoriți legal, Laura. Tu ești încă soția lui.

Luminile orașului începuseră să se aprindă. Mii de beculțe străluceau acum, de parcă o zeitate aruncase peste întinderea neagră de catifea milioane de diamante.

— Să ne întoarcem acasă, propuse Bill.

— Acasă? Dar parcă spuneai că în curând te vei muta de „acasă”.

— Nu fi rea. Încă nu știm dacă Mickey se întoarce sau nu.

— Bine, dar oricum, mai devreme sau mai târziu va trebui să dăm ochii cu el pentru divorț.

— Știu, dar nu-ți face griji, draga mea. Voi lupta pentru tine, îți promit.

Se lipiră unul de altul cu disperare, încercând să-și adune toate forțele pentru a înfrunta viitorul.

* * *

Doug se plimba prin sala încăpătoare a clubului, zâmbind câtorva cunoscuți. Dar mintea lui era în altă parte. Se gândea ce va face dacă Neil nu va găsi până la urmă o mamă surrogat.

Dintr-odată, îi încolți în minte ideea că-și dorea acest copil doar pentru a uita de Julie și dragostea ce i-o purta. Gândul acesta îl sperie puțin. Dar chiar dacă era așa, asta nu însemna că nu-și va iubi copilul. Ce mai, își dorea tare mult acest copil. Iar Neil avea să rezolve totul, până la urmă.

Mult mai optimist, își îndreptă atenția spre scena luminată, unde LeClaire își făcea acum apariția.

— Bună seara tuturor, spuse el plin de viață.

Clienții aplaudau entuziasmați.

— Aș dori, pentru început, să-l invit în scenă pe proprietarul acestui minunat local, Doug Williams.

Se auziră din nou aplauze. Reflectoarele îl reperaseră

pe Doug în mulțime. Se apropia de scenă, neînțelegând ce voia LeClaire de la el.

— Cu toții ne dorim să-l auzim pe Doug cântând, spuse solistul. Domnule Williams, faceți-ne plăcerea și interpretați o melodie pentru acest public minunat.

Urcă pe scenă, dar, ca niciodată, nicio melodie nu-i venea în minte. Auditoriul aștepta cu nerăbdare. Trebuia să găsească ceva.

O singură melodie îi veni în minte balada preferată a Juliei. Începu s-o cânte, cu acompaniamentul orchestrei. Sfârși epuizat, având în fața ochilor acel minunat chip al femeii pe care o iubea atât de mult.

* * *

— Aș dori o masă pentru două persoane, spuse Bob plasatorului.

— Imediat, domnule.

Julie stătea lângă el, înmărmurită. Ultimul loc unde și-ar fi dorit să-și petreacă seara era clubul lui Doug. Dar nu găsisese nicio scuză plauzibilă pentru a evita asta.

Simțea furnicăături pe șira spinării, amețeala îi dădea iar de furcă, iar stomacul amenința să se revolte. Gândul de a-l revedea pe Doug o făcuse să devină foarte nervoasă.

Îl urmă pe Bob la o masă din colț. Pe scenă apăruse francezul despre care toată lumea avea numai cuvinte de laudă.

— Bună seara. Cu ce vă putem servi? întrebă chelnerul politicos.

— Whisky pentru mine și apă minerală pentru soția mea, răspunse Bob.

De la un timp, soțul ei devenise foarte drăguț cu ea. O neglijase chiar și pe Phyllis în favoarea ei. De când aflase că va fi tătic, se schimbase complet. Dar Julie nu era deloc impresionată.

Își înfipse adânc unghiile în podul palmei. Nu mai suporta.

Dintr-odată, i se păru că Robert LeClaire pronunțase numele lui Doug.

— Ce-a spus? întrebă ea.

L-a invitat pe scenă pe proprietarul localului. Insistă ca el să cânte ceva.

Julie nu mai auzi sfârșitul răspunsului. În mijlocul scenei, în lumina reflectoarelor, apăruse Doug. Toată lumea aplauda. Doug zâmbi timid și începu să cânte. Era melodia ei preferată.

Simți cum gâtul i se usucă, mâinile încep să-i tremure, inima să bată mai tare ca niciodată. îl pierduse. „Nu te iubesc, Julie”, îi spusese el. „Totul a fost o greșeală”.

— Julie?

Bob o privea atent, neînțelegând ce se întâmplă cu ea.

— Te simți bine? Te doare ceva?

— Nu, nu-ți face griji.

— Cum să nu-mi fac griji pentru cea care poartă în pânțele opilașul meu?

O îmbrățișă drăgăstos, dar Julie rămase nemișcată. îl asculta pe Doug, în timp ce lacrimi amare apăreau în ochii ei, înceteșându-i privirea.

— Iubito, spune-mi ce-i cu tine.

Dar ea nu-i putu răspunde.

— Măine mergem la doctor. N-aș vrea sa.

— Nu-ți mai face atâtea griji, Bob. Sunt doar obosită, atâta tot. Aș vrea să mergem acasă acum.

— Sigur, cum vrei tu, draga mea. Știi foarte bine că fac orice pentru tine.

Ieșiră din restaurant înainte ca Doug să termine de cântat.

Julie se urcă în mașină, se rezemă de spătar și închise ochii. În întunericul nopții, dădu frâu liber lacrimilor.

* * *

— A venit tatăl tău, spuse Laura, simțind cum îi crește pulsul.

— Văd, răspunse Bill observând mașina lui Tom parcată în fața casei.

— Crezi că.

— Da. Cred că Mickey se întoarce. Altfel, de ce-ar fi venit tata la ora asta?

Intrară în casă, ținându-se de mână. Nu aveau cum să se împotrivescă destinului. Puteau doar să-l înfrunte împreună, uniți de dragostea lor.

Tom stătea în mijlocul sufrageriei. Se apropie de ei și o prinse pe Laura de mână.

— Mickey se întoarce acasă, spuse cu o voce tremurătoare.

Urmă un scurt moment de tăcere, după care Michael se ridică fericit de pe canapea, strigând:

— Știam eu. Știam că se va întoarce la noi. Mamă, ai auzit? Tati se-ntoarce acasă.

— Mă bucur tare mult, reuși Laura să spună, cu un zâmbet forțat.

— Bunicule, când vine tati?

— În curând, dragul meu. Acum, n-ai vrea să mă lași să stau puțin de vorbă cu Laura și Bill?

— Ba da, cum să nu. Numai să nu fii dezamăgit. Să știi că ei și-au dorit ca tata să nu se mai întoarcă niciodată.

Spusese asta cu răutate, dar în același timp pe un ton victorios. Urcă apoi în camera lui.

Capitolul 9

Schimbări neașteptate

„Salutare tuturor! E o zi de vară superbă și ar fi bine să ne bucurăm de viață. Viața e minunată și merită trăită din plin”.

Julie închise enervată radioul. Viața ei era un calvar. Nu-i mai păsa nici de vremea de afară, nici de sufletul care se plămădea în pânțelele ei. Un copil. Copilul lui Bob. Cât de nedreaptă era viața!

Se așeză pe canapea și își cuprinse capul în mâini.

— Naiba să te ia, Doug Williams, spuse ea tare. Până la urmă, am să ajung să te urăsc.

Dar știa că ceea ce spusese nu era deloc adevărat. Era mai probabil ca pământul să se oprească în loc, decât să nu-l mai iubească pe Doug.

Era trecut mult de ora prânzului. Clubul lui Doug era

acum gol și probabil așa avea să rămână până la ora cinei. Robert LeClaire fredona câteva melodii, în încercarea de a-și încropi un nou repertoriu. Știa din experiență că publicul se plictisea repede și dorea să audă și alte melodii.

Ușa clubului se deschise și apărură o siluetă de femeie. Ceva din personalitatea ei îi atrase atenția. Tânăra intră, închise ușa în urma ei și se îndreptă spre bar.

— Doug e aici? îl întrebă ea pe barman.

— Nu este.

— Știți cumva când se întoarce?

— Îmi pare rău, nu ne-a spus nimic.

Se vedea clar că nu se așteptatse să nu-l găsească. Își mușcă buza de sus, părând că se gândește la ceva.

Robert observă că părul ei era atât de blond încât părea auriu, iar ochii erau de un albastru senin.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el.

— Nu, mulțumesc. îl caut pe Doug.

Ieși înainte ca el să mai poată spune altceva, înainte să afle măcar numele acestei minunate creaturi. Și totuși, simțea o nevoie acută să afle mai multe despre ea.

Fără să mai stea pe gânduri, se ridică și ieși repede. Dar era deja prea târziu. Mașina ei dispărea după colț.

Oftă neputincios. O femeie misterioasă. Trecuse foarte mult timp de când nu mai fusese atât de intrigat de o femeie. Și niciodată în viața lui nu se simțise așa de atras de cineva de la prima vedere.

Se întoarse în bar și încercă să se concentreze din nou asupra noului repertoriu. Dar degeaba. Minte lui nu mai era acum decât la blonda aceea înaltă.

Dacă ea îl cunoștea pe Doug, însemna că și Doug o cunoștea pe ea. Sperând din tot sufletul ca relația șefului său cu tânăra domnișoară să nu fie una romantică, rămase în așteptarea lui Doug.

* * *

Doctorul Neil Curtis stătea la birou, jucându-se nerăbdător cu degetele. Era puțin nervos, deși știa că tânăra avea să accepte oferta lui.

— Să știți că m-am gândit foarte mult la propunerea pe care mi-ați făcut-o, spuse într-un târziu Rebecca.

— Și?

— Îmi puteți promite că nimeni, dar absolut nimeni, nu va afla?

— Bineînțeles. Numai noi doi vom ști de acest aranjament. Iar atunci când sarcina va deveni vizibilă și lumea va începe să pună întrebări, poți pretinde că aștepti un copil de la logodnicul tău.

— Și dacă află Johnny?

Neil nu știa ce să-i răspundă. Asta era o problemă pe care trebuia s-o rezolve singură.

Rebecca se ridică și se îndreptă gânditoare spre fereastră.

— Cred că ar fi mai bine dacă i-aș spune lui Johnny de la bun început. Când va afla de bani, mă va întreba de unde îi am, așa că va trebui oricum să-i spun, mai devreme sau mai târziu.

După alte câteva momente de gândire, se întoarse și se așeză pe scaun.

— E-n regulă, doctore. Batem palma. Dar, îndată ce sarcina se confirmă, vreau să primesc jumătate din bani. Trebuie să-l aduc pe Johnny aici cât mai curând posibil.

* * *

— Te-a căutat o domnișoară, spuse Robert, sperând să-l facă atent pe Doug.

Dar el era concentrat asupra registrelor contabile.

— Era înaltă și blondă, insistă Robert. A întrebat de tine.

— Da?

— O cunoști? E foarte drăguță.

Cine putea fi? se întreabă Doug. Oare era Julie? Inima începu să-i bată mai tare.

Dar nu fusese ea. După câteva minute, în biroul lui intră Rebecca.

— Doug, spuse ea, îmi pare rău că trebuie să te deranjez, dar voiam să-ți spun că vineri am puțină treabă și nu pot veni la serviciu. Crezi că te descurci cu Hope?

— Da. Am s-o rog pe Alice să aibă grijă de ea. Te întorci luni?

— Da, la ora opt fix.

Abia atunci îl observă pe Robert LeClaire, stând lângă Doug. Fusesse mult prea încordată.

— V-am auzit cântând, domnule. Sunteți un mare artist.

— Mulțumesc, domnișoară, spuse Robert emoționat. Să-mi spuneți când mai veniți pe aici, ca să vă păstez un loc la mesele din primul rând.

— Bine, mulțumesc.

— Dar să nu mă lăsați prea mult să aștept.

Însă Rebecca nu-l mai auzise. îi salutase și ieșise în fugă, dorindu-și să fie singură și să se poată gândi în liniște la problemele ei. Vineri urma să fie înseminată artificial. La gândul acesta se cutremură. Oare era bine ceea ce făcea? Spera din tot sufletul să nu regrete mai târziu.

* * *

Mickey își împacheta câteva lucruri și le așeza în valiza veche, pe care n-o mai folosise de câțiva ani. Aranjă cu grijă o pereche de blugi. Dar oare Mickey Horton purta blugi? Tom spusese că era avocat. Însă el nu știa nimic din domeniul legislativ, ba chiar se panica atunci când avea de-a face cu acte.

Nu era posibil ca el să fie Mickey Horton. Sau era?

Aruncă blugii pe pat și ieși din cameră. Maggie era la bucătărie, dar nu voia să dea ochii cu ea. Ieși în curte, inhalând mirosul florilor de vară și al fânului proaspăt cosit. Căinii veniră lângă el, dând bucurii din coadă.

Doamne, ce bine se simțea aici! La naiba cu Tom Horton, la naiba cu Salemul. Locul lui era aici. Aici se simțea acasă.

Auzi pași în spatele lui. Era Maggie.

— Ce faci aici? întrebă ea.

— Mă gândesc.

— Te pot ajuta cu ceva?

Mickey își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Plec, Maggie.

— Știu. Am auzit ce-ai vorbit cu tatăl tău la telefon.

— Nu e tatăl meu. Tom Horton este tatăl lui Mickey Horton.

— Bine, dar tu ești Mickey, spuse Maggie încet.

— Nu sunt convins de asta. Nu știu exact cine sunt.

— Ești Mickey Horton, dragul meu. Trebuia să-ți fi spus asta de când am citit prima oară în ziar.

O adiere ușoară de vânt îi învălui, stârnind în jurul lor un mic vârtej de praf.

— Mă duc în Salem să aflu cine sunt cu adevărat, spuse Mickey. Trebuie să aflu totul despre mine.

— Ia-mă cu tine.

— Nu se poate.

— Te rog.

— N-ai ce căuta acolo. Locul tău este aici, nu-ți dai seama?

— Nu, locul meu este alături de tine, oriunde în lumea asta, spuse Maggie, încercând din răspuțuri să nu plângă.

Stăteau amândoi în aerul proaspăt al serii. Un stol de gâște sălbatice trecu deasupra lor. Toamna se apropia.

— Maggie, trebuie să aflu cine sunt.

— N-am nimic împotrivă. Te rog doar să nu mă lași singură aici.

— Dar cineva trebuie să aibă grijă de fermă.

— I-aș putea ruga pe vecinii noștri, familia Mapstone. S-au oferit să ne ajute de câte ori este nevoie.

— Nu, Maggie.

Nu mai avea rost să se certe cu el. Era hotărât să plece singur.

Intrară în casă, ținându-se de mână.

— Mickey, spuse Maggie cu lacrimi în ochi, mi-e teamă să nu te pierd.

— Dar n-ai să mă pierzi, draga mea.

Urcă în dormitor și-și luă valiza. Trebuia să pună o dată punct acestei incertitudini. Nu mai suporta s-o vadă pe Maggie suferind.

* * *

Neil avea de dat două telefoane. Formă mai întâi numărul lui Doug.

— Am vești grozave pentru tine, spuse vesel în receptor.

— Peste nouă luni voi fi din nou tătic?

— Ai ghicit.

— Doamne, cât mă bucur. Cum aş putea să-ți mulțumesc?

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Va trebui să-i dai mamei prima parte din bani.

— E-n regulă. După-amiază vin să ți-i aduc, promise Doug înainte de a închide.

Acum era timpul s-o sune pe Rebecca. Situația era puțin mai delicată.

Tânăra răspunse la primul apel.

— Alo?

— Rebecca, Neil Curtis la telefon.

— Da?

Vocea ei devenise tensionată.

— Vei avea un copil.

— O. Nici nu știu ce să spun.

— Ar trebui să fii fericită.

— Știu, dar vestea m-a copleșit puțin.

— Ei bine, revino-ți. După-amiază vei primi prima parte din bani.

— Așa curând?

— Da.

— Bine. Trec pe la cinci să-i iau.

Rebecca închise telefonul și rămase încremenită. Era însărcinată! Peste nouă luni urma să dea naștere unui copil. Nu putea să nu se gândească la tatăl copilului. Oare cum arăta? Înalt, scund, brunet, blond? Era oare căsătorit și soția lui nu putea avea copii?

Ajunse la concluzia că era mai bine să nu știe. Oricum, după ce va naște, nu va avea nicio legătură nici cu copilul, nici cu familia lui.

Ridică receptorul și formă un număr. Era timpul să-l anunțe pe Johnny. Acum, că avea banii, el putea să se

întoarcă în Salem în câteva zile.

Abia aștepta să-l revadă.

* * *

Michael Horton își goli sticla de Coca Cola, încercând s-o ignore pe mama lui, care-l privea insistent.

— De ce mă privești așa? întrebă el răstit. Mă calci pe nervi.

— Michael, te rog să vorbești frumos. Să știi că nu-mi place deloc atitudinea ta față de mine și față de Bill.

— N-am nicio obligație față de Bill. Când se va întoarce tata.

— Michael, termină, interveni Laura, nervoasă. Nu vreau să mai aud nimic despre viața frumoasă pe care crezi c-o vom avea după întoarcerea tatălui tău.

— De ce? Ai să vezi că va fi mai bine. Oricum, mă bucur că Bill s-a mutat de la noi. Ar trebui să-și găsească pe altcineva cu care.

Încercă să găsească niște cuvinte care s-o rănească pe mama lui.

— Cu care să-și facă de cap.

— Michael! strigă Laura, oripilată.

Dar băiatul plecă, înainte ca ea să mai apuce să spună ceva.

Își luă bicicleta din garaj, se urcă pe ea și începu să pedaleze cât de repede putea. Merse așa mult timp. Mușchii îi dureau, plămânii îi luau foc. Se opri în parcul din capătul celălalt al orașului și se prăbuși pe iarbă. Smulse nervos câteva firișoare, apoi bătu cu pumnii în pământul tare.

Își dorea ca Bill să dispară. Ce bine ar fi fost dacă ar fi murit, se gândi el plin de ură. Dacă ar fi murit, toate problemele familiei lui s-ar fi rezolvat.

* * *

Operatoarea făcu, în sfârșit, legătura. Telefonul acesta avea să coste mulți bani, dar merita, se gândi Rebecca. Își ținu respirația, abia așteptând să audă vocea lui Johnny.

— Alo? spuse el, părând că abia se trezise.

— Johnny, sunt eu, Rebecca. Mi-a fost atât de dor de tine. Dar acum am o veste bună. Am făcut rost de bani. Te poți întoarce acasă. De-abia aștept să ne căsătorim.

La capătul celălalt al firului se lăsase tăcerea.

— Johnny, mă auzi?

I se păru că aude o voce de femeie în fundal. Apoi Johnny spuse grăbit:

— Glumești? Cum ai făcut rost de atâția bani?

— Johnny, mai e cineva cu tine?

— Nu, draga mea, cine să mai fie? Dormeam și abia acum încep să realizez ce se întâmplă. Spune-mi cum ai făcut rost de bani.

— O să-ți spun când vii. Te-ai mai gândit ce afacere am putea începe?

— Eu știu. Cred că n-ar fi rău să importăm mașini.

— Ei, dar n-am chiar atâția bani. Deocamdată am să-ți trimit suficienți bani pentru biletul de avion.

— Păi, parcă spuneai că ai o avere. Trimite-i pe toți, draga mea. Am niște afaceri pe-aici.

— Ne ocupăm de afaceri când vii acasă. Grăbește-te, iubitu!

— Bine, am să vin pe la sfârșitul săptămânii.

Rebeccă i se păru că aude o voce feminină protestând.

— Johnny, cine e cu tine?

— Rebecca, Rebecca, când ai să termini cu accesele astea de gelozie? Trebuie să ai încredere în mine, altfel nu ne putem căsători. Acum ar fi bine să închid. Telefonul ăsta te va costa o avere. Ne vedem curând, draga mea. Te pup, pa.

Rebecca închise telefonul și rămase dusă pe gânduri. Nu știa de ce era tristă tocmai acum când, în sfârșit, Johnny urma să se întoarcă acasă. Se obișnuise de mult cu felul lui de a fi și-l iubea așa cum era. Știa că și el o iubea în felul lui.

Hope se trezise din somn și venea în fugă spre ea.

Soneriei țârâi insistent și amândouă se duseră să deschidă. Era Robert LeClaire.

— Bună, spuse Rebecca, zâmbind. îl cauți pe Doug? Credeam că e la club.

— Eu nu l-am văzut, răspunse el. Speram să fie acasă.

— Nu, nu este.

Însă Robert nu dădea niciun semn că ar pleca.

— Vrei să intri puțin?

— Dacă se poate, cu cea mai mare plăcere.

Ieșiră în curtea din spate și se așezară la masă. Rebecca era fericită să aibă companie. În felul acesta, nu-și mai putea bate capul cu problemele ei. În plus, cântărețul era un om de treabă, prietenos și amuzant.

O luase pe Hope în brațe și o învăța un joc cu degețelele. Rebecca nu se putu abține să nu-l compare cu Johnny. Robert era frumos, talentat, deștept și amabil. Dar Johnny. Ei bine, Johnny avea și el ceva special, dar nu putea spune exact ce.

— Dacă voi avea vreodată copii, aș vrea să semene cu tine, îi spuse Robert micuței Hope. Ești tare drăgălașă.

— N-o mai răsfăța atât, interveni Rebecca. Apoi își ia nasul la purtare.

— A iubi prea mult pe cineva nu este o crimă.

— Ce bine-ar fi dacă toată lumea ar gândi așa.

— Cred că e suficient că noi doi gândim așa.

Robert se ridică să plece. Părea foarte serios acum, de parcă ar fi vrut să spună ceva și nu știa cum. Se uită în ochii Rebeccăi și zise serios:

— Îmi place foarte mult de tine, Rebecca. Mai treci pe la club să mai vorbim.

Ea nici nu-și dăduse seama până acum cât de multă nevoie avea să știe că cineva o plăcea și o dorea. Zâmbi fericită și spuse:

— Mă bucur tare mult că ai trecut pe aici.

— Trebuie să-ți spun un mic secret: n-am venit să-l caut pe Doug. Voiam doar să te văd pe tine.

Rebecca roși.

— N-ai vrea să cinăm împreună?

— Mi-ar plăcea, dar logodnicul meu se întoarce la

sfârșitul săptămânii.

Inima lui Robert se opri în loc, însă reuși să-și ascundă sentimentele.

— Bine, dar asta nu înseamnă că nu putem lua împreună cina.

— Așa este, fu de acord Rebecca.

Simțea nevoia să aibă cât mai mulți prieteni.

— Ce-ai zice să ieșim la un picnic, duminică după-amiază? propuse Robert.

Rebecca era încântată. Ce mult și-ar fi dorit ca Johnny să fie măcar pe jumătate la fel de romantic ca Robert.

— Excelentă idee!

— Bine, atunci ne vedem duminică. Și. Să nu te superi dacă am să încerc să te cuceresc. Este de datoria oricărui francez respectabil să-și încerce norocul cu o femeie pe care o place atât de mult.

— N-am nimic împotrivă.

— Perfect. Iar dacă totul merge bine, cine știe, poate până la urmă vei deveni soția mea.

Francezul plecă, iar Rebecca îl urmări cu privirea. Abia aștepta să-l revadă. Știa că nu era corect, dar Robert atinsese o parte a sufletului ei pe care nimeni n-o atinsese, nici măcar Johnny.

Capitolul 10

Puterea dragostei

Partida de tenis dintre Tom și Doug era în toi. Amândoi erau transpirați și respirau cu greu.

— Mă pui la-ncercare, nu-i așa? întrebă Tom zâmbind.

— Da. Acum sunt în formă.

— Mă bucur că ți-ai revenit.

— Și eu mă bucur, Tom, răspunse Doug serios.

Pentru o clipă, chipul lui se întunecă, dar apoi zâmbi larg. La naiba cu Julie. Ea era trecutul. Copilul lui încă nenăscut era viitorul.

— Mickey se întoarce la sfârșitul săptămânii, anunță Tom. Alice pregătește o petrecere. Sper că ai să vii și tu.

Doug ezita. Știa că și Julie avea să fie acolo. Și ce dacă?

— Bineînțeles c-am să vin. N-aș pierde așa o petrecere pentru nimic în lume.

— Perfect. Acum, să ne întoarcem pe teren.

* * *

Parcul era plin de oameni care veniseră la picnic, dar Robert găsi un loc foarte bun, la umbra unei sălcii, departe de restul lumii. Întinse pătura pe iarbă și o ajută pe Rebecca să se așeze.

— Vin într-o clipă, anunță el și fugi spre mașină.

Se întoarse cu o sticlă de șampanie și două cupe de cristal.

— Pentru tine, numai ce-i mai bun. Șampanie franțuzească și pahare de cristal.

Rebecca zâmbi timid.

— Ești un drăguț, dar eu nu pot să beau.

— De ce?

— Trebuie să-ți spun ceva.

Căută în minte cuvintele potrivite, dar nu găsi nimic. Spuse simplu:

— Sunt însărcinată.

Robert o privea uluit.

— Știi., logodnicul meu și cu mine ne dorim foarte mult copii. Știu că este puțin cam devreme, dar.

— Nu trebuie să te scuzi. Înțeleg.

— Nu știu dacă înțelegi și mi-aș dori tare mult s-o faci. E foarte important pentru mine.

Robert își turnă un pahar de șampanie.

— Nu-ți mai face atâtea probleme, Rebecca. Nu mi-am schimbat părerea despre tine. Hai să ne bucurăm de această zi superbă.

Rebecca avea sentimentul că pierdea ceva de valoare. Doamne, de ce trebuia să-l iubească atât de mult pe Johnny?

* * *

Laura se rezemă cu coatele de masă și se frecă la ochi. Era obosită, dar mai avea de lucru încă. Trebuia să

pregătească un raport despre un pacient mai special.

Tocmai se pregătea să înregistreze pe reportofon câteva lucruri pe care nu voia să le uite, când auzi o bătaie ușoară în ușa cabinetului ei.

— Ai puțin timp pentru cineva care te iubește?

— Bill, spuse ea fericită și se ridică de la birou să-l întâmpine.

— Mă simt de parcă nu te-am văzut de ani de zile, zise el în timp ce o strângea în brațe.

Și ea se simțea la fel. De când Bill se mutase la el acasă, fusese tristă și singură.

— Te iubesc, spuse ea oftând.

— Și eu te iubesc, draga mea. Îți promit că totul se va termina curând. Mai avem nevoie de puțină răbdare. La sfârșitul acestei săptămâni, toate problemele se vor lămuri. Mickey nu se poate întoarce în viețile noastre de parcă nimic nu s-a întâmplat cât timp a lipsit.

— Mi-e teamă să dau ochii cu el.

— Totul va fi bine, ai să vezi.

Voia să-l creadă, deși știa că nu era chiar atât de ușor.

Ușa cabinetului se deschise brusc, înainte ca ea să se poată desprinde din brațele lui Bill.

— Michael!

Laura era șocată. Se întâmpla foarte rar ca băiatul s-o viziteze aici, la spital.

— Bună, mamă. Bună, Bill.

Îl salutase, dar nu se uitase spre el.

Se îndreptă spre birou, luă un creion, îl puse la loc, apoi își scutură o scamă imaginară de pe pantaloni.

— Vrei ceva? întrebă Bill blând.

— Am obținut deja ceea ce voiam, spuse băiatul, zâmbind satisfăcut.

După o scurtă pauză, adăugă:

— Bill, ar trebui să te obișnuiești cu ideea. Ai pierdut-o pe mama. Ea are un soț acum.

— Michael, cere-ți scuze chiar acum, îi porunci Laura.

Dar băiatul n-o ascultă. Se întoarce și ieși din cabinet.

— Bill, îmi pare rău.

— Nu-ți mai face griji. Hai mai bine să uităm.

Era rănit. Laura putea vedea asta în ochii lui.

— Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

O sărută scurt pe obraz și ieși.

Clubul lui Doug era foarte aglomerat. Rebecca își făcu cu greu loc la bar. Barmanul o recunoscuse imediat ca fiind o prietenă a lui Robert LeClaire. O văzuse în fiecare seară în ultima săptămână.

Își comandă o apă tonică și rămase dusă pe gânduri, ascultându-l pe Robert cântând. Ar fi putut să-l asculte ore întregi. Avea o voce atât de caldă și de liniștitoare.

Johnny urma să sosească a doua zi, dar singurele pregătiri pe care le făcuse fuseseră să afle la ce oră sosea avionul și să cumpere câteva sticle de coniac.

Robert luă o scurtă pauză și veni lângă ea.

— Ce-i cu tine aici, viitoare mămică? Întrebă el în glumă. Ar trebui să fii acasă la ora asta și să-ți bei lăpticul.

Nici ea nu știa de ce era aici. Nu-i putea explica nici lui.

— De ce ești supărată? Te-ai certat cu Johnny?

— Nu. Par supărată?

— Da. Și foarte abătută. Aș face orice să te văd din nou fericită.

Rebecca îl privi admirativ. Îl compară încă odată cu Johnny. De ce oare nu-l cunoscuse pe Robert mai de mult?

— Serios?

— Să știi că aș face tot ce este omeneste posibil să te fac fericită. Dacă aș putea să te iau de soție.

— Johnny sosește mâine.

— Știu.

Chipul lui Robert se întunecă. Și el era trist.

Orchestra începuse să-și acordeze instrumentele.

— E timpul să urc din nou pe scenă, spuse el, și se ridică de pe scaun.

Dar Rebecca îl prinse de mână.

Robert, însemni atât de mult pentru mine. Și eu mi-aș dori să ne căsătorim, dar nu se poate.

— Nu e nevoie să-mi spui, Rebecca. Știu asta deja.

* * *

Aeroportul era foarte aglomerat. Rebecca își privi ceasul nerăbdătoare. Avionul care venea de la Paris aterizase deja, dar nu era nici urmă de Johnny. Nu știa de ce, dar nici nu era foarte surprinsă.

Se întoarce să plece, gândindu-se ce să facă. Se îndrepta abătută spre ieșirea din aeroport.

Deodată, își auzi numele.

— Rebecca!

Se întoarce și cercetă mulțimea.

— Johnny! șopti ea fericită.

Johnny venea spre ea, la brațul unei stewardese. Se despărți de aceasta, șoptindu-i ceva la ureche, apoi se apropie de Rebecca. O luă în brațe și se învârti cu ea.

— Iubito, ce dor mi-a fost de tine!

— Johnny, lasă-mă jos. Toată lumea se uită la noi.

— Nici nu știi cât de mult mi-ai lipsit.

— Știu, și tu mi-ai lipsit.

Nu știa de ce, dar îl iubea atât de mult pe acest bărbat.

— Ia spune-mi, iubito, cum ai făcut rost de bani?

— Ei bine, s-ar putea să nu mă aprobi în totalitate, dar altfel nu aveam cum să mă descurc.

În timp ce-și croiau drum prin mulțime, Rebecca îi povesti cum fusese inseminată artificial și urma să dea naștere unui copil. Pentru asta, tatăl copilului avea să plătească o avere.

— Iubito, ești genială. Nici nu-mi vine să cred cât ești de deșteaptă. Și de câți bani este vorba?

— Destui, răspunse Rebecca evaziv.

Se felicita în gând că avusese inspirația să deschidă două conturi în bancă, unul despre care să știe și Johnny, altul despre care să știe numai ea.

— Rebecca, m-ai făcut atât de fericit! Acum, hai să mergem acasă și să facem dragoste toată noaptea. Măine

vom merge la cumpărături. Trebuie să-mi cumpăr și eu niște haine mai bune, în calitate de om de afaceri.

— Și nunta, când o facem?

— Când vrei tu, draga mea. Numai să fie o nuntă fastuoasă, într-un local de lux.

Capitolul 11

Fericire ascunsă

Casa familiei Horton era de nerecunoscut. Julie își făcu loc printre cutiile împrăștiate peste tot pe jos.

— Bunico! strigă ea, ridicând de pe podeaua bucătăriei o fundă imensă de hârtie.

— Sunt aici, Julie.

Alice era în sufragerie, cocoțată pe un taburet, încercând să atârne un snop de baloane de lustra de cristal. Pe unul dintre pereți era agățată deja o pancartă pe care scria cu litere uriașe „Bine ai venit acasă, Mickey!”

Julie zâmbi fericită, pentru prima oară în ultimele câteva săptămâni. Unchiul Mickey se întorcea acasă.

— Ai nevoie de ajutor, bunico?

— Nu, draga mea. E suficient dacă-mi ții companie. În plus, în situația ta, n-ai voie să faci efort. Bucură-te de răgazul acestor câteva luni, pentru că e singura perioadă din viața unei femei când toată lumea trebuie să aibă grijă de ea.

— Da, nici Bob nu mă lasă să fac nimic. E încântat că va avea un copil.

Alice o privi cu coada ochiului.

— Dar tu, cum ești?

— Și eu sunt fericită. Îmi doresc acest copil.

Acesta era adevărul. Deși la început fusese revoltată, acum ajunsese să îndrăgească ființa ce se plămădea în pânțele ei și abia aștepta să nască. Și Bob era foarte fericit și, în ultimul timp, făcuse tot posibilul pentru ca relația lor să fie una din ce în ce mai bună. Poate era timpul ca și ea să-și dea mai mult interesul.

— Mickey va sosi în seara asta, anunță Alice. Abia aștept să-l văd. Nici nu-mi vine să cred că se întoarce acasă.

— Dar bunicul când vine?

— Trebuie să apară. Mai are de decorat grădina din spate.

În câteva ore, totul era gata. Casa Horton era acum raiul pe pământ.

— Mai avem de așteptat câteva ore, șopti Tom blând.

— Da, dragul meu. Apoi familia noastră va fi din nou unită.

— Mă duc să mă schimb și mă întorc cu Bob, anunță Julie, sărutându-și bunicii.

— Vă așteptăm.

* * *

Laura se privi în oglindă și-și pulveriză puțin parfum pe gât și după lobul urechilor. Purta la gât un șirag de perle pe care i-l dăruise Mickey într-o seară romantică. Ce bine se înțelegeau pe atunci. Cât de fericiți erau!

Apoi, relația lor se stricase. Mickey o acuzase pe nedrept că-l înșela cu Bill și tot ce fusese frumos între ei fusese dat uitării. Se gândise atunci să-l părăsească, dar el suferise un infarct și-i fusese teamă să-l rănească mai rău. Fusese internat și operat și dispăruse pe neașteptate din spital. Cu toții presupuseseră că era mort.

Dar el trăia. Iar căsătoria ei cu Bill era acum nulă.

Își smulse de la gât șiragul de perle și-și puse un colier pe care i-l dăruise Bill în ziua nunții. Nu pe Mickey îl iubea, ci pe Bill.

Adunându-și curajul, coborî scările să-l aștepte pe Bill, adevăratul ei soț. Urmau să plece împreună să-l întâmpine pe Mickey.

* * *

Doug își privea uimit menajera. Nu-i venea să creadă ceea ce auzise.

— Rebecca, mă bucur mult pentru tine și pentru Johnny. Când va avea loc nunta?

— Cât mai curând posibil. Nu mai are rost s-o amânăm, mai ales că așteptăm un copil.

— E-n regulă, atunci. Petrecerea va avea loc la clubul meu, pe cheltuiala mea. Va fi darul meu de nuntă. Măine

dimineată facem planuri.

— O, Doug, nu se poate! Ești mult prea drăguț cu mine.

Rebecca era atât de impresionată, încât îi venea să plângă.

Pentru a evita o situație jenantă, schimbă subiectul:

— Doug, nu te duci la petrecere în seara asta, la familia Horton?

Doug nu răspunse. Nu știa ce să facă. Nu era convins că putea da ochii cu Julie.

* * *

Mickey conducea camioneta lui Maggie pe străzile din Salem, studiind în același timp împrejurimile. Știa că memoria putea să-i revină acum sau niciodată. Dar nimic nu i se părea cunoscut. Parcă vedea pentru prima oară aceste locuri.

Scoase din buzunar harta pe care Tom i-o dăduse lui Maggie și o studie. Casa familiei Horton nu era foarte departe.

Își aduse aminte de Maggie. Insistase să ia camioneta ei. „Altfel cum aş putea fi sigură că te vei întoarce?” întrebase ea zâmbind trist.

Mickey se întristă. Cum putuse s-o rănească atât de mult pe femeia pe care o iubea?

Casa mare și impunătoare apăru de după colț. O mulțime de mașini erau parcate în fața ei, iar muzica răsună pe toată strada.

Mickey frână și parcă în fața casei. Coborî din mașină și își netezi hainele pe care Maggie i le cumpărase special pentru această ocazie.

Se îndreptă spre ușa de la intrare, fără a observa că cineva îl urmărea dintr-o mașină parcată puțin mai departe.

Ed Mapston se întoarse spre Maggie.

— Nu te duci și tu?

— Nu acum. Ar fi bine să mai aștept puțin.

Coborî din mașină și spuse în șoaptă:

— Îți mulțumesc mult că m-ai adus, Ed. Acum te poți

întoarce. Am să aștept în camionetă până când voi considera că e timpul să-mi fac apariția.

— Sigur nu vrei să stau cu tine?

— Nu, Ed. Mă descurc. Îți rămân datoare.

— Datoria ta este să-l aduci pe Marty înapoi acasă.

— Promit, spuse Maggie zâmbind.

Se rugă în gând să-și poată ține promisiunea. Nu știa cum avea să reacționeze Mickey când va afla că-l urmărise.

* * *

Clopoțelul de la intrare sună și Alice îl căută cu privirea pe Tom. De data aceasta era sigură că Mickey sosise.

Soțul ei veni repede de la bucătărie și se îndreptă spre ușă. O asigură cu un zâmbet că totul va fi bine și deschise.

Era Mickey. Arăta minunat, mai sănătos și mai puternic ca niciodată. Era doar puțin speriat.

Pentru câteva clipe, se lăsă o tăcere apăsătoare. Apoi, urale de bun venit se auziră din toate părțile.

— Bine-ai venit, Mick. Ne bucurăm că ești din nou printre noi.

— Când te vom revedea în sala de judecată? întrebă unul dintre colegi.

Încă năuc, Mickey îl urmă pe Tom până la masa din sufragerie. Fără să-și dea seama, stătea acum lângă fratele lui, Bill.

— Mă bucur foarte mult să te văd, fiule, spuse Alice, strângându-l în brațe.

Era mama lui, dar el n-o recunoștea. Nimic din înfățișarea ei nu i se părea cunoscut.

Își dresе glasul și spuse pe un ton rece:

— Și eu mă bucur să vă văd, doamnă.

Bill îi întinse mâna.

— Bine-ai venit acasă, Mickey. Ne-a fost dor de tine.

— Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc cine ești.

— Nu? Dar de Laura îți amintești? întrebă el, în timp ce o trăgea în fața lui.

Laura era cât pe ce să leșine. Norocul ei era că

Mickey nici n-o prea luase în seamă. Părea foarte încurcat.

— Tom nu v-a spus despre amnezia mea?

— Ba da, zise Bill, dar.

— Vă așteptați ca memoria să-mi revină în clipa revederii? Ei bine, nu-mi amintesc nimic despre niciunul dintre voi. De altfel, nici nu sunt convins că eu sunt acest Mickey Horton despre care vorbiți voi.

Michael, care până atunci stătuse într-un colț privindu-și fericit tatăl, își croi acum drum spre el.

— Tată.

Mickey îl privi uimit. Deci, acesta era fiul lui. De ce nu-și amintea nici măcar de el?

— Bună, spuse sec, scuturând energic mâna băiatului.

— Îți amintești de mine, nu-i așa? întrebă Michael plin de speranță. Nu-i așa, tati?

— Păi.

— Îți amintești când am fost la pescuit pe lacul Temple? Tu ai prins cel mai mare pește, dar m-ai lăsat pe mine să spun că l-am prins. Am fost atât de mândru. Îți amintești, nu-i așa?

— Michael, termină, te rog, interveni Laura, luându-l de braț.

Dar băiatul o respinse.

— Tati, spune-mi că nu m-ai uitat, insistă el. Te rog, spune-mi că-ți aduci aminte de mine.

Dar Mickey nu spunea nimic. Cu lacrimi în ochi, Michael se întoarse cu spatele, își făcu loc prin mulțime și ieși în curte. Laura fugi după el și-l ajunse din urmă.

— Michael, trebuie să-l înțelegi. Nu e vina lui că nu-și poate aminti de noi.

— Mamă, te rog, lasă-mă-n pace!

Cu sufletul îndurerat, Laura se întoarse la petrecere. Acum toată lumea se distra de minune, încercând să ignore faptul că invitatul de onoare nu se simțea deloc în largul lui.

Mickey stătea la masă și asculta lipsit de interes discuțiile ce se purtau în jurul lui. Adunându-și tot curajul,

Laura veni lângă el și așteaptă până când rămaseră singuri.

— Cred că e foarte greu pentru tine, spuse ea.

— Da, recunosc Mickey.

După o scurtă pauză, întrebă timid:

— Tu ești soția mea?

— Da, răspunse Laura rece.

Bill veni lângă ei și o luă pe Laura de braț.

— Unde este Michael?

— E în curte. E bine.

Dar Mickey nu era bine. Stătea în mijlocul atâtor prieteni și rude, dar nu știa cine era cu adevărat. Se simțea foarte ciudat. Se ridică și ieși în grădină, la aer curat.

— Dacă ar pleca toți, am putea sta de vorbă cu el, spuse Laura. Mi se pare îngrozitor că nu-și amintește de nimic.

— Să ne mulțumim cu faptul că nu încearcă să înrăutățească situația, zise Bill.

* * *

Johnny privea încruntat de jur-împrejurul barului lui Doug.

— Doamne, ce lux! Cât va costa petrecerea noastră? N-aș vrea nici să cheltuim toți banii.

Rebecca roși. Câțiva dintre angajații localului erau destul de aproape ca să-i poată auzi.

— Ți-am mai spus, nu ne va costa nimic. Petrecerea va fi darul de nuntă a lui Doug. Voiam doar să-mi spui dacă-ți place aici.

— Îmi place, dar mai bine am renunța la petrecere. Luăm toți banii și fugim în Mexic. Ne putem căsători și acolo.

— Johnny, eu sunt însărcinată. Nu pot dispărea, pur și simplu.

Scena se luminează dintr-odată și Robert LeClaire își făcu apariția. Se auziră aplauze furtunoase.

— Cine-i ăsta? întrebă Johnny, lipsit de interes.

— E Robert LeClaire, noul solist al clubului. Toată lumea îl place.

Vorbise suspect de entuziasmată, se gândi logodnicul ei. Se vedea clar că și ei îi plăcea de el.

— Rebecca, ce este între tine și acest bărbat?

— Iubitule, ai înnebunit? N-am nimic cu el. Săptămâna viitoare ne căsătorim, ai uitat?

— Ne căsătorim pe naiba. Nu facem nuntă până nu-mi spui ce-mi ascunzi.

— Dar nu-ți ascund nimic.

— Nu? Dar de ce-l privești atât de fascinată? Spune drept, el e tatăl copilului pe care-l porți în pânțece?

Furioasă, Rebecca ridică o mână și-l plesni cu toată puterea. Johnny se înroșise și arăta de parcă ar fi vrut s-o omoare. Se ridicase de pe scaun și o privea amenințător. Însă înainte să-i poată face ceva, Robert era lângă ei.

— Ce se întâmplă aici? Întrebă el încet.

— Dar ce treabă ai tu? Sau ai chef de scandal?

— Robert, spuse Rebecca, ți-l prezint pe Johnny.

— A, da? Tu erai?

— Da, eu. Acum, dispari de-aici. Sau poate vrei să recunoști că tu ești tatăl copilului, nu-i așa?

Robert îl apucă de guler și se încăierară. Abia după câteva minute, câțiva bărbați reușiră să-i despartă.

— La revedere, iubito, strigă Johnny. N-ai decât să rămâi cu el. Între noi, totul s-a terminat.

Ieși din bar, trântind ușa cu putere.

Rebecca rămase nemișcată, nevenindu-i să creadă. Știa că nu se purta prea frumos cu ea, dar totuși îl iubea. Nu știa ce se va face fără el.

Robert o cuprinse după umeri și spuse împăciuitor:

— Uită-l, draga mea. Nu te merită. Mărită-te cu mine, eu te iubesc. Știi foarte bine că aș face orice să te știu fericită.

— Dar eu nu știu sigur dacă te iubesc.

— Nu-i nimic. Te vei convinge în timp, ai să vezi. Deocamdată, e suficient să spui „da”.

Oare ce-și putea dori mai mult de atât? Ce mai aștepta? Robert era un bărbat minunat, care o iubea și o respecta. Mai mult decât atât, o dorea cu adevărat.

— Da, spuse ea pe un ton ciudat, sunt de acord să mă căsătoresc cu tine.

— Vorbești serios?

Robert era fericit.

* * *

Doug stătea deoparte, simțindu-se singur și abandonat. În clipa când o văzuse pe Julie, i se făcuse rău de la stomac. Arăta perfect, într-o rochie pastelată, cu părul prins într-o coadă ce-i cădea frumos pe umeri.

Dar ea era a lui Bob. În totalitate. Nici măcar nu se uitase la el.

Petrecerea era un fiasco total. Amnezia lui Mickey îi întristase pe toți. Era timpul să plece. De fapt, nici nu știa de ce venise.

Ieși și se îndreptă spre mașină.

* * *

Julie simțea o durere în suflet, dar era hotărâtă să nu-i dea atenție. Își propusese să acorde încă o șansă căsniciei ei cu Bob și asta avea să facă.

Musafirii plecaseră, iar membrii familiei Horton rămăseseră, în sfârșit, singuri. Stăteau toți la masă, adunați în jurul lui Mickey.

Tom spuse trist:

— Fiule, speram ca această petrecere să te ajute să-ți recapeți memoria. Dar se pare că nu te-a ajutat cu nimic. Poate ar trebui să încercăm altceva.

— Ce vrei să spui? întrebă Mickey speriat.

— De când m-am întors în Salem, m-am interesat pentru tine. Se pare că se poate face o operație care să-ți readucă memoria. Nimeni nu-ți poate oferi garanții, dar cred că merită să încercăm. Am aranjat deja cu doctorul care urmează să-ți facă operația. Așteptăm doar acordul tău.

Mickey se panică. O operație pe creier?

Se ridică și se îndreptă spre fereastră, vârându-și mâinile în buzunare. Gândul lui era la Maggie și la ferma pe care o aveau împreună.

— Mai spuneți-mi câte ceva despre Mickey Horton.

Aș vrea să știu mai multe despre mine.

Capitolul 12

Din nou împreună

Maggie își privi din nou ceasul. Stătea în liniștea nopții și privea casa familiei Horton. Luminile ardeau la ferestre, deși era târziu și toți invitații plecaseră. Acum rămăseseră doar membrii familiei.

Oare ce făcea Mickey? Se simțea bine în sânul familiei sale?

Nu mai suporta așteptarea și incertitudinea. Coborî din mașină și se îndreptă spre intrarea din față. Ușa era deschisă. Înăuntru se auzeau voci.

— Vrei să știi cum era Mickey Horton? Stai că-ți spun eu, zise o voce furioasă de bărbat. Mickey Horton își acuza soția că-l înșală, deși știa sigur că nu era adevărat. Și știi cu cine susținea că-l înșală? Cu propriul lui frate. Adică eu, Bill Horton. Și asta pentru că eu am fost îndrăgostit de Laura înainte ca el s-o cunoască. Eu am iubit-o primul și o voi iubi mereu. Eu am fost primul, ultimul și singurul bărbat pe care Laura l-a iubit cu adevărat.

Maggie se apropie de ușă ca să vadă mai bine. Tom Horton stătea într-un capăt al mesei, iar Mickey în celălalt. Undeva alături, stăteau două persoane pe care le putea distinge clar: un bărbat și o femeie care se țineau strâns de mână. Erau Laura și Bill. Își putea da seama de asta aducându-și aminte cum îi descriesese Tom. Pe un fotoliu stătea o femeie mai în vârstă. Alice, presupuse ea. Pe canapea se afle o tânără și frumoasă doamnă, alături de un domn grizonant, ce părea mult mai bătrân decât ea. Din câte își amintea, ei trebuia să fie Julie și Bob.

Dar Michael, fiul lui Mickey, unde era?

— Bill, spuse Tom după un scurt răgaz, să nu exagerăm.

— Dar nu exagerez deloc. Mickey Horton avea o mulțime de calități, dar și câteva defecte. Să nu uităm că a avut o aventură cu Linda Petterson numai pentru a se răzbuna pe Laura. S-a purtat îngrozitor cu ea în ultima perioadă.

— Bill!

De data aceasta, Tom intervenise mult mai categoric.

— Mickey era foarte bolnav atunci. Tu însuși i-ai făcut operația, acel complicat triplu bypass. Știi foarte bine care era starea sănătății lui.

— Știu. Voiam doar să spun că Mickey Horton nu era un sfânt. Era fratele meu și-l iubeam tare mult, dar era departe de a fi perfect. Nu pot uita că i-a făcut Laurei viața un calvar. Implicit, și eu am fost afectat.

— Bill, vorbești de parcă el nici n-ar fi aici, spuse Laura în șoaptă, privindu-și rușinată soțul legitim.

— Serios? Și chiar este aici? Adevăratul Mickey Horton se află aici, printre noi?

Bill se uita insistent la fratele lui, care nu se manifesta în niciun fel. După un timp, se ridică de pe scaun și zise categoric:

— Nu, Mickey Horton nu este aici.

— Cum să nu fii aici, dragul meu, spuse Alice blând, luându-l de mână.

Mickey scutură din cap.

— Nu, doamnă, eu nu sunt acest monstru despre care se vorbește aici. Eu nu sunt Mickey Horton și nici nu vreau să fiu. Nu vreau să locuiesc în Salem, nu vreau să fiu avocat și nici nu vreau să-mi recapăt memoria. Eu locuiesc în Brookville, alături de o femeie minunată, Maggie Simpson Hansen.

Familia îl privea uluită.

— Da, ați auzit bine. Sunt căsătorit cu ea. O iubesc foarte mult, iar pentru mine asta e tot ce contează.

Fără să observe nimeni, Michael se întorsese. Stătea nemișcat în bucătărie, ascultând șocat, nevenindu-i să creadă ceea ce auzea. Tatăl lui avea să plece din nou. Fără să-l ia și pe el. Nici măcar nu se interesase de soarta lui.

Maggie auzise exact ce își dorea. Mickey recunoscuse că o iubea în fața întregii sale familii. Le spusese chiar și despre căsătoria lor secretă.

Fără să mai ezite, deschise larg ușa și intră în sufragerie. Toți întoarseră capetele, privind-o uimiți.

— Mags! strigă Mickey surprins. Ce-i cu tine aici?

Din tonul vocii lui se putea înțelege că era o surpriză foarte plăcută.

— Am vrut să fiu aproape de tine. Te rog să nu fii supărat.

— Supărat? Cum aş putea fi supărat pe tine?

Se apropiase de ea şi o luase de braţ. O prezentă mândru.

— Aş vrea s-o cunoaşteţi cu toţii pe soţia mea, Maggie Hansen.

Maggie reuşi să zâmbescă. Membrii familiei Horton o salutară politicos, neştiind însă cum să reacţioneze.

Michael apăruse şi el, vrând s-o cunoască pe cea care îi răpise tatăl. Însă, văzând-o, se linişti. Femeia aceasta era de o frumuseţe rar întâlnită. Părul ei era arămiu, lucios şi bogat. Chipul, complet nemachiat, părea al unui înger. Apoi observă că se sprijinea în cârje, fără însă a părea neajutorată. Acum ştia de ce tatăl lui nu voia să se întoarcă la ei. Avea o soţie minunată.

Fără să fie văzut, se strecură afară, în grădină.

— Mă voi întoarce în Brookville, împreună cu soţia mea, anunţă Mickey. Este singurul loc unde mă simt acasă.

— Fiule, dar ai putea măcar să faci mai întâi operaţia, propuse Tom.

— Nu fac nicio operaţie. Îmi pare rău dacă nu sunt fiul pe care îl căutaţi.

— Nu e vorba de asta, spuse Tom dezarmat.

— Voiam doar să fi alături de noi, adăugă Alice.

— Voi fi în Brookville. Nu e foarte departe de aici. Puteţi să mă vizitaţi de câte ori vreţi. Chiar mi-ar face plăcere, pentru că în felul acesta ne-am putea cunoaşte mai bine. Şi îmi pare rău pentru toate neplăcerile pe care vi le-am făcut.

Se întoarse spre Bill şi-i spuse calm:

— Te rog să ai grijă de Laura. Ştiu cât de mult o iubeşti. Voi semna actele de divorţ, aşa încât şi voi şi noi să ne putem căsători legal.

Bill deschise gura vrând să spună ceva, dar nu găsi

nimic potrivit. Se uită la Laura, care-i sări în ajutor:

— Ne bucurăm pentru tine, Mickey.

Alice se ridică de pe fotoliu și veni lângă Maggie. O îmbrățișă și spuse:

— Să ai grijă de fiul meu.

— Voi încerca, răspunse Maggie impresionată.

— De fapt, se vede clar că ai avut grijă de el. Mickey nu a arătat niciodată mai bine ca acum. Te felicit, draga mea. Mă bucur mult pentru voi și sper să veniți să ne vizitați.

Urmară îmbrățișări dragăstoase și străngeri de mână. Apoi, Mickey și Maggie plecară.

Ajunși afară, se opriră câteva clipe și se strânsură în brațe. Dragostea lor reușise să depășească obstacolele. Erau din nou împreună.

— Ai o familie tare drăguță, spuse Maggie.

— Da, dar nu așa de drăguță ca tine. Te iubesc mult, Maggie.

— Și eu te iubesc, dragul meu. Acum, du-mă acasă și arată-mi cât de mult mă iubești.

— Dorința îți va fi îndeplinită.

* * *

Vara se sfârșise. Toamna venise cu ploi și adieri reci ale vântului.

Rebecca se îndreptă spre cabinetul doctorului Neil Curtis, cu teamă în suflet. Nu avea să fie o treabă tocmai ușoară.

— Doctorul Curtis vă primește imediat, spuse recepționera zâmbind.

Rebecca încercă și ea să-i zâmbească, dar nu reuși. Ușa cabinetului se deschise și intră.

— Mă bucur să te văd, Rebecca, spuse doctorul. Dar ce-i cu tine? Probleme cu bebelușul?

— Nu.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

Rebecca se așeză pe un scaun și își mușcă buzele. Nu știa cum să-i spună.

— Doctore., nu cred că voi putea renunța la copilașul

meu. Îmi pare rău, nu credeam că-mi va fi atât de greu. Dar el este o bucațică din mine și aş muri dacă ar trebui să mă despart de el.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Ştiţi, eu şi Robert urmează să ne căsătorim şi el îşi doreşte tare mult acest copil. La fel de mult ca şi mine.

Căută în geantă şi scoase un plic.

— Toţi banii sunt aici. Îmi pare rău că nu-mi pot respecta angajamentul. Vă rog să-i spuneţi tatălui că n-am vrut să se termine aşa, dar aşa a fost să fie.

Neil era şocat.

— Dar. ai semnat un contract, spuse el puţin răstit.

— Vă rog să mă înţelegeţi, nu pot renunţa la acest copil.

Neil oftă neputincios, simţind că n-avea cum s-o facă să se răzgândească. O putea înţelege, într-adevăr. Pe parcursul întregii sarcini, se temuse că asta se va întâmpla. Avusese dreptate.

— E-n regulă. Am să-l înştiinţez pe tată despre ultimele noutăţi. Nu cred că va fi fericit.

— Poate va înţelege, până la urmă.

— Voi încerca să-l fac să înţeleagă.

După ce Rebecca plecă, doctorul puse mâna pe telefon şi formă un număr.

— Doug? Ai putea trece pe la cabinet în cursul acestei zile? Bine, te aştept.

* * *

O săptămână mai târziu, Rebecca pregătea nişte prăjiturile de casă, cu ajutorul lui Hope. Doug apăru acasă pe neaşteptate, în mijlocul zilei.

— Hei, ce-i cu tine? Nu ne aşteptam să te vedem aşa devreme.

— Nu mă simt prea bine, aşa că m-am gândit să vin până acasă. Robert se descurcă foarte bine şi fără mine. E un om de toată isprava.

Remarca aceasta îi bucură sufletul. După ce acceptase cererea lui în căsătorie, Rebecca se tot gândise la ceea ce făcuse şi ajunsese la concluzia că luase cea mai

bună hotărâre și făcuse cea mai bună alegere. Robert era un bărbat deosebit, cu foarte multe calități, care o adora. Chiar dacă ea nu-l iubea încă suficient, avea timp să-și aprofundeze sentimentele față de el și după căsătorie.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea, văzând cât de abătut era Doug.

— Cred că da.

— Nu vrei să stăm de vorbă? Poate, descărcându-ți sufletul, ai să te mai liniștești.

Doug își aminti ce-i spusese Neil: „Mama surogat nu mai poate respecta înțelegerea. Îți returnează toți banii. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta”.

Se gândi că Rebecca avea dreptate. Ar fi trebuit să-i spună. Ea era o persoană de încredere, care știa să asculte și, eventual, să dea sfaturi.

— Cu câteva luni în urmă, începu el, m-am hotărât să fac niște schimbări în viața mea. Îmi doream foarte mult sa.

Un țipăt de durere se auzi dinspre bucătărie. Amândoi se duseră într-acolo să vadă ce se întâmpla. Hope plângea, ținându-se de o mânuță. Se arsesese la cuptor, în încercarea de a vedea prăjiturilele care se coceau.

Doug o luă în brațe, încercând s-o liniștească. Rebecca fugi să caute o alifie.

— Gata, iubita mea, o să-ți treacă imediat.

Fetița se mai liniștise și se cuibărise în brațele tatălui ei. Acum stăteau toți pe canapea, în sufragerie.

— Doug, îmi pare rău. Ce-mi spuneai mai devreme?

Dar el se răzgândise. Rebecca era atât de fericită. Urma să se căsătorească în curând cu Robert și să dea naștere propriului ei copil. N-avea sens să-i strice starea cu problemele lui.

— Nu contează. Nu-i mare lucru. Am să mă descurc eu, până la urmă.

Ieși din cameră, înainte ca ea să mai poată spune ceva. Nu voia să vorbească despre copilul lui, pe care tocmai îl pierduse. Poate, într-o bună zi, va afla mai multe despre el, va ști cine a fost mama purtătoare. Deocamdată,

Însă, viața lui mergea înainte și trebuia să se ocupe de Hope. Fetița era tot ce avea mai de preț pe lume și își dădu seama că nu mai avea nevoie de nimeni altcineva.

* * *

Laura și Bill stăteau îmbrățișați, în locul lor preferat, de unde se putea vedea panorama orașului. Ploua cu găleata, dar nu le păsa. Erau împreună.

Mickey se întorsese în Brookville.

— Nici nu-mi vine să cred, spuse Laura fericită. Totul s-a terminat. Mickey a fost de acord cu divorțul. Acum putem fi veșnic împreună.

— Parcă e prea frumos pentru a fi adevărat, zise Bill.

— Dar este adevărat, dragul meu.

Îl sărută cu patimă.

— Acum, te rog să-ți duci soția acasă și să faci dragoste cu ea toată noaptea.

Plecară fericiți, învăluiți de dragoste și pasiune.

* * *

Michael auzise când părinții lui se întorseseră acasă. Răsuflase ușurat când urcaseră în dormitorul lor și închiseseră ușa. Știa că vor face dragoste toată noaptea, fără să le mai pese de nimic în jurul lor. Știa că se iubeau, dar nu era de acord cu relația lor. Fericirea lor însemna nefericirea lui.

Scoase repede din dulap o valiză în care își aranjase câteva lucruri. Urma să părăsească această casă, o dată pentru totdeauna.

Deschise încet ușa și ieși în aerul răcoros al nopții. Era liber, în sfârșit.

Merse încet pe drum, întorcând o singură dată capul să privească în urma lui. Casa în care copilărise rămăsese în urmă.

Nu știa unde avea să se ducă, sau cât de mult va călători. Știa doar că pleca, pentru totdeauna.

Sfârșit

* * *

* * *

* * *

* * *
* * *
* * *